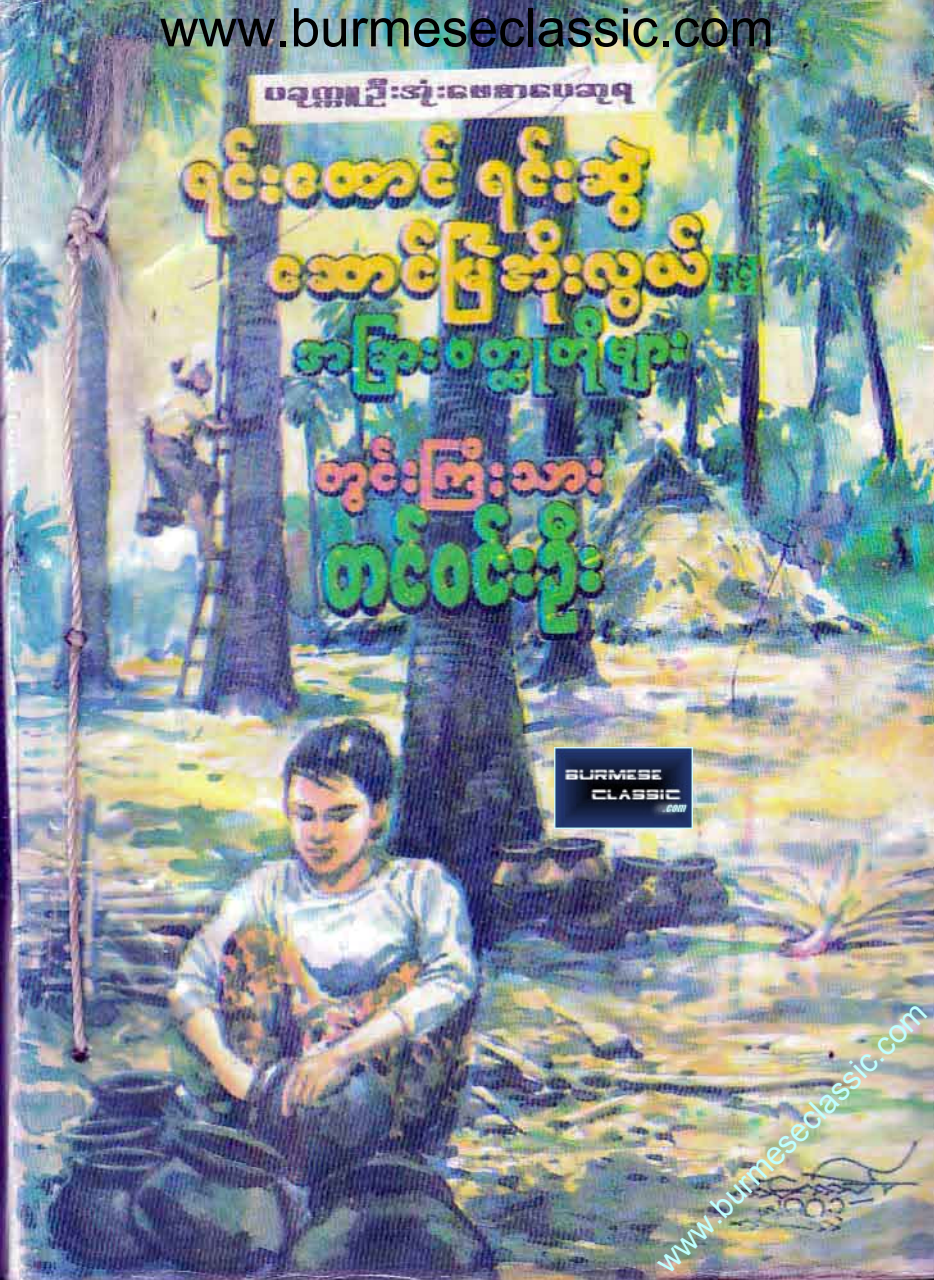

ဝဇ္ဇာဦးဘိုးစောပေဆု

ရင်းစောင် ရင်းဆွဲ
ဆောင်မြဲအိုးလွယ်
အခြားဝတ္ထုတိုများ
တွင်းကြီးသား
တင်ဝင်းနှိုး

BURMESE
CLASSIC
.com

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ရင်းထောင်ရင်းဆွဲ ဆောင်မြဲအိုးလွယ်	၁
၂။	ပုလဲမဖြစ်သော မျက်ရည်များဖြင့်	၂၄
၃။	ပြောင်းရိတ်ချိန်	၃၇
၄။	မှားမိသည့်ဝန်တာ	၅၁
၅။	အသက်ကယ်ပေါက်	၆၈
၆။	အမှောင်နှင့် အမည်း	၈၉
၇။	တက်မပါရွက်ဗလာ၊ လက်နှင့်သာလှော်ခဲ့ရသည်	၁၀၆
၈။	ခွီးသားလေလား၊ ခိုအသားလား	၁၂၀
၉။	အယက်အကန်ခံလို့	၁၄၁

“ရင်းထောင်ရင်းဆွဲ ဆောင်မြဲအိုးလွယ်”

“ဦးမြခင်တို့ ထန်းတောက ထန်းသမားမရသေးလို့တဲ့”

ဇနီးဖြစ်သူ မိတင်စိန်ကပြောရင်း ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်များကို လိပ်နေသည်။ မိတင်စိန်၏ စကားကိုနားထောင်ရင်းက စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေမိသည်။ ထက်ထဲက မြက်ခုတ်စားမကြီးကိုမြှောက်ရင်းက မြက်ခုတ်ခုံအတွင်း မြတ်ခြောက်နှင့်ပြောင်းရွက်ခြောက်များရောပြီး နွားများကျွေးရန် ခုတ်နေသူက ဘကျော်။

“ထန်းတွေက စရတော့မှာ၊ အရေးကြီးနေကြပြီ”

မိတင်စိန်က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆေးရွက်ကြီးအကြွေများနှင့် ဆေးနွားများရောစပ်ပြီး၊ ပြောင်းဖူးဖက်အတွင်းသွတ်ရင်း၊ ဘယ်ပြန် ဉာဉ်ပျက်ပွတ်ရင်းဆိုသည်။ ပြောသံကမပီ။ ပါးစပ်မှာ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ခဲရင်း ပြောသည်မို့ သူ့စကားကို အတော်နားထောင်ယူရသည်။

ပြောစကားကို စိတ်မဝင်စားဘဲ၊ ပါးစပ်ထဲက ဝါးပြီးသား ဆေးရွက်ကြီးအဖတ်များကို “ဖွီး” ခနဲထွေးထုတ်လိုက်သည်။

“အင်း-သူတို့ထန်းကလဲ တက်ချင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ထပ်အပြော၊ ပါးစပ်ကဆေးလိပ်ကြီးမှ မီးဖွားများက ဖျင်ထဘီပေါ် ကျသည်။ မီးဖွားများကျတော့ မိတင်စိန်ကလက်နှင့်ခါချပြီး ဆေးလိပ်

www.burmeseclassic.com

ကိုဆက်လိပ်သည်။ ဘကျော်က မြက်ခုတ်ပြီးသားကို ထန်းခေါက် တောင်းနှင့်ကျုံးပြီး၊ နွားမသားအမိ၏ စားခွက်လှေထဲထည့်သည်။ နွား သားအမိက အငမ်းမရစားကြသည်။

“ဟေ့-ဘကျော် ဘကျော်” ဟုခေါ်သံကြောင့် လက်ထဲက မြက်ခုတ်စားကို ရွယ်ထားရင်းက မခုတ်ဘဲ၊ ခေါ်သံကြားရာသို့ ကြည့် လိုက်၏။ ခေါ်သူက ခေါ်ရင်းနှင့်ဘကျော်တို့ဆီလာနေ၏။ “ညောင် ကိုမြဒင်ပါတော်” ဟုမိတင်စိန်က ဆေးလိပ်ကြီးခဲရင်းပြောသည်။

“လာ ကိုမြဒင်။ ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

“ဒီကိုပဲ ဆိုပါတော့။ မစသေးဘူးလား။”

“အင်း နုရစ်ကိုင်တော့မှာပါ။ အပင်အကုန်တော့ မဟုတ်ဘူး။ အချို့အပင်တွေက အတော်ထွက်နေပြီ”

ကိုမြဒင်ကပြောရင်း ဘကျော်နှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ ကွပ်ပျစ် ထက်တွင်ဝင်ထိုင်၏။ မိတင်စိန်က ၊ ရေနွေးအိုးနှင့် ဆေးလိပ်နှင့်မီးခြစ် ပန်းကန်ကိုချတည်သည်။

ဘကျော်ပြောသလိုပင် ထန်းများစလှီးရတော့မည်။ နှစ်စ နှစ်ဦးမှာ ထန်းဖိုလှီးရတော့မည်လေ။ အချို့အပင်များက ထန်းနို့ချောင်း များအတော်ရှည်နေပြီ။ ထန်းနို့ချောင်းများကို ဘေးကကာကွယ်ထား သော အခွံများရင့်ပြီ။ အစိမ်းရင့်ရောင်သန်းနေပြီ။ နှစ်စထန်းဖိုကို နုရစ်နှင့်ညှပ်ဟူ၍ နှစ်ပိုင်းလှီးကြရမည် ဖြစ်သည်။

“တော့အစ်ကို ကိုမြခင်တို့ ထန်းသမားရှာမရဘူးဆို” ဟု မိတင်စိန်က ဆေးလိပ်မီးခိုးများ မှုတ်ထုတ်ရင်းကပင် မေးသည်။

“အင်း ရတယ်လို့မကြားဘူး။ ဘယ်တက်ရဲကြမလဲဟာ။ ကိုကြီးမြခင် ထန်းတောပိုင်းက သိပ်ကြမ်းတာဟာ။ အစောင့်အရှောက် ရှိတယ်။ ညောင်ပင်မှတ်ဆိုတ်ပင်ကလဲ ရုက္ခစိုးနတ်ရှိတယ်ပြောတာ ပဲ။”

ညောင်ပင်ကြီးဘေးက မန်ကျည်းတောဟာ သိုက်နေရာတဲ့ဟာ။ ဥစ္စာစောင့် တွေရှိသတဲ့။ ပြီးတော့ အစိမ်းသရဲလဲရှိတယ် ပြောတာပဲ။

ကိုမြဒင်က ပြောတော့၊ ပါးစပ်ကဆေးလိပ်ကိုချွတ်ပြီး နား ဆောင်သူကမိတင်စိန်။ စိတ်ဝင်စားဟန်မပြု နားမဝင်သူက ဘကျော်။ ဘကျော်က မြက်ကိုသာဆက်ပြီးခုတ်၏။ စားခွက်လှေမှာ စားရင်းက နွားမကြီးသည် ခေါင်းမောနေပေပြီ။ အစာကုန်ပြီထင်၏။ ဘကျော်က ခုတ်ပြီးသားမြက်ခြောက်များကို ကျုံးယူပြီးထထည့်လိုက်၏။ ကိုမြဒင်နှင့် မိတင်စိန်တို့က ထန်းအကြောင်း ထန်းသမားအကြောင်းနှင့် ကိုမြခင်၏ ထန်းတောပိုင်းအတွင်းမှ တစ္ဆေသရဲများအကြောင်း၊ ဥစ္စာစောင့်များ အကြောင်းပြောနေသည်ကို စိတ်မဝင်စားသူက ဘကျော်ပင်ဖြစ်သည်။

* * * * *

ကိုဘကျော် စဉ်းစားမိပါသည်။ ယခုထက်ထိ ထန်းသမားရှာ မရသေးဘူးဟူသော ကိုမြခင်၏ ထန်းပိုင်းအတွင်းရောက်ဖူးရုံမက ညောင်ရင်းတွင်းမြစ်အရှေ့ဘက်ရောက်စနစ်က မိမိကိုယ်တိုင်လှီးခဲ့ ထက်ခွဲဖူးသည်။ ထန်းပင်ကနှစ်ကြီးထန်းတွေမို့ အခြားထန်းတွေထက် မြင့်သည်။ ပြီး မြေကကောင်း ထန်းကကောင်းမို့ ထန်းရည်ချိုရသည့် အတွက် ထန်းလျက်ရသည်။

ထန်းက တစ်ရင်းတက်မက၊ တစ်ရင်းတက်မှာ ထန်းအပင်ရေ ထန်ရာရှိသည်။ တစ်ရာစလုံး ထန်းဖျားက တက်လို့ရသည်သာမက ထန်းပင်ပေါက်လေးများကလည်းရှိသေးသည်။ ယခုဆို လျှင် ညောင်ပင်လေးများကျင့်သားရအောင် လိုက်ပြီးလှီးလို့ ရပေလိမ့်မည်။

ထန်းပင်ညိုညိုအတွင်းမှာ ထန်းတောတဲများရှိပြီး၊ ထန်းပင်
 ဝိုင်းထိပ်၊ ယာခင်းအရှေ့တော၌ ညောင်ပင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးရှိသည်။
 ညောင်ပင်ကြီး၏ တောင်နားတွင် မန်ကျည်းပင်ကြီးများက အုပ်အုပ်
 သင်းသင်းနှင့် ဝိုင်းပတ်ပြီးပေါက်နေကြသည်က ဆယ်ပင်ခန့်ရှိမည်
 ထင်၏။ ညောင်ပင်မှာရော မန်ကျည်းဝိုင်းမှာပါအစောင့်ရှိသည်။
 နတ်ကြမ်းသည်၊ မြေကြမ်းသည်ဟုဆိုပြီး နတ်စင်လေးများဆောက်ပေး
 ထားပြီး ပူဇော်ပသနေကြသည်အထိ၊ အရိုအသေပြုနေကြရသည်ကို
 မှတ်မိသေး၏။

ဘကျော်တို့ ကိုမြခင်ထန်းကို တစ်နှစ်သာတက်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်
 အတွင်းအလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေခဲ့သည်။ ကြက်မွေး၊ ဘဲမွေးနှင့်လုပ်
 လာရာက နွားမတစ်ကောင်ပင် ဈေးချိုချိုရရှိ ဝယ်မွေးခဲ့သေးသည်။
 ပြီး-စက်ဘီးတစ်စီး၊ ကက်ဆက်တစ်လုံးဝယ်ခဲ့သည်။

“ဘကျော်ရာ -ငါထန်းကိုဆက်တက်ပါကွာ”

“ကိုကြီးမြခင်ရာ၊ ဆက်မတက် ချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။
 သောင်းစိန်တို့က ထန်းပိုင်ရှာမရလို့၊ ထန်းရှာပေးပါလို့ တောင်းပန်နေ
 ရှာတယ်။ သူတို့ကိုချလိုက်ပါဗျာ။ သူတို့မိသားစုအရေးငဲ့ညှာပြီး ကျုပ်
 ဒီပြင်ထန်းပြောင်းရတာပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်။ သောင်းစိန်ကိုခင်ဗျာ
 ထန်းတက်ပါစေ”

တောင်းပန်ရင်းနှင့် အခြားထန်းကိုပြောင်းခဲ့ရသည်။ ဘကျော်
 က လူ့ချစ်လူခင်ပေါသည်။ မိုးသားသည်။ ထို့ကြောင့် ထန်းပိုင်ရှင်များ
 က “ဘကျော်မှဘကျော်” ဘကျော်မှထန်းသမားပီသတာဟု၊ ထင်ကြေး
 တစ်လုံးနှင့် ထန်းသမားကောင်းစာရင်းသွင်းခဲ့ကြသည်။ ယခု
 လွှဲပေးသည့် ထန်းသမားသောင်းစိန်က ဘကျော်တို့ရွာက အမျိုးတော်
 စပ်သူမရှိသော်လည်း ခင်ရင်းစွဲစိတ်၊ ရပ်စိတ်ရွာစိတ်နှင့် သနားသည်။

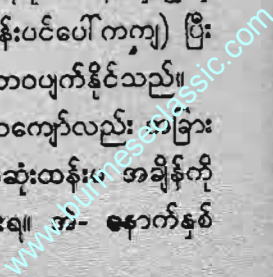
အလုပ်ရစေချင်သည်။ သောင်းစိန်တို့က မိသားစုများသည်။ ဆင်းရဲ
 ရွာ၏။ ထန်းလှီးလည်းကောင်းပါသည်။ ထန်းလှီးကောင်းတော့
 ထန်းရည်ယိုမည်။ ထန်းလျက်ရမည်။

ဘကျော်၏အကြံကို ကိုမြခင်က သဘောတူပါသည်။
 သောင်းစိန်ကို ခေါ်တွေ့သည်။ ထန်းပိုင်နှင့်ထန်းသမားတို့ ထုံးစံအရ
 နည်းကမ်းချက်သတ်မှတ်သည်။ ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်များ ပြောပြသည်။
 သောင်းစိန်က ထန်းရည်သမား။ သောက်သည်။ ထို့ကြောင့် မနက်ခင်း
 သောက်ရ။ ညနေအလုပ်ပြီး၊ ထန်းလှီးပြီးမှသာ သောက်ရမည်အထိ
 သိစေချုပ်နှင့် ကတိတောင်းခံ၏။ “ကျုပ်-ကတိပေးပါကယ်ဗျာ”
 ဆိုသောင်းစိန်က ကတိပေးသည်။

ထိုကတိက တောင်းရမည်။ မပေးလို့လည်းမရ။ အချို့
 ထန်းသမားက စည်းကမ်းမရှိကြ။ ဟော-အချို့ထန်းတိုင်ကလည်း
 ထန်းသမားမထားကြ။ ချိုကုတ်ရှိရာ ချိုထောင်မလာဆိုသလို၊ ထန်းပိုင်
 ထန်းရည် အသောက်သမား၊ ထန်းသမားကလည်း ဇိုးသမားဖြစ်လို့
 ချိုထိုင် သောက်ဝိုင်းထောင်ပါက မနက်၊ နေ့လယ်၊ ညနေမရွေးတော့။
 နည်းစွဲ ကမ်းမရှိ သောက်ကြသည်။ ဖောက်ထားသောထန်းရည်
 မသောက် ခွာထဲက အရက်ပါဝယ်ပြီး သောက်ကြသည်။

ယခု-ကိုမြခင်ကမသောက်။ သူမသောက်လို့ ထန်းသမားကို
 သောက်ရဟုမပြော။ သောက်ရင်၊ အဲ-ညနေပိုင်းထန်းလှီးပြီးမှ
 သောက်။ မိုးပြီးထန်းလှီးပါက ထန်းလျော (ထန်းပင်ပေါ်ကကျ) ပြီး
 သောက်သည်။ သို့မဟုတ် ကျိုးကျေနိုင်သည်။ ဘဝပျက်နိုင်သည်။

သို့ဖြင့် သောင်းစိန်ထန်းတက်သည်။ ဘကျော်လည်း ဘဲခြား
 ထန်းကို ပြောင်းလှီးခဲ့ရသည်။ နှစ်စထန်းဖို့ နှစ်ဆုံးထန်းဖို့ အချိန်ကို
 ပြန်သတ်အထိ သောင်းစိန်သတင်းဘာမျှမကြားရ။ အဲ- နောက်နှစ်

ဆက်တက်သည့်သောင်းစိန်သည် နုရစ်လှီးအပြီး ထန်းပင်ပေါ်ကကျ၍ ခြေသလုံးတွင်တွင်ကျိုးခဲ့ရတော့သည်။ ကျပြီးကျိုးတော့ ဘကျော်အမေး သွားခဲ့သေးသည်။ ရေစကြိုဆေးရုံသို့သွားပြီးကုသည်။ မြစ်အရှေ့ဘက် ပြန်မလာတော့။ သောင်းစိန်၏မိသားစုအကြောင်း မကြားရတော့။

ဘကျော်တို့ကလည်း မြစ်၏အရှေ့ဘက်မှာ အဆင်ပြေနေတာ ဆိုတော့ မိမိရွာကိုပင်မရောက်ဖြစ်၊ မပြန်ဖြစ်။ သောင်းစိန်အပြီး နောက်တစ်ဦးပြောင်းပြန်သည်။ သူက ညွန့်မောင်။ အရက်သမား၊ ထန်းရည်သမားပင်။ ဟော ညွန့်မောင်ကျတော့ နှစ်ချင်းပေါက်ပင် ကျပြီးသေခဲ့ရသည်။

ညွန့်မောင်၏အလောင်းကို ထန်းတောဝိုင်းအတွင်းမှာပင် မီးသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့၏။ ညွန့်မောင်တစ်ယောက် မကျွတ်မလွတ်ဘဝမျိုးနှင့် ထန်းတောဝိုင်းမှာပင် အစိမ်းဘဝ၊ သရဲဘဝနှင့် အခြောက်အလန့်လုပ် နေသည်ဟု နာမည်ကြီးခဲ့သည်။ ထိုသတင်းကိုကြားရတော့ ဘကျော် မယုံခဲ့။ ပြောလာသူအပေါင်းအား ရယ်ရင်းပြုံးရင်း သရော်ခဲ့သူက ဘကျော်။

ကိုမြခင် ထန်းက လူသုံးယောက်အထိသေခဲ့ပြီ။ ပထမဆုံး သောင်းစိန်။ ဒုတိယလူက ညွန့်မောင်။

နောက်ဆုံးလူက လူခင်ပင်။ ညွန့်မောင်သေပြီးသည့်နှစ်မှာပင် လူခင်သည် ထိုထန်းကိုဆက်လှီးသည်။ ထန်းမ လှီးမည့်ကာလနောက် ဆုံးအပတ်တွင် ထန်းလျှောပြီးသေခဲ့ပြန်ပြီ။ လူခင်တုန်းကတော့ ထန်းပင်ပေါ်ကပြုတ်ပြီး၊ ဝမ်းလျားမှောက်ကျခဲ့ရာ အောက်က သစ်ငုတ်များက ရင်ကိုဟက်တက်ပွင့်ကွဲသွားသည်ကို ဘကျော်မမေ့သေး။

လူခင်၏အလောင်းကို မကိုင်ရဲ၊ မကပ်ရဲကြ၍ ဘကျော် ကိုယ်တိုင်ပွေ့ယူခဲ့သည်။ သေမှုသေခင်းအရ စခန်းကိုအကြောင်းကြား ရသည်။ ရပ်ရွာလူကြီးများ၊ ရဲသားများလာရောက် စစ်ဆေးကြပြီးသည် နောက် ဘကျော်သည် အလောင်းကိုပွေ့ပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့ရသည်။

ထိုအဖြစ်များက မေ့ရက်စရာမရှိ။ ရင်ထဲအသိစိတ်ထဲမှာ တော့ အဖြေမထုတ်နိုင်သော အမေးများဖြစ်ခဲ့သော်လည်း၊ အဖြေက မပေါ်။

လူခင်ဆုံးပြီး ကိုမြင့်လွင်တက်ခဲ့ပြန်သည်။ ဟော ကိုမြင့်လွင် ကျတော့ ဘာမျှမဖြစ်။ အန္တရာယ်မကြုံခဲ့။

“ဘယ်ထန်းလျောမှာလဲ၊ မြင့်လွင်တို့လင်မယားက နတ်ကို ယုံကြည်တယ်လေ။ အရိုအသေပေးတယ်။ ညောင်မုတ်ဆိတ်ဆိုရင် နတ်ချပ်တွေဝယ်ပြီး ပူဇော်ထားတာကို။ တင်တာမြောက်တာလဲ တစ်ပတ်တစ်ခါဗျာ။ ဒါကြောင့် အစိမ်းသရဲက ထန်းပင်ပေါ်ကတွန်းမချ တာ” ဟု ယုတ္တိမရှိသော သဘာဝလွန်အတွေးများနှင့် ထင်ကြေးပေး ခဲ့ကြသည်အထိ။

ခုတော့ မြင့်လွင်တို့မိသားစုက ကိုမြခင်၏ထန်းကိုမတက်တော့။ အနောက်ဘက်ရှိ မိမိရွာကိုပြန်သွားကြပြီ။ စီးပွားရေးကလည်း တောင့်တင်းသွားပြီ။

“အင်း လူစားတဲ့ထန်း၊ လူသေတဲ့ထန်းဆိုရင် မြင့်လွင်သေရ မှာ။ ထန်းတက်တဲ့လူမှန်သမျှ သေရမှာပါ။ အခု မြင့်လွင်ကျတော့ ချမ်းသာတောင်သွားသေး။ အစိမ်းသရဲဆိုတာမဖြစ်နိုင်ဘူး။”

ဘကျော်က မိတင်စိန်ကို ဤသို့ ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“ကိုမြခင်ရဲ့ထန်းကို တော်ညီ ဘသော်တက်မယ်လို့ကြားတယ်”

ထန်းမတက်ရန် ပထမပိုင်းအဖြစ် နုရစ်စရန် ဘကျော်သည် ထန်းပင်များထဲက ထန်းနို့ရင့်ပြီဖြစ်သော အပင်အချို့ကို စပြင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထန်းပင်ပေါ်တွင် ‘ကလိုင်’ နှင့် ထန်းလက်အရင်းရှိ ခွာအိုး အကြား ထိုးသွင်းထားသည်။ (ကလိုင် ဆိုသည်မှာ အခေါင်းမပါသည့် ဝါမာဝါးဖြစ်သည်။) အရှည်လေးတောင်ကျော် ငါးတောင်ခန့်နှင့် ဝါးနှစ်လုံးထိပ်က တုတ်ချည်ထားပြီး အရင်းကမတုတ်။ ထိုအရင်းကို ခွဲပြီးခါအိုးအတွင်း ထိုးသွင်းတော့ လှည်းထောက်ခွလို ဖြစ်သွား၏။ ထိုကလိုင်ပေါ်ထိုင်ရင်းက ပြုပြင်တော့မည့် ထန်းနို့အုံကို အသေအချာ ကြည့်နေစဉ် မိတင်စိန်က ထင်းကောက်ရင်း ဆေးလိပ်ဖွာရင်းပြော သည်။ မိတင်စိန်စကားကြောင့် ရင်ထဲ စိုးထိတ်သွား၏။

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်တော့။ မနေ့က ရောက်တယ်တဲ့။ ဘယ်သူက ဆက်ပေးတယ် မသိပါဘူး”

ထန်းပင်ပေါ်ကကျသော ခွါအိုးအစို့၊ ထန်းရွက်အစို့၊ ထန်းစစ် ဖတ်အစို့များကိုကောက်ရင်းကပြော၏။ တကယ်တော့ ဘကျော်သည် ထန်းသမားမျိုးရိုးဖြစ်၏။ မိဘဘိုးဘွားများလက်ထက်က ထန်းကိုလှီးခဲ့ တက်ခဲ့သည်။ ဘကျော်၊ ဘသော်နှင့် ဘအေးဟု ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ရှိ၏။ အားလုံးကိုယ့်အိမ်ထောင်နှင့်ကိုယ်။

အဖေနှင့်အမေကတော့ ရွာမှာကိုယ်ပိုင်ထန်းလှီး၊ ကိုယ်ပိုင် ယာလုပ်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။ ဘအေးကတော့ ထန်းသမားမဟုတ်။ ထန်းမလှီး။ အညာကြီးတက်ပြီး သစ်ချဝါးချလုပ်ပြီး လွှစင်ထောင်ထား သူ။ ဘကျော်နှင့်ဘသော်ကသာ ထန်းသမား။ ထန်းအတက် ဝါသနာပါ ခဲ့ခြင်းပင်။

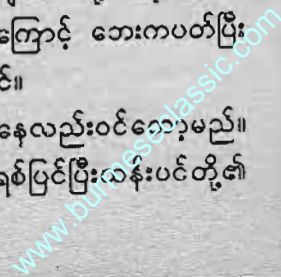
မိတင်စိန်ပြောစကားအရ ညီဖြစ်သူ မြခင်ထန်းကိုတက်မည် ဆိုလျှင် လာပြီးတိုင်ပင်သင့်သည်။ ယခုမတိုင်ပင်၊ မလာခဲ့ဘဲ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံသံမပေးနှင့် ပြန်းစားကြီးတက်တော့မည်လားမသိ။

တွေးရင်းက ထန်းနို့အုံဘေးက အကာလွှာအရင့်များကို ဓားကောက်အတိုနှင့် ပွတ်ကပ်ပြီးထိုးသည်။ ခွာချသည်။ နှစ်ရစ်သုံးရစ် ထိုး၏။ နှစ်လွှာသုံးလွှာကွာကျပြီ။ ခွာချပြီး အတွင်းက ထန်းနို့ဖြူဖြူ ဖတ်ဖတ်အနုများပေါ်လာ၏။ ဇက်ကျိုးမကျရန်၊ လေတိုက်ခံရန် အတွက် ထန်းရွက်ဖူးတံက ထန်းရွက်ကိုဓားနှင့်ခုတ်ယူပြီး ပေါ်လာ သော ထန်းနို့လက်တံနှင့် ထန်းနို့ချောင်းများကို အပေါ်ကခွာအိုးဖြင့် သိုင်းချည်လိုက်၏။ စိတ်ချရပြီ။ ထန်းနို့ချောင်းများမကျိုးနိုင်တော့။

နုရစ်ကိုင်ရသည်ကစိတ်ရှည်ရသည်။ ဝိုးမွှေးသလို မွှေးရသည် နှင့်တူ၏။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းမလုပ်ရ။ ကျိုးသွားပါက လှီးမရတော့။ ဘကျော်က ထန်းရွက်အနုများကို လက်တစ်လုံးခန့်အပြားချည်ပြီး လွှာ၏။ ရလာသောထန်းရွက်သားများကို ပျော့အောင်၊ ချည်ကောင်း အောင်လုပ်ပြီး၊ ထန်းနို့အနုချောင်းများကို တစ်ပတ်ချင်းပတ်ချည်သည်။ ထန်းနို့ချောင်းအစုံချည်လိုက်သည်။

ကြီးထွားလာမည့်ထန်းနို့ကို ရစ်ပတ်ပြီး ထိန်းထားလိုက်၏။ ဤသို့ချည်ခြင်းအားဖြင့်၊ ထန်းနို့ကျိုးမှာ၊ ကြွက်ကိုက်မှာမစိုးရိမ်ရတော့။ နုရစ်လှီးမည့်ထန်းနို့သည် နု၏။ ချို၏။ လူများစားလို့ဝါးလို့ကောင်း သည်။ ကြွက်များလည်း ကြိုက်တတ်သောကြောင့် ဘေးကပတ်ပြီး ထန်းရွက်နှင့်သိုင်းချည်ပတ်ချည်ထားခြင်းပင်။

ထန်းနှစ်ပင်ပြင်ပြီးဆင်းခဲ့သည်။ နေလည်းဝင်တော့မည်။ မနက်ဖြန်ကျမှ ဆက်ပြင်ရတော့မည်။ နုရစ်ပြင်ပြီးထန်းပင်တို့၏

အောက်အလက်ထန်းရွက်များသည် နင်းချထား၍ အောက်ကိုခေါင်း ငိုက်စိုက်ကျဆဲ။

“ငါ ကိုမြခင်တော သွားဦးမယ်”

“မိုးမချုပ်စေနဲ့နော် ကိုဘကျော်” ဟု ဇနီးကပြောသည်ကိုပင် စကားပြန်မပေးခဲ့။

* * * * *

“တင်စိန်၊ ငါတို့ ကိုမြခင်ထန်းတော ပြောင်းရမယ်”

“အလို ဘာကြောင့်လဲ”

ရောက်မဆိုက်ပင် ဘကျော်ကပြောသည်။

“ဘာကြောင့်ဆိုတော့၊ ကိုမြခင်ထန်းက မြင့်လဲမြင့်တယ်။ အန္တရာယ်လဲကြီးတယ်။ ဘသော်က နုသေးတာကိုး။ ဒီဘက်က ထန်းတွေ အကြောင်းမသိသေးဘူးဟ။ ငါ့ညီကို အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့။ အခု ငါတက်မယ့်ထန်းကိုသွှေပေး၊ သူတက်မယ့်ထန်းကို ငါတက်မှာ”

မိတင်စိန်က ကျေနပ်ပုံမရ။ ရေနံဆီမီးခွက်ထွန်းလိုက်ပြီး ဘကျော်ထမင်းစားရန်ပြင်ပေးသည်အထိ မိတင်စိန် ဘာစကားမှ မပြောတော့။

“ကိုမြခင်ကိုလဲ ပြောပြီးပြီဟ။ သူ့ထန်းကိုငါတက်မှာဆို တော့ သိပ်ဝမ်းသာနေရှာတယ်။ အခု ဒီထန်းရှင်။ ကိုကျော်တင်ကိုလဲ ပြောင်းဖို့အရေးပြောပြီးပြီ။ အားလုံးသဘောတူကြပြီးသား။ ဘာလဲ ငါ့အတွက်စိုးရိမ်လို့လား”

“စိုးရိမ်တာပေါ့တော်။ တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးရိမ်တာပေါ့။ အရင် လူတွေဆိုရင် သေသူသေ၊ ကျိုးသူကျိုးကိုး။ ဒီထန်းကမြေကြမ်း ထန်းကြမ်းရယ်။ အစောင့်အရှောက်ကလဲ ပေါ့ပါဘိသနဲ့။ ညောင်မုတ်

ဆိတ်ကြီးကြည့်ရတာ ကျောစိမ့်ပါတော်။ ပြီး မန်ကျည်းပင်အုပ်စုကို နေဝင်ရင် ကြည့်တောင်မကြည့်ရဲဘူး”

မိန်းမသားသည် မိန်းမစကားသာပြောမည်။ အားငယ်သူတို့ သုံးလေ့ရှိသည့်စကားမျိုး။ သတ္တိဘယ်မှာရှိပါမည်နည်း။ သို့ကလိုပြော ခြင်းကို ဘကျော်စိတ်မဆိုးပါ။ “နင်ကလဲဟာ။ ငါရှိပါတယ်ဟာ။ ဘာလဲ အစိမ်းသရဲကြောက်တာလား၊ ဥစ္စာစောင့်ရှိတယ်ထင်ပြီး လန့်တာလား”

“အကုန်ကြောက်တာတော့”

မိတင်စိန်ကပြောတော့ ဘကျော်အသံထွက်ရယ်၏။ နောက် ရက်ပြောင်းကြသည်။ ဘသော်တို့မိသားစုက ဘကျော်တို့နေသည့်တဲကို အရင်ရွှေလာပြီး၊ တက်ရမည့်ထန်းများကို လိုက်ကြည့်သည်။ အပင် အရေအတွက်မှတ်သည်။ ထန်းပိုင် ကိုကျော်တင်နှင့် မိတ်ဆက်ကြ သည်။

“ဘသော် ဒီထန်းကနိမ့်တယ်။ အယိုလဲကောင်းတယ်။ ထန်းပိုင်တွေကလဲ စေတနာကောင်းတယ်။ အေး မင်းတို့ ကြိုးစား ဖို့ ခိုးသားဖို့ပဲလိုတယ်။ ထန်းသမား မရိုးသားရင်တော့ တစ်နှစ် ထက်ပိုပြီး မတက်ရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါတို့ထန်းသမားတွေက၊ အဲ တချို့က မရိုးသားချင်ကြဘူး။ ထန်းလျက်ချက်ရင်း ခိုးမရရင်၊ ထန်းပင်ပေါ်ထန်းရည်ချိုချန်ပြီး ခိုးချင် တယ်။ ခိုးနည်းကတော့အမျိုးမျိုးပေါ့ကွာ”

ကြိုးစား၊ ရိုးသားဖို့ပြောရသည်ကအမော။ ဘသော်ဆို နေသားကျတော့ ဘကျော်တို့မိသားစုမှာ ကြက်များဘဲပျားနှင့် နွားနှစ်ကောင်ကိုအရင်ရွှေ၏။ ပြီး စားအိုးစားခွက်၊ စောင်နှင့် အဝတ်အစားသေတ္တာများကို ရွှေခဲ့ကြသည်။

တကယ်လည်း ညီဖြစ်သူကို ကိုမြခင်၏ ထန်းကိုမတက် စေချင်။ ထန်းတက်သက်တမ်းနုသေးသည်။ ထန်းကလည်းမြင့်၏။ ပြီး ဘေးစကားတွေက ညီဖြစ်သူစိတ် ကိုအနှောင့်အယှက်ပေးကြမည်။ အစွဲကြီးကြီးထားမိပါက ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပင်ရောက်နိုင်သည်။

ဘကျော်ကတော့ မြေအကြောင်း ထန်းအကြောင်းသိပြီးသား။ အသောက်အစားကင်းသူ။ သို့ကြောင့် အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်။ သတိတဲ့။ သတိထားရမည်။

* * * * *

အပင် (၂၀)ကျော်ခန့် ပြင်ရဆင်ရထော့မည်။ သို့ကြောင့် မနက်လင်းကတည်းကပြင်ရမည်။ တရုတ်သေ ဂရုတစိုက်ပြင်ခဲ့ရာ တစ်ရက်မှ ငါးပင်နှုန်းသာပြီးခဲ့သည်။ စိတ်ရှည်သည်းခံလုပ်ရသည့် နှုတ်အပိုင်းမို့ ထန်းနို့ချောင်းမကျိုးအောင် သိုင်းချည်ရ၊ ချော့ကိုင်ရ သည်က တမေ့တမော။

ထန်းဖိုကိုနှစ်စမှစပြီး လှီးရမည်။ ထန်းဖိုတွင် နုရစ်နှင့်ညှပ် ဟူ၍ နှစ်ပိုင်းလှီးကြရသည်က ထုံးစံ။ ထန်း၏သဘာဝ။ ထန်းဖိုနှစ်ပိုင်း ကို တပေါင်းလဆန်းမှ ကဆုန်လပြည့်အထိ လှီးကြရသည်။

သည်နေ့ ကိုမြခင်က ရေမော့ထင်းများကို လှည်းနှင့် လာပို့ သည်။ ထန်းလျက်ချက်ရတော့မည်။ ထင်းလိုပြီ။ လူနေတဲရော ထန်းလျက်ဖိုတဲပါပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ မိုးပြီးပြီ။ ထင်းချအပြီး ကိုမြခင်ပြန် သွားသည်။

“ဟေ့-လူစွမ်းကောင်းကြီး ပြင်ပြီလား ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကိုမြခင်ရောက်လာပြီး ရယ်သွမ်းကာ ခနဲတဲ့တဲ့နှင့် ပြောသည် ကိုကြား၏။ “ဟုတ်” တစ်လုံးသာဖြေရင်း ထန်းကိုဆက်ပြင်သည်။ ကိုမြခင်ကတော့ ထန်းပင်အရိပ်ထိုင်လိုက်၏။

“ဘယ့်နယ့်ကြောင့် ဒီပြောင်းလာတာလဲ”

“ဒီလိုပေါ့ဗျာ” ဟု အစချီပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ ရသည်။ ကိုမြခင်က နားထောင်ရင်းပြုံးဖြူ။

ရှင်းပြအပြီး ဘကျော်ကအလုပ်ဆက်ပြုသည်။ ထန်းပင်မှ အောက်ဆုံးအလက်များကို နင်းလက်ချသည်။ တစ်ပင်ကိုနင်းလက် (၅ လက်) (၆ လက်) တချို့အပင်တွေဆိုလျှင် (၇ လက်) မှ (၉ လက်) အထိနင်းချသည်။

ဘေးအကာများ ခွာပြီးသားထန်းနို့များကို စုစည်းရမည်။ စုစည်းပြီးနောက်ရက်များတွင် အဖျားပိုင်းမှ တစ်ခိုက်ခန့်ကို ဓားနှင့်ဖြတ် ရစေဦးမည်။ ပြီး ဓားနှင့်ပါးပါးလှီးရင်း ထန်းနပ်အောင် ကျင့်ဖို့က မှီသေး၏။ ထန်းနပ်ပါက ယိုပါက အိုးဆွဲရမည်။

ပြင်ပြီးဆင်ပြီး နင်းပြီးကိုင်ပြီး ထန်းပင်တို့က ကြည့်ကောင်း သည်။ နင်းလက်များ အောက်ကိုတွဲလောင်းကျနေသည်က တစ်မျိုး ကြည့်ကောင်း၏။ ပြီး ထန်းရွက်လေးများပတ်စီထားသော လှီးရ တော့မည့် ထန်းနို့ခိုင်အစီးများကလည်း ထန်းအလှကို စုပ်တစ်ချက် မတ ဖြည့်တင်းပေးနေသည်ထင်ရ၏။ တချို့ပင်များမှာ နှပ်ပြီးနပ်ပြီး ထုတ်သားရပြီးပြီမို့ မြူးအိုးဆွဲထားသည်ကိုမြင်ရ၏။

ဘကျော်တစ်ယောက် ထန်းပြင်သလို အခြားထန်းတောမှ ထန်းသမားများကလည်း သီချင်းသံတစ်ရင်း လေချွန်ကြရင်းနှင့် အပြိုင်ပြင်နေကြပြီ။ ထန်းလျက်ရကြတော့မည်။ ငွေရွှင်တော့မည်ကိုး။ နှုတ်ဆိတ်မှုကို ကိုမြခင်ကဖြူခွင်းလိုက်၏။

“ကြံကြီးစည်ရာကွာ။ မင်းမို့တက်တယ်။ တက်လက်ဖမ်း နို့ရက်နဲ့”

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ။ အခြေအနေအရပါလို့။ ပြီး ကျုပ်ညီကို စိတ်မချလို့ပါ”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ” ဟု အနှစ်မပါသော လေသံနှင့် ဟန်လုပ်ရယ် သည်။ မနက်ခင်း လေးပင်ပြီးတော့ ထမင်းစားနားသည်။ ကိုမြဒင်က မပြန်ရသေး။ သူ့ထန်းက ကိုမြခင် ထန်းတောတေစင်ဘက်။ ညောင် မုတ်ဆိတ်၊ မန်ကျည်းပင်အုပ်၏ တောင်ဘက်။ ယာတစ်ကွက်သာ ခြား၏။

“ကဲ မငြင်းနဲ့ကွာ။ ဒါ မန္တလေးရမ်းနဲ့ရောလာတာ။ ဘီအီးလေ ရော”

ပါးစပ်ဝအထိ သယ်လာသော ထမင်းလုတ်ဆုပ်ထားသည့် လက်များတန်သွား၏။ ကိုမြဒင်ကို ပြုကြောင်ကြောင်နှင့် ကြည့်သည်။

“ကျုပ် ဒီဘက်ထန်းတက်တာ ရှစ်နှစ်ကျော်လို့ ဆယ်နှစ်ထဲ ဝင်တော့မယ်။ ကျုပ်သောက်တာမြင်ဖူးလား ကိုမြဒင်”

“ဟင့်အင်း မမြင်ဖူးပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်”

“အဟင်း အထူးမိတ်ဖွဲ့စရာမလိုပါဘူး ကိုမြဒင်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ကခင်မင်ပြီးသားပဲ။ ခင်ဗျားသာသောက်ပါဗျာ နော်”

ဘကျော်ကပြောတော့ ကိုမြဒင်ကကျေနပ်ပုံမရ။ သူ့ပုလင်းကို သူ့ခွက်ထဲငဲ့ပြီး သူ့ဘာသာသောက်ရင်း အရက်၏အရသာခံသည်။ ဘကျော်ထမင်းစားပြီးတော့ ကိုမြဒင်လည်း အရက်တစ်လုံးကုန်ပြီ။ ထိုစဉ် ကိုမြဒင် ထင်းလှည်းလာသည်ကိုမြင်၍ ကိုမြဒင်သည် သူ့ထန်း တောရှိရာဘက်ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွား၏။ ဘကျော်ကိုပင် နှုတ်မဆက်။

ညနေပိုင်းမှာ ထန်းကိုဆက်ပြင်သည်။

နုရစ်ပြီးကာနီးလို့ ညှပ်အပိုင်းဝင်ရတော့မည်။ ရင့်၍ ရှည်လာ သောထန်းနို့ချောင်းများသည် တစ်ရက်နှင့်တစ်ရက်မတူ။ ထန်းနို့ ချောင်း ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် အပွင့်ဝါဝါများပွင့်နေပေပြီ။ ထိုထန်းနို့ ချောင်းများကို ညှပ်ဖြင့်ညှပ်ရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဝီရိယသမား နွဲ့သမားဘကျော်သည် ညှပ်သင့်သည့်အပင်ကိုညှပ်ပြီ။ သူ့များထက် နာတစ်ဖျားသာလို့သောစိတ်သည် ဘကျော်စိတ်မှာ အမြဲကိန်းအောင်းဆဲ။

ထန်းများညှပ်တော့လည်း ကိုမြဒင်က အရက်နှင့် မြူဆွယ် လိုက် ဘီအီးဘီယာဘူး၊ ဘီယာများ၊ အအေးပုလင်း၊ အအေးဘူးများနှင့် မြူဆွယ်သည်ကိုလုံးဝ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ အရက်အကောင်းစားများ အပြင် အမြည်းကောင်းများပါ ပါသေးသည်။ ဝက်သား၊ အမဲသား၊ ပြီး ကြက်သား။

“ကိုကြီးမြခင်”

“ဟေ ဘာလဲကွ”

“ကိုကြီးနဲ့ ကိုမြဒင်တို့က မခေါ်ဘူး မတည့်ကြဘူးလား”

“အဟင်း တည့်တယ်ရယ်လို့လဲမဟုတ်ဘူး။ မတည့်ဘူးရယ် လို့လဲ မဟုတ်ပါဘူးကွာ” ဟု အစချီပြီး သူတို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် အကြောင်းကိုရှင်းပြသည်။

ကိုမြဒင်တို့သည် မောင်နှမသုံးဦးရှိကြသည်။ ကိုမြဒင်၏ မိဘ များသည် မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ကတည်းက ချမ်းသာကြွယ်ဝကြသူတွေမို့ ဝျံမြေ၊ နှမ်းမြေများ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သလို ထန်းတောများလည်း ပိုင်ဆိုင်ခဲ့၏။

ကိုမြခင်က အကြီးဆုံး။ မြဒင်ကအလတ်။ အငယ်ဆုံးဘ နှမလေးမိတင်လှပင်။ ကိုမြခင်က အရင်အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည့် အညာ ဓလေ့အရ ဝက်သားကျွေးပြီး မင်္ဂလာပွဲကျင်းပပေးခဲ့သလို၊ အိမ်တင် အိမ်သားအပြည့်အစုံတင်ပေးခဲ့၊ လက်ဖွဲ့ပေးခဲ့သည်။ ဇာနယ်ခမြ သဲမြေ

နှင့်အတူ နွားတစ်ရှဉ်း၊ ရွှေတို့ပါ နှင်းအပ်ခဲ၏။ ဟော- မြဒင်ကျပြန် တော့လည်း သားကြီးလုပ်ပေးသလိုမင်္ဂလာပွဲကျင်းပသည်။ ကိုမြခင်ကို လက်ဖွဲ့ခဲသလို၊ မြေယာအကန်ဧကအတူ၊ နွားတစ်ရှဉ်း၊ ရွှေကိုပါ ပေးအပ်ခဲ၏။ မိဘတို့ဝတ္တရားပြည့်ဝခဲ့သည်ကအမှန်။

အသေဆုံးမိတင်လှ အိမ်ထောင်ပြုတော့ လင်သားဖြစ်သူကို အိမ်မှာခေါ်တင်ခဲ့ရ၏။ မိတင်လှတို့နည်းတူ ချမ်းသာသူချင်းမို့ မိတင်လှ၏ ယောက္ခမများကလည်း လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်သည် အထိ ပေးအပ်ခဲ့ပြန်၏။ ကိုမြခင်တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကိုပေးခဲ့သလို အဖေနှင့်အမေက မိတင်လှကိုလည်းပေးခဲ့၏။ ကျန်လယ်ယာများကို တော့ မိဘနှစ်ပါးကပင်ချုပ်ကိုင်ထားပြီး အလှူအတန်းပြုရေးကို လုပ်ခဲ့သည်။

ဟော မကြာပါ။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် မိဘနှစ်ပါးကွယ်လွန် ခဲ့၏။ သည်တော့ မြဒင်ကကျန်ရစ်သည့် လယ်ယာများ၊ ထန်းများနှင့် ရွှေငွေများ၊ အတွင်းပစ္စည်းများကို သုံးပုံခွဲပြီးဝေခြမ်းချင်သည်။ ကိုမြခင်က သင့်တင့်သလောက်ရလျှင် ကျေနပ်သင့်ကြောင်းပြောခဲ့၏။

“ငါ့ညီရာ ညီမလေးတို့လင်မယားက အဖေနှဲ့အမေကို ပြုစုကြ ရတာပါကွာ။ သူတို့ကိုငဲ့ညှာပါဦး”။

“တစ်ဝမ်းတည်းမွေးလာတာဗျာ။ ခံအတူ စံအတူပဲ။ ကျုပ်က တော့ ယူကိုယူမှာ” ဟုခေါင်းမာခဲ့၍ သုံးပုံခွဲခဲ့၏။

ကိုမြခင်ကတော့ မိဘများပေးတာရော၊ လက်ထက်ပွားများ ပါ ရှိခဲ့၍ မြေယာပေါခဲ့၏။ အဖေနှင့်အမေသေအပြီး ယခု ထန်းတစ် ဝိုင်းနှင့် မြေကိုသာယူခဲ့၏။ မြဒင်ကတော့ မြခင်၏ထန်းတောတောင် ဘက်ကထန်းတစ်ရင်းတက်အပြင် ယာမြေပါယူရုံမက၊ အခြားတနယ်

မြေနှစ်ဧက၊ သဲတောသုံးဧက ပါတောင်းသည်။ ကိုမြခင်ကတော့ ငဲ့ညှာ ခဲ့၏။

သို့ဖြင့် အမွေခွဲပွဲတွင် မြခင်နှင့် မြဒင်တို့စကားများကြသည်။ ကိုမြခင်နှင့် မတင်လှကတစ်ဖက်၊ မြဒင်ကတစ်ဖက်။ ‘ရန်ပွဲအထိဖြစ် ခဲ့သည်။ ကိုကြီးကလျော့ပေးသော်လည်း ညီလေးကမလျော့ခဲ့သည့် လောဘတိုက်ပွဲတွင် မြဒင်သည် အဆိုးဆုံးဟု ရွာထဲကအသိအမှတ် ပြုခဲ့သည်။

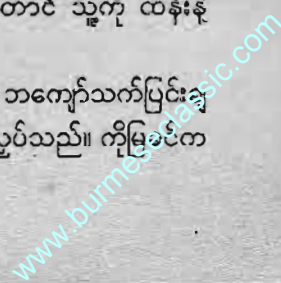
“ဒီမယ်မြဒင် . . . မင်းလိုချင်တာရပြီ။ အဲ အိမ်နဲ့ဝိုင်း၊ ရွှေနဲ့ငွေ အတွင်းပစ္စည်းကတော့လုံးဝမပေးနိုင်ဘူး။ မင်းလဲမတောင်းနဲ့ ငါလဲ မတောင်းဘူး ဒါပဲ”

ပြောတာကိုပင်နားမထောင်ချင်။ အိမ်နှင့်ဝိုင်းကိုတန်ကြေးသင့် သုံးဦးခွဲချင်သည်အထိ နှမလေးအပေါ် မညှာမတာပြုရက်ခဲ့၏။ နောက် တော့မိတင်လှက

“ကိုကြီးမြခင်ရယ် ကိုလေးကျေနပ်ပြီးရော။ ကိုကြီးနဲ့ကိုလေးတို့ တုတ်တစ်ပြက်၊ ဓားတစ်ပြက်ဖြစ်မှာစိုးတာပါ။ အခင်းမများရင်ပြီး ချော။ ရွှေနှစ်ကျပ်သားထပ်ပေးလိုက်” ဟုမိတင်လှက ဆိုခဲ့၏။ သို့ဖြင့် မြဒင်ကို ရွှေနှစ်ကျပ်သား ထပ်ဆောင်းပေးပြီးသည့်နောက် မခေါ် မပြောခဲ့ကြတော့။

“အကြောင်းကတော့ ဒါပါပဲကွာ။ အင်း ဒီကောင်က ဟောဒီ ထန်းတစ်ဝိုင်းလုံးကို လိုချင်နေတာကွ။ ထန်းကလဲအများသား။ သူမက်မယ်ဆိုလဲ မက်လောက်တယ်။ မနှစ်ကတောင် သူ့ကို ထန်းနဲ့ မြေရောင်းဖို့လာပြောသေးတယ်”

ကိုမြခင်၏ စကားများနားထောင်ရင်းက ဘကျော်သက်ပြင်းချ သည်။ စကားပြောအပြီး ဘကျော်က ထန်းဆက်ညှပ်သည်။ ကိုမြခင်က ပြန်သွားသည်။

“တော်တော်လောဘကြီးတဲ့လူ” ဟု မိတင်စိန်က မှတ်ချက် ပေးပြီးနေလေ၏။

.....

“ကိုမြဒင် အဖမ်းခံရလို့တဲ့. . .”

မြူအိုးများကို ထန်းပုလက် (ထန်းလက်) ထမ်းပိုးနှင့် ထမ်းလာရင်းက မိတင်စိန်က ပြောသည်။

“ဟုတ်လား” ဟုသာ ထန်းပင်ပေါ်က ထန်းလှီးရင်းပြောပြီး ခါးနှင့် ထန်းနို့ခိုင်များကို “ရွပ် ရွပ်” သံမြည်သည်အထိ လှီးသည်။ ဆွဲပြီးသား မြူအိုးထဲက ထန်းရည်ချိုများကို ဓားအိမ်နောက်က သံချိတ် တွင်ချိတ်သည်။ အိုးသစ်ပြန်တပ်သည်။

ဘကျော်က ထန်းလှီး။ မိတင်စိန်က မြူအိုးကောက်၊ မြူအိုး ချ။ ပြီး မြူအိုးမီးဖုတ်။ ထုံးထည့်။ ကြက်ဆူဆံထောင်းထည့်။ ထန်းလျက် လုံး၊ ထန်းလျက်သိမ်း။ အဲ ချက်ခန်းပြုတ်ခန်းမှာလည်း ပင်တိုင်စံ မင်းသမီး။

လှီးအပြီး အိုးဆွဲအပြီး ရင်းဆွဲမှ တစ်ဆင့်၊ ရင်းထောင်ဆံ ဆင်း၏။ ကြီးများကိုဖြေပြီး၊ ရင်းထောင်ကိုမပြီး အခြားပင်ကိုရွှေ့သည်။

“ဘကျော်ရေ ဟိုကောင်တော့အဖမ်းခံရလို့တဲ့”

ကိုမြဒင်က တဲထဲမှထွက်လာကာ ဘကျော်ထန်းလှီးရာလာပြီး ရပ်ကာ ပြောပြန်သည်။

“ရဲတွေက ဖမ်းသွားတာကွ။ ပရိမ္မရဲစခန်းကလေ။ နယ်ထိန်း ကြည့်ဝင်းတို့ပေါ့ကွာ။ ညကြီးဝင်ဖမ်းသွားတာကွ။ အကြောင်းကတော့ ထူးပုံရတယ်။ အဲ အိမ်ထဲလဲဝင်ရှာပုံရတယ်”

ကိုမြဒင်ကပြောပြီး မြူအိုးများကိုကူကောက်ပေးသည်။ ထန်းလက်ထမ်းပိုးနှင့် မိတင်စိန်က တဲကိုပြန်ပို့သည်။ မြူအိုးအပြည့် ဖြစ်အောင်ထည့်ပြီး အိုးလွတ်များကို ပြန်ယူလာ၏။ ဘကျော်ကလှီး မြူအိုးချ။ ကိုမြဒင်က ကူပြီးအိုးကောက်။ မိတင်စိန်က သယ်ရင်းမနက် ခင်း ကိစ္စပြီးသွား၏။

သို့ဖြင့် နားကြ၏။

“ဘယ်လိုကြောင့် ဖမ်းတာလဲဗျာ”

“ဘာအကြောင်းဟုတ်ရမှာလဲကွ။ မြဒင်က သုံးလုံး(ချ) ခိုင်ခံ့တယ်လေ။ အဲဒါ စာရွက်စာတမ်းတွေ ဘောက်ချာစာအုပ်တွေ ဝင်စွာတာ။ အားလုံးမိတယ်တဲ့။ အဲ ဆေးခြောက်ပါမိတယ်တဲ့”

“ဪ ဟုတ်လား။ ဆေးခြောက်ဆိုတာဘာလဲဗျာ”

“ဟ ဆေးခြောက်ဆိုတာ မူးယစ်စေတဲ့ အရာပေါ့ကွာ။ မင်းကလဲ အပါ”

ကိုမြဒင် အဖမ်းခံရသော သတင်းသည် တစ်ရွာလုံးသာမက အခြားရွာများကိုပါ ကူးစက်သွားသည်။ ပရိမ္မရဲစခန်းမှ ကျောက်ရစ် ခဲခန်း။ ထိုမှတစ်ဆင့် မြို့နယ်တရားရုံးကို တရားစွဲနိုင်ရန်တင်ပို့ ဆိုက်ပြီဟုသိရတော့၊ ကိုမြဒင် စိတ်မကောင်းပါ။

ပေါ့ပေါ့ဆဆအမှုဟု အစကထင်ခဲ့၏။ သို့သော် မပေါ့မဆ သောအမှုဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။ ယုန်ထောင်ကြောင်မိမဟုတ်။ ယုန်ရောကြောင် မိမိခဲ့ပြီ။

မြို့နယ်အချုပ်ထံသို့ သွားပြီးတွေ့သည်။ အကျိုးအကြောင်း မေး၏။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များနှင့် တိုင်ပင်သည်။ ရှေ့နေငှားရမ်းအထိ ထုတ်ခဲ့၏။ သို့သော် မထင်ပါ။ လွတ်လမ်းမမြင်ပါ။ အမှုက ချဲအမှုရော၊ ဆေးခြောက် လက်ဝယ်ထားရုံမူရော။

“ငါ မနေ့ကမြို့နယ်ရုံးကို လိုက်သွားသေးတယ် ဘကျော်”
“ဘာထူးလဲဟေ့။ အခြေအနေက”

“အင်းမလွယ်ပါဘူးကွာ။ အင်းလေ မကောင်းကြံမကောင်း ဖြစ်မှာပဲ။ သူ့စေတနာ လုပ်ရပ်က သူ့ကိုပြန်ပြီး အကျိုးပေး တုံ့ပြန် ခဲ့ပြီကွာ”

“ဘာကြောင့်လဲ ကျုပ်နားမရှင်းဘူး”

“ဒီလိုကွ . . . ”ဟု အစချီရင်း ကိုမြခင်က ပြောပြခဲ့ရာသည်ကို လင်မယားနှစ်ဦးစလုံးနားထောင် နေစဉ် ညီဖြစ်သူဘသော်တို့ လင်မယားပါရောက်လာကြ၏။ နေ့လယ် ထန်းနားချိန် အလုပ်အားစဉ် အစ်ကိုထံ လာလည်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါအချုပ်ထဲ သွားတွေ့တော့ အရင်ထန်းသမားတွေ သေရ တာကလဲ သူ့ကြောင့်တဲ့။ သူကအခြားနည်းနဲ့သတ်တာပါတဲ့”

“ဗျာ-သူကသတ်တာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မြခင်ကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံတာကွ။ ဘယ်လို သတ်သလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့တာလဲ ဆိုတာတော့ မပြောဘူးကွ။ အင်း သောင်းစိန်၊ ညွန့်မောင်၊ လူခင်တို့သေတာကျိုးကြတာက ထန်းပင်ပေါ် က ကျသေတာပါကွာ။ ငါတို့အထင်၊ ရွာထဲကအထင်ကတော့ နတ်ကြမ်း၊ မြေကြမ်းလို့ ထန်းကြမ်းသရဲကြမ်းလို့ ထင်ကြတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ သူနည်းသူဟန်နဲ့သတ်ပြီး နတ်တွေသရဲတွေ နဲ့ခြောက်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ” ဟုဘကျော်ကပြောတော့ ကိုမြခင် ကထောက်ခံသည်။

“အင်း ဟုတ်မယ်ကွ။ ဒီကောင်ကြံတာက ဒီထန်းတောက သရဲရှိတယ်။ ဥစ္စာစောင့်ရှိတယ်။ ကြမ်းတယ်။ ကြမ်းလို့ ထန်းသမား တွေသေရတယ်။ ကျိုးရတယ်လို့သတင်းလွှင့်မယ်။ ထန်းတက်မယ့်သူ

မရှိတော့ ငါ့ထန်းအလကားဖြစ်မယ်။ ငါစိတ်ပျက်မယ်။ အင်း-ဟုတ်ပြီ၊ ဒီကောင်က ငါ့ထန်းကို လိုချင်နေတာကွ။ ငါစိတ်ပျက်တော့ သူ့ဆီရောင်းအောင်လုပ်မယ်။ ဪ-ဒါကြောင့် သောင်းစိန်သေပြီး တော့ သူ့ကိုရောင်းဖို့ ပြောတာကိုး။ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ ဒါကြောင့် . . . ”
ကိုမြခင်က သူ့အပြော သူ့သဘောနှင့် သဘောပေါက်၊ ဇာတ်ရည်လည်အောင် ပြောရင်းရှင်းပြသည်။

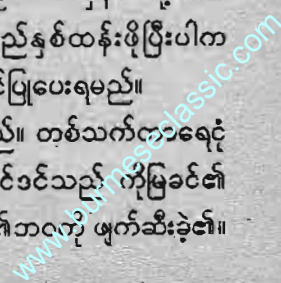

“နေဦးကာလ၊ မြူထသောအခါ၊ ရင်းထောင်ရင်းဆွဲ၊ ဆောင် မြဲအိုးလွယ်ကာ၊ ဓားဒီးထက်စွာ၊ ခါးမှာချပ်လျက်၊ ထန်းပွင့်ထန်းခိုင်၊ သွန်း မြိုင်မြိုင်၊ ကလိုင်သာလွယ်လို့ တက်သည်နှင့်လေး . . . ”

နှုတ်ကရွတ်ဆိုရင်း ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်သည်။ သည်နှစ် ထန်းမ စကြပြီ။ ကိုမြခင်က သူ့ထန်းကို သူတစ်သက်တက်ပါတော့။ အဘယ်ထန်းသမားမှ မပြောင်းတော့ဟု ပြောသလို ကိုကျော်တင်က လည်း သူ့ထန်းကို ဘသော်အား အမြဲတက်ရန် ပြောခဲ့ပြီ။

ဝန်းကျင်သည် လက်ပံတို့ပွင့်ကုန်ပြီ။ ပေါက်တို့ရဲရဲနီပြီ။ သရက်ဖူးပြီ။ ဥဩငှက်တွန်လို့ ဆက်ရက်ညံ့ကြပြီ။ ဝန်းကျင်သည် နွေဦး ပေါက်တော့မည်မို့၊ လွမ်းစရာကောင်းနေသည်က အမှန်။ သို့သော် ထန်းစလျှင် ငွေရွှင်မည်မို့ မလွမ်းနိုင်။ သည်နှစ်ထန်းဖို့ပြီးပါက သားအကြီးကောင်နှင့် အလတ်ကောင်ကို ရှင်ပြုပေးရမည်။

ထန်းပြင်ရင်းက ဘကျော်စဉ်းစားသည်။ တစ်သက်ကွာရေငုံ နှုတ်ပိတ်နေခဲ့သော အကြောင်းများပင်။ ကိုမြခင်သည် ကိုမြခင်၏ ထန်းနှင့်မြေကိုအပိုင်လိုချင်၍ ထန်းသမားများ၏ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့၏။

အရက်ချောတိုက်သည်။ အမြီးကောင်းလုပ်ပေးသည်။ အမြီးက အခြား မဟုတ်။ ကြက်သားချက်ထဲကို ဆေးခြောက်ခတ်ချက်ပေးခြင်းပင်။

အရိုးခံထန်းသမားများမှာ ကြက်သားချက်ကို ရိုးရိုးအချက် ထင်ပြီးစား၏။ ပြီးမှ ထန်းလှီးသည်။ ဤတွင် အရက်ဒဏ်၊ ထန်းရည် ဒဏ်၊ ဆေးခြောက်ဒဏ်တို့ကြောင့် စားနပ်ပင်ထက်ကကျပြီး သေခဲ့ရ၏။ ဆေးခြောက်သည် အဘယ်ပုံအာနိသင်ရှိသည်ကို ဘကျော်မသိပါ။ ထန်းသမားများသေတော့ မြေကြမ်း နတ်ကြမ်းသည်ဟု သတင်းလွှင့် ပြီး ထန်းသမားနှင့် ထန်းပိုင် စိတ်ပျက်အောင်ကြံဆောင်ခဲ့သူ ကိုမြဒင် သည် ယခုတော့ ထောင်ထဲမှာရောက်နေပြီ။

ကိုမြဒင်၏အကြံကို ဘကျော်သိပါသည်။ ထန်းသမားများ သည် သာမန်သဘောရိုးနှင့် ထန်းလျှောမသေနိုင်။ တရားခံရှာတော့ ကိုမြဒင်ကိုတွေ့သည်။ မူးမူးနှင့်တစ်ဦးတည်းပြောသံကို ကြားခဲ့သည်။

“အင်း- ဒို့ပြင် ထန်းသမားတွေ သေတာတောင် ဒီကောင် မကြောက်ဘူး။ ငါ-ပရိယာယ်ဆင်ပြီး သတ်ချင်လို့ အရက်ကိုတိုက်၊ အမြီးကောင်းပြတာတောင် မသောက်ဘူး။ အေး-ဘကျော်။ မင်းသိ မယ်။ အရင်က ထန်းသမားတွေ ဘာလို့သေသလဲ။ ကြက်သားချက် ထဲဆေးခြောက်ထည့်ချက်ကျွေးတော့ စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး ထန်းပင်ပေါ်က ကျသေကြတာကွ။ ဆေးခြောက်တွေ အိမ်မှာရှိတယ်။ အများကြီး၊ အများကြီး၊ ဟား ဟား ဟား”

ဘကျော်သည် ထန်းပင်ကွယ်ရပ်ရင်းက ကိုမြဒင်ပြောစကား ကို သိခဲ့တာကြာပြီ။ သို့ဖြင့် နောက်ရက်တွင် ပရိမ္မရဲစခန်းမှ ဆရာ ကြည်ဝင်းထံ လျှို့ဝှက်တိုင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ညရောက်တော့ အိမ်ကိုဝင် ပြီးဖမ်းသည်။ ဆေးခြောက်များကို မိခဲ့၏။ လူကိုလည်း ထောင်ချခဲ့ပြီ။

ဘကျော်ကတော့ ထန်းသမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း “ရင်းထောင် နှင့်ရင်းဆွဲ” ကိုအားပြုရင်း ဓားပါးပါးကို ထက်ထက်သွေးပြီး ကိုမြဒင်၏ ထန်းကို ရာသက်ပန်တက်ရပေဦးတော့မည်။

နတ်ကြမ်း မြေကြမ်းဟုပြောကြသော ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင် ကြီးနှင့် မန်ကျည်းပင်အုပ်အုပ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း နတ်ခမ်းရွဲကာ ခဲ့တာနှင့် မချီပြီး ပြုံးရင်းကြည့်သူက ဘကျော်။

“ပုလဲမဖြစ်သော မျက်ရည်များဖြင့်”

“အဲဒီမင်းသမီးလေးလိုဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ညိုမာ”

ခင်လေးက ပုံပြောနေသူ ညိုမာထံကြည့်ရင်း ပြောလာ၏။ ညိုမာက ခရမ်းသီးများကို အနုများမပါစေရန် ဝရုတစိုက်ဆွတ်ရင်း ပြောလက်စပုံပြင်ကို ရပ်ထားသည်။ စကားမဆက်တော့။ ခင်လေးက အားမလိုအားမရနှင့် ခါးတွင်ပတ်ထားသော သုံးထောင့်အိတ်အတွင်း မှ ဆွတ်ပြီးသား ခရမ်းသီးများကို ထန်းခေါက်တောင်းအတွင်း သွား ထည့်သည်။ ပြန်လာပြီး ညိုမာအနားအရောက် အမေးစကားနှင့် ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ခိုင်းပြန်သည်။

“ဟဲ့ ဆက်ပြောလေ ညိုမာ။ ညည်းပြောတာက အဲဒီမင်းသမီး လေးဟာ သူ့ငိုရင်ပုလဲလုံးတွေကျလာတယ်။ ပြီး သူရယ်ရင် သူ့ပါးစပ် ကရွဲလုံးတွေထွက်လာတယ်။ နောက်တော့ အဲဒီမင်းသမီးလေးကို လူ တွေက ပုလဲလိုချင်လဲရိုက်၊ ရွဲလိုချင်လဲရိုက်။ အဲသလို အရိုက်ခဲရတဲ့ အထိ “ညိုမာပြောပြီးပြီလေ။ ဆက်စမ်းပါဦး ညိုမာရဲ့”

ညိုမာက ခင်လေးကို “ကဲရန်ကော” ဟူသည့် မျက်လုံးများဖြင့် စကားပြောပြီး မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲလိုက်၏။

“နောက်တော့ အဲဒီမင်းသမီးလေးရဲ့ သနားစရာအဖြစ်ကို တိုင်းတစ်ပါးက မင်းသားလေးက သိသွားကြားသွားတော့ မင်းသမီး လေးကို ရွှေလက်တွဲပြီး နန်းသိမ်းပွဲခံသွားရောတဲ့။ အဲဒီ မင်းသမီး

အဲသို့က ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ။ အဲ သူကိုယ်တိုင်ကလဲ သူ့ခွဲငိုရင် ခင်လေးရယ်ရင်ရွဲထွက်တယ်။ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ပုံကပုဒ်တွေက သူ့ဘဝ မြန်တင်ရေးအတွက် တောင်ညာစံဒေဝီဖြစ်ရေးအတွက် အထောက် အကူအပြစ် ပံ့ပိုးသွားတာပေါ့ခင်လေးရဲ့။ ကဲ သူ့ဘဝ ဘယ်လောက် ခြေညှိစရာကောင်းလဲ။ စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလဲ”

ပါးစပ်ကပြောရင်း လက်ကခရမ်းသီးများကို ဆွတ်ရင်းနှင့် ညိုမာက ဇာတ်သိမ်းပိုင်းအထိ ပြောလိုက်၏။ ခင်လေးက ပြုံးသည်။

“ညိုမာကော ဒီမင်းသမီးလေးအဖြစ်မျိုး မကြုံချင်ဖူးလား”
“အင်း ဖြစ်သင့်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့ ခင်လေးရယ်”
ခရမ်းခင်း စိမ်းစိမ်းညိုညို အပင်များကိုကြည့်ရင်း ညိုမာက ခိုဝှားပြောသည်။

ခင်လေးနှင့်ညိုမာတို့နှစ်ဦး နေဖြင့်သည်အထိ ခရမ်းသီးများ ဆွတ်ခဲ့ကြ၏။ ထန်းခေါက်တောင်းလေးလုံးပြည့်ပြီ။ မကြာမီပင် ခင်လေးအဖေက လှည်း နှင့်လာတင်သည်။ မနက်ဈေးချရောင်းမည်။ ဇာတ်သံယူသူတွေ ကလည်းအပြည့်။ ဖောက်သည်ယူသူတို့ ကျန်မှ ခေ့ထဲရောင်းခဲ့၏။ တစ်ပိဿာ မှသုံးဆယ်။ ဈေးကချိုသည်။ ဒီနှစ်မှ ခင်လေးတို့စိုက်ခြင်းပင်။

မနှစ်က ငရုတ်သုံးကန့်စိုက်ခဲ့သည်။ ငရုတ်စိုက်သည် အကြား၊ ခရမ်းပင်သုံးပင်ကြားညှပ်စိုက်ခဲ့၏။ မြေပက် ရေလေခင်းပေးစရာ သို့၊ အပင်က လူကြီးခါးနီးပါးမြင့်သည်။ သီးတာကလည်း အပင်ညွတ် သို့၊ ဒီသုံးပင်နှင့်ပင်ခရမ်းသီးဝယ်မစားကြရ။ ဒီအပင်က ဆွတ်ချက် ခွဲပင်၊ သုံးပင်ကို ပိဿာတစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့၏။ စားရတာမုန်းလို့ အကြား ဆွေမျိုးများပင် လက်ဆောင်ပေးရသည့်အဖြစ်။ သို့အတွက် ဒီနှစ်

ငရုတ်ကို နှစ်ကန်သလိုစိုက်ခဲ့ပြီး ကျန်တစ်ကန်ကို ခရမ်းချဉ်းသက် သက်စိုက်ခဲ့သည်။ ဒီနှစ် ငရုတ်ရော ခရမ်းပါ အားကြီးကောင်းသည်။ မတရားသီးသည်။

တစ်ရက်ခြားနှစ်ရက်ခြား ပိဿာရှစ်ဆယ်ကျော်ကိုးဆယ် ရခဲ့၏။ တစ်ခါတလေ ဆုပ်တက်ဆွတ်ပါက အသီးအခြေအနေ ပေါ်ကြည့်ပြီး ပိဿာချိန်ရသည်။ အပင်ဖြည့်ဆွတ်ပါက လှည်းနှင့်တိုက် ချင်တိုင်းတိုက်။ ဖောက်သည်ယူသူတို့ ရောင်းချင် တိုင်းရောင်း။ ခင်လေး တို့အနေနှင့်လည်း ရော့အာင့်၊ ယူပါဦး ချက်ပါဦးနှင့်။ ပစ်ပစ်ပေးပေး အလှူပွဲလေးအလား၊ တစ်ပိဿာအစ ငါးဆယ်သားအဆုံး ပေးကမ်း ရစမြဲ။

“တော်ပြီ သမီး။ ညည်းတို့ပြန်ခဲ့ကြတော့”

“ဟုတ် အဖေ” ဟုခင်လေးက ဖြေသည်ခဏ၌ ခင်လေးအဖေ ကိုဒေါင်းခရမ်းသီးတောင်းတို့နှင့် ရွာဘက်မောင်းထွက်သွား၏။ သည်တော့ ကန်သင်းခုံပေါ်ရှိ ထနောင်းပင်အရိပ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ညိုမာ... မေးစရာရှိတယ်၊ စိတ်မရှိနဲ့နော်”

“အင်း မေး” ဟုခင်လေးက ကြည့်ရင်း ညိုမာကဆိုသည်။

“ညည်း ကိုသက်အောင်နဲ့ ဖြစ်နေတယ်ဆို၊ ကြားတာကြာပြီ။ ဟုတ်လား”

ညင်ညင်သာသာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီး မပွင့်တပွင့်ပြုံးရင်း မြေပြင်ကို ခေါင်းငုံ့ထားသူက ညိုမာ။

“သူတို့ဘက်က ဘာထူးသလဲ။ ဘာသတင်းအစအန ရထား လဲဟင်”

ညိုမာက မရဲတရဲမေး၏။ ခင်လေးက လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။

“အင်း ဘာမှမကြားမိပါဘူး။ ညည်းနဲ့ကိုသက်အောင် ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကြားတာပါ”

ဟုခင်လေးက မရေမရာ နှင့်ပြော၏။

“ညည်း ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီ။ ကြိုးစားပါအေး။ ငါဖြင့်လေ ညိုမာဆယ်တန်းအောင်တယ်ဆိုတော့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ဣန္ဒာလဲယူ တယ်။ အခုဆိုရင် အစိုးရလုပ်ငန်း ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘယ်ဌာနပဲဝင်ဝင် လစာတွေကတိုး။ ဒီတော့လေ ခင်လေးဖြင့် ပညာရေးကို သိပ်အားကျ တာပဲ။ မဖြစ်နိုင်လို့သာ။ ကြိုးစားအေး နော်”

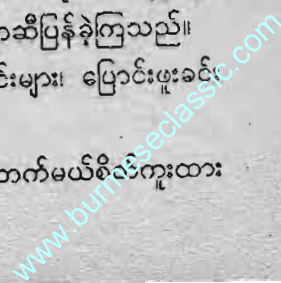
စို့လာသော ချွေးပေါက်များကို ခေါင်းပေါင်းစနှင့် သုတ်ရင်း ခင်လေးက အားပေးစကားပြောတော့ ညိုမာခေါင်းညိတ်သည်။

“ညိုမာကတော့ ဆင်းရဲပေမယ့်၊ မိဘနှစ်ပါးကအားခဲပြီး ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ကျွေးရင်းနဲ့ ကျောင်းထားပေးရရှာတာ။ ညည်း သိပ်ကို တံကောင်းတယ်ညိုမာ။ အဲ ဆင်းရဲတာကိုတွေးပြီး အားမငယ်နဲ့အေး။ ဆက်ကြိုးစား။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှတော့ ဘွဲ့ရအလုပ်လုပ်ဖို့ မခဲ ယဉ်းတော့ဘူး။ စောစောက ညိုမာပြောတဲ့ ငိုရင်ပုလဲ၊ ရယ်ရင်ရွဲ မင်းသမီးဖြစ်မှာပဲ။ တောင်ညာစံဒေဝီကောက်ဖို့ အိမ်ရှေ့မင်း ကိုသက် အောင်က အရန်သင့်ပါအေး”

အရွန်းဖောက်ကာ ခပ်တည်တည်လိုလို ခပ်နောက်နောက် စကားလိုလိုနှင့်ဆိုသည့် ခင်လေး၏ပေါင်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်မိသည်။ ပြီး နှစ်ဦးသားရယ်လိုက်ကြ၏။ အမောပြေပြေမို့ ရွာဆီပြန်ခဲ့ကြသည်။

ဝန်းကျင်သည် စိမ်းစိမ်းစိုစို ငရုတ်ခင်းများ၊ ပြောင်းဖူးခင်း များ ဝါခင်းများနှင့် အရည်လဲရွန်းနေ၏။

“ဒေးမတက်နိုင်တောင် စာပေးစာယူတက်မယ်စီသိကူးထား တာပဲ”

“ကောင်းတယ် ညှိမာ၊ ခင်လေးတော့ အားပေးတယ်”

“ငိုရင်ပုလဲ၊ ရယ်ရင်ရွှေဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ် ခင်လေးရယ်”

“အဲဒီအချိန်ကျ ဘဝကိုမမေ့နဲ့။ ပြီး ခင်လေးကိုလဲ မမေ့နဲ့ နော်” ဟုဆိုရင်း ခင်လေးကရယ်သည်။ နှစ်ဦးသား ရွာတံခါးနားရောက်မှ စကားကြောဖြတ်ခဲ့၏။

အိမ်ရောက်တော့ ခပ်ယိုင်ယိုင်စင်မြင့်ပေါ်တုံးလုံးလဲ့ နားသူကညှိမာ။

.....

ဆယ်တန်းအောင်သည်အထိ အဖေနှင့်အမေက ကြိုးစားပြီးထားခဲ့ရရှာသည်။ သည်တော့ ညှိမာကံကောင်း၏။ ခု ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိသေး။ အဝေးသင်တက်ဖို့ စိတ်ကူးကြည့်မိသည်။ ဒါ အနိမ့်ဆုံး အဆင့်။ ငွေကုန်သက်သာပြီး ဘွဲ့ရသည့်အဆင့်။ ဆယ်တန်းရောက်အောင်ပင် အားခဲထားကြရသည့် မိဘနှစ်ပါး။ ဆယ်တန်းအောင်ပြန်တော့ ရှေ့ခရီးဆက်ဖို့ မတွေးရဲအောင်ပင်။ တစ်နှစ်မှတစ်လကို သွားပြီးကျရှင်တက်ရမည့်အရေး ရှစ်ထောင်တစ်သောင်းကုန်မည့်အရေး။ ညှိမာမတွေးရဲ။

ခု သူများတွေက ဒေးတက်၊ အဝေးသင်တက်နှင့်၊ ချူချာသော ဘဝကိုင်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သူ ညှိမာမှာသာ တောထဲလိုက်နေရသည့်အဖြစ်။ ခင်လေးတို့ ငရုတ်ခင်း၊ ခရမ်းခင်း ပေါင်းပေါက်လိုက်၊ အဆွတ်လိုက်ဖြင့်သာ တစ်နှစ်ကုန်သွားပြီ။

“နင် ဘယ်လိုလဲ” ဟု ငရုတ်စိုက်ရင်း ခင်လေးကမေးသည်။ ပညာရေးကို ရှေ့ဆက်လိုသောခင်လေးက ညှိမာကို ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်စေချင်ပြီ။

“အင်း အားယူတုန်း၊ ကြိုးစားတုန်းပဲခင်လေးရယ်” ဟုသာ အဖြေပေးပေါင်းများသည်။ “ကိုသက်အောင်ဆီ အကူအညီတောင်းကြည့်ပါလား” ဟု ခင်လေးကအကြံပေးပြန်၏။ မှန်သည်။ နောက်ရက် ငရုတ်တွေ၊ ခရမ်းတွေစိုက်အပြီး ကိုသက်အောင်နှင့် ရေခပ်လမ်းတွင်ဆုံမိ၏။

“ကိုသက်လဲစဉ်းစားနေတာပဲအညှိရာ။ ကဲ ဒီလိုလုပ်၊ အဖေတို့ အမေတို့မသိအောင် ငွေပေးမယ်။ အညှိက ပြင်စရာရှိတာပြင်ထားဟုတ်လား”

ကိုသက်အောင်က ပြောတော့ ညှိမာမှာခေါင်းပေါ်က ရေအိုးထျက်မတတ်တုန်လှုပ်သွား၏။ ဝမ်းသာသွား၏။ အံ့ဩသော၊ ဝမ်းသာသော မျက်ဝန်းစိုစိုတို့နှင့် ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ရင်းပြုံးမိသည်။ ကောင်းပင်မပြောမိ။

“ကူညီမယ်အညှိ၊ အညှိကသာပညာကိုကြိုးစား” ဟု ရေထမ်းပုံးကို ထမ်းသွားရင်းပြောသွားသူ၊ ကိုသက်အောင်ကျောပြင် ကိုငေးကာ ညှိမာကျန်ရစ်၏။

.....

နောက်ရက်တွင်တွေ့နေကျ ရွာထိပ်တမာပင်အောက်တွင် ဆုံခဲ့သည်။ စာပေးစာယူတက်မည့်အကြောင်း၊ တစ်နှစ်မှ တစ်လကျော်ကျော်သာ မြို့သို့သွားကာ စာသင်ရမည်၊ ကျွန်ုပ်တို့ တက်ရမည့်

အကြောင်း၊ အဆောင်နေဖို့ အဆောင်ခ၊ ကျရှင်ခတို့ တွက်ချက်သည်။
ဘွဲ့မရခင် လေးနှစ်အတွင်း ဘယ်မျှကုန်မည် စသည် စသည်တို့
တိုင်ပင်ခဲ့သည်။

“ကဲပါအညိုရယ်။ ငွေကြေးကိစ္စ ဘာမှမပူနဲ့။ အညိုသာ
ဘွဲ့ရအောင်ယူ၊ ကျောင်းဆရာမဖြစ်အောင်ကြိုးစား။ လခစားဖြစ်မှ
လက်ထပ်ဖို့ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

“စိတ်ချပါ ကိုသက်အောင်ရယ်။ အညိုကြိုးစားပါမယ်”
ဟု ကတိပေးခဲ့၏။ ကိုသက်အောင်၏ ရင်ခွင်ထက်မှာ
အနှိုင်းမဲ့ ကြည်နူးမှုနှင့်ညိုမာ မျက်လုံးများမှစင်းထားရှာ၏။

“အညိုလေ။ ဟိုတုန်းက ပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးလေးလို ငိုရင်
ပုလဲ ရယ်ရင်ချွတ်၊ လူတွေက ပုလဲကိုလိုချင်တော့ အငိုခိုင်း၊ ရွဲကိုယူ
ချင်တော့ အရယ်ခိုင်း၊ နှိပ်စက်ကြတော့ မင်းသားလေးတစ်ပါးက
ကြားပြီး ရွှေလက်တွဲလို့နန်းတက်သတဲ့။ အညိုလေ အညိုဘဝမှာ
တန်ဖိုးရှိအောင်နေပါမယ်။ အညိုမျက်လုံးမှာ အကြားအမြင်အသိ၊
အညိုပါးစပ်က ထွက်မယ့်လေသံ၊ ဒါတွေဟာ ပုလဲလုံးရွဲလုံးတွေ
ဖြစ်ရပါစေမယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ကိုသက်အောင်က ကူညီတာမဟုတ်
လား။”

‘အညိုကို မြှင့်တင်မြေတောင် မြောက်ဖို့က အဓိကပါ အညို။
ပညာရေးလိုလားပြီး ဆင်းရဲမှု မပြည့်စုံမှုက ခြောက်လှန့်ပြီး ရပ်တန့်
နေမယ်ဆိုရင် အညိုထွန်းပေါက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အညိုပြော
သလို မင်းသမီးလေးကို မြှင့်တင်ပေးပြီး ရွှေလက်တွဲ နန်းသိမ်းပွဲခံ
ချင်တာပေါ့”

သို့နှင့် ညိုမာ အဝေးသင်တက်ခဲ့သည်။ ကိုသက်အောင်က
မိဘများမသိအောင် ထောက်ပံ့သလို ရွှာဦးဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝိမလ
ထလည်း ပညာဒါနမြောက်အောင် အကူအညီပေးသည်။ နောက်ရပ်ရွာ
အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းများကပါ ပံ့ပိုးခဲ့ကြတော့ ညိုမာအတွက်
ဇေယျာနိအသင့် ကြာအသင့်။ သို့ဖြင့် ညိုမာ ပထမနှစ်ပြီးခဲ့ချေပြီ။

ဒုတိယနှစ်.

ညိုမာတစ်ယောက် အောက်ခြေလွတ်သည်ဟု ရွာထဲကပြော
တုန်းပြီ။ အစ်ကတော့ မနာလိုသောလူများက ကဲ့ရဲ့သည်ထင်၏။
ကဲရဲ့ကြပါစေ။ ပြောကြပါစေ။ ညိုမာ ဝရုမစိုက်တော့။ အရင်
နှစ်တုန်းကတော့ ရွှာဦးကျောင်း ဦးဖင်းထံရောက်ခဲ့၏။ အခု မသွားခဲ့။
ဦးမချခဲ့။

အရင်ကတော့ဖြင့် ဖျင်ထဘီကိုသာဝတ်ခဲ့သော ညိုမာ။
ခြေသလုံးသား ဖြူဖြူလွလွပေါ်မှ ယန်ခဲရွှံ့ခဲစိုးရွှံ့ခဲသော ညိုမာ။ ခု
ထဘီတိုတိုဝတ်ထားပြီ။ တင်ကိုရမ်းကာ ရမ်းကာသွားခဲ့ပြီ။ ဇိုးသားသော
ချက်ဝန်းအစုံသည် “ကြာကြည့်၊ မြူကြည့်” နှင့် စွေစွေဝေဝေကြည့်တတ်
ပြီ။ အရင်က ရှင်မတောင်သနပ်ခါးပါးကွက်နှင့်ညိုမာ၊ ကာခြယ်
ခြယ်သလို့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးရောင်စုံက နေရာယူထားချေပြီ။ ခေတ်မီ
သည်လား၊ အမြင်ကျယ်သည်လား၊ ရှေ့ပြေးသည်လား၊ ဘဝင်မြင့်သည်
လား၊ အောက်ခြေလွတ်သည်လား၊ ပညာမာနထိပ်တက်သည်လား။
လားပေါင်းစုံသောမေးခွန်းတို့ဖြင့်၊ မသင်္ကာသောမျက်လုံး
အကြည့်တို့က ညိုမာအပေါ်ပုံကျခဲ့ပြီ။ မျက်လုံးစပါးမွှေးစူးခဲ့ပြီ။ ဒါ

ညိုမာ အသိ။ သိလျက်နှင့် မပြောင်းလဲသည့် အပြင်၊ သူများထက်ထူး နဖူးခြေထောက်ပေါက်ပြခဲ့ချေပြီ။

“ညိုမာရယ်၊ နင်လေ အဝတ်အစားတွေ သိပ်ဝတ်တာပဲ နင့်ကို ဘယ်လိုမှ အောက်မေ့လို့ခတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကဝကိုယ်ပြန် တွက် ပြန်ပြီးစဉ်းစား။ ဘယ်ဘဝက လာသလဲလို့။ ကိုယ့်ရိုးရာသနပ်ခါး နဲ့နေ။ ကိုယ့်ရိုးရာ အဝတ်လေးနဲ့နေ။ ဒါဆို ညိုမာလှနေပြီးသားပဲဟယ်။ ခု ဝတ်ထားတဲ့ ထဘီကစားဆစ်၊ ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီက လည်ပင်းအောက် တစ်ထွာလောက်ရောက်။ ပြီး ဟိုတုန်းကတစ်ပတ်လျှိုကေသာက အခု တိုနန့်နန့်။ ဆံပင်တွေ ဖြတ်ပစ်တာ နှမြောစရာဟယ်”

ခင်လေးက သံယောဇဉ်နှင့် ပြောတော့ ညိုမာက မွဲပြုံးပြုံး၏။ ကုတ်အထိသာ ဖြတ်ထားသော ဆံပင်ဘုတ်စုက ဝဲခနဲနေအောင် ရမ်းရင်း ခင်လေးကို တွေ့ကြည့်၏။

“ညိုမာပြောတာမှတ်မိမှာပါ။ ငိုရင်ပုလဲ ရယ်ရင်ရွဲ ဖြစ်ရစေ့ မယ်။ ဆိုလိုတာက ညိုမာ့ဘဝမှာ ပညာတတ်စကား၊ ပညာတတ် အကြား၊ ပညာတတ်အသိ ဆိုတဲ့ ပုလဲတွေရွဲတွေ ဖြစ်တဲ့အချိန် ကိုသက်အောင်ဆိုတဲ့ အိမ်ရှေ့မင်းသားက ရွှေလက်တွဲ ခေါ်စေချင် တယ်ဆို”

“ခင်လေးရယ် ဒါ ခေတ်နဲ့အညီ လှုပ်ရှားရတာပါ။ မိတ်ကပ် လိမ်းတာ၊ နှုတ်ခမ်းဆေးဆိုးတာ၊ ဆံပင်ဖြတ်တာ၊ ထဘီဟိုဝတ်တာ၊ ဒါ အပြစ်လား။ ဘေးကတော့ ညိုမာ့အပေါ် မနာလိုလို့ပြောတာပဲ ထင်တယ်။ အဓိက ညိုမာ့ ချစ်သူ ကိုသက်အောင်ကတောင် ဘာမှ မပြောဘူး”

ခင်လေး ပင်မပြောတော့။ ပြောင်းလဲလွန်းသော ခြယ်သထား လွန်းသော ညိုမာ့ကိုသာ အံ့ဩစွာကြည့်နေမိသည်။ အမှန် ညိုမာ ဘဝင်လေဟပ်သွားခြင်းပင်။

ကျောင်းသွားရမည့် ရက်တွေက အမေဖြစ်သူကိုယ်တိုင် ခိုသမျှ ထဘီကို ခေါက်ခက်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ အဖေဖြစ်သူမှာ ဝမ်းသာ လွန်း၍ ကြိုးစားစမ်းသမီး။ သမီးကံကောင်းလို့ ပညာဒါနကူညီမယ့် တူပေါ်တာ။ သူတို့ကျေးဇူးကြီးပါဘိကွယ် ဟုပြောခဲ့ရှာသေး၏။ ခု ဒီဘနစ်ပါးကိုပင် မထေမဲ့မြင်ပြုခဲ့၏။ ပမာမခန့် မခိုးမခန့် ဆက်ဆံ သည့်အဖြစ်။

ထမင်းစားပြီးသား ပန်းကန်ပြားကိုရေဆေးခိုင်း၏။ ရေချိုး အပြီး ထဘီအားအိုးထဲစိမ်ပစ်ထားခဲ့။ အမေက ထုရိုက်လျှော်။ တစ်ခါ တစ်ရံ လက်ညှိုးထိုးကာ ပက်ပက်စက်စက်ပင် အဖေနှင့် အမေအား ပြောခဲ့သည့်ညိုမာ။ ပြောရက်သည့်ညိုမာ။

နောက်ရက် ကိုသက်အောင်နှင့် တွေ့၏။

“ညိုမာ လှရဲ့လား ဆံပင်တိုဖြတ်ထားတာ” ဟုမေးတော့ သက်အောင်မဖြေခဲ့။ နေ့ချင်းညချင်း ပြောင်းလဲသွားသော တောလေ့ ပျောက်သွားသော ညိုမာ့ကိုသာ ငေးမောရင်းကြည့်နေမိသည်။ မီးကွက်ဝိုင်းလေးနှင့် နှုတ်ပေါ်ပေါ် အထက်နှာကြားလေးနှင့် ဆေးမကူ ဗုရင်းနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာအစုံနှင့် တစ်ပတ်လျှိုကေသာကြော့နှင့် ဖျင်ထဘီ၊ ဇင်အင်္ကျီနှင့် ညိုမာအားမြင်ယောင်မိဆဲ။

သို့ဖြင့် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသွားတက်ခဲ့သူက ညိုမာ။ စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျသူက သက်အောင်။ ပြီး ခင်လေးနှင့် ကူညီခဲ့ကြသူတွေ။

“အေး မင်းကူညီနေတာ အဖေတို့ အခုမှသိလို့ပေါ့ကွာ။ စောစောကသာသိရင် အဖေတို့တားမှာအမှန်ပဲ။ ကိုယ့်ဘစ်ရွာထဲသား

ချင်း မကူညီစေချင်လို့မဟုတ်ဘူး။ ပညာရေးမှာ ကူညီတာ သိပ် ကုသိုလ်ရတာ။ ဒါ အဖေအသိပါကွာ။ အခုတော့ ဘေးကကူညီတဲ့ ငွေနဲ့ အဝတ်အစားမျိုးစုံ၊ မိတ်ကပ်မျိုးစုံဝယ်။ ပြီး ကျောင်းမှန်မှန် မတက်ဘူးတဲ့။ လမ်းမဘက်ထွက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်။ စတိုင်အမျိုး မျိုးထုတ်၊ အဝတ်အစားအမျိုးမျိုးပြောင်း။ ဟွန်း ဒီမယ်သား လေးနှစ် သက်တမ်းအထိ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ကူညီဖို့ မင်းကတိပေးထားတာ ဒီကနေ့ မှုသိတာ။ ဘွဲ့ရပြီးမှ သားနဲ့ညါမာ ယူကြမယ်ဆိုတာလဲ ဒီနေ့မှသိတာ။ ခုတော့ ကောင်းကြနဲ့လား။ ဘဝင်လေဟပ် နားထင်သွေးရောက်တဲ့ အဖြစ်။ ကူခဲ့ညီခဲ အားပေးခဲ့တဲ့လူတွေ မထားနဲ့။ ကိုယ့်မိဘအရင်း အခေါက်ခေါက်တောင်မှ ကျွန်လို့သဘောထား။ မပြောသင့်တာပြော မခိုင်းသင့်တာတွေခိုင်း။ ဟွန်း မပြောချင်ဘူး။”

ရင်ထဲက ခံစားချက်များ မနားတမ်းပွင့် အံလာ၏။ သက်အောင် အဖေကို မော်မကြည့်ရဲ။ အမေမှာ သက်အောင်ထံ မျက်စောင်းထိုးကာဖြင့်၊ မျက်လုံးများက မကျေနပ်ပုံကို လှစ်ဟပြနေ၏။

“ဘွဲ့ရ အလုပ်ဝင်တဲ့အချိန် သားလိုအကောင် သောက် ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုလဲ ပွဲစားတွေမြို့က ပြန်လာလို့ပြောကြတယ်။ ကောင်လေးတွေနဲ့ တတွဲတွဲ” ဟု အဖေက ထပ်ဆင့်ပြောတော့ သက်အောင် အသက်ရှူဖို့မေ့သွား၏။

“ဟေ့ မတင်၊ သားကိုဒီနှစ်ဂျုံသိမ်းအပြီး နေရာချပေးမယ်။ သွား ရွာလယ်က ခင်လေးရဲ့မိဘတွေဆီကို။ သူတို့ကပေးစားချင်တာ ကြာပြီ။ ငါတို့က အင်းအဲမလုပ်သေးလို့ ကြားလား။”

ပြောရင်း အိမ်အပေါ်ထပ်တက်သွား၏။ အဖေကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်းက အမေထံကြည့်မိတော့ မွဲပြုံးပြုံးလျက်။

“ဒါပဲ၊ သားအဖေက ဘူးဆိုအုန်းသီးသီးမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောပြီးရွာထဲထွက်သွား၏။ အမေဘယ်သွားသည်ကို သက်အောင် အသိ။ သက်အောင်ဘာမျှမပြော။ ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ရှိ၏။

.....

“ညါမာ ကျေနပ်ပါတယ်ခင်လေး”
ခင်လေး ဘာမျှပြန်မပြော။ ညါမာကို ဝဲကြည့်ရင်းရီဝေနေ၏။ ညါမာ့ မျက်လုံးများ မှိုင်းနေ၏။

“ညါမာ မှားတယ်ခင်လေး။ နားထင်သွေးရောက် အောက်ခြေ တွေလွတ်။ ပညာသင်ယူရခြင်းရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်တွေပျက်။ ကူညီခဲ့တဲ့လူတွေကို ကျေးဇူးကန်း။ မိဘကို စော်ကား။ ခင်လေးရယ်။ ခုညါမာလေ မျောက်သစ်ကိုင်းလက်လွတ် ဖြစ်ပြီ။ ကိုယ်ဝမ်းနည်းတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပါ။ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝက လာရပြီး မကြိုးစားခဲ့တာလေ။ ခု ခုတိယနှစ်ညါမာ စာမေးပွဲကျတယ်။ ပြီး အချစ်လဲနွဲ့တယ်။ ပုံပြင်ထဲက ခင်းသမီးလေးလို ငိုရင်ပုလဲ ရယ်ရင်ရွဲ ဆိုတဲ့ တန်ဖိုးရှိရှိဘဝနဲ့ ညါမာ အဖြစ်ကိုလဲ ဒီလိုတန်ဖိုးရှိရှိဖြစ်လာရင် ပညာတတ်၊ ဘွဲ့ရလာရင် ခင်းသားလေးက ရွှေလက်တွဲမယ်ထင်တာ။ ခု အသုံးမကျတဲ့ အောက်ခြေလွတ်တဲ့ ညါမာဖြစ်သွားပြီ။ ငိုတိုင်း ပုလဲမထွက် ရယ်တိုင်းရွဲ ထွက်ဘဲ ငိုရင်ဆန်ကွဲ ရယ်ရင်ဖွဲသာ ထွက်ခဲ့ရပြီလေ။ အို ညါမာဘဝ နှိုင်းအသုံးမကျ ရယ်လဲ အသုံးမကျ မှား မှားတယ်”

ဟု ညါမာက ပြောရင်းငို၏။ ညားခါဝ ခင်လေးနှင့် သက်အောင်တို့သက်ပြင်းချသံ ညါမာမကြားတော့။

ရင်းတောင်တန်းဆူဆူပြန်လှည့်နေသော သူတို့အား

ငရုတ်ခင်းကို လင်မယားနှစ်ဦး ငရုတ်သီးအဆွတ်လာစဉ် ညိုမာလိုက်လာပြီး သူ့နောင်တတရားကို ရင်ဖွင့်ခဲ့ခြင်းသာ။ အရာရာသည် ကိုယ်သာအဓိက ဆိုသည်ကို ညိုမာသိသွားပုံရ၏။

ပါးကွက်ကြား၊ သနပ်ခါးထူထူနှင့် ဖျင်အကျီဖျင်ထဘီဝတ်ထားသော ခင်လေး၏ ညိုချောအလှကို သက်အောင်စူးစူးရှရှကြည့်မိ၏။ ကြည်နူး အပြုံးတို့နှင့် ဝေးကွာသွားသော ညိုမာယံအကြည့်ထဘီတို့၊ ဆံပင်တို့၊ ဆင်နားရွက်အကျီပွပွတို့က နေပူလေပူမှာလွင့်နေ၏။ ညိုမာပြေးနေ၏။ ပြေးနေရှာ၏။

“ပုလဲလုံး ရွဲလုံးမဖြစ်တာ ညိုမာ့ အပြစ်ပါညိုမာ” ဟု သက်အောင်ရင်တွင်းက ပြောမိစဉ်အတွင်း ခင်လေးထံမှ သနပ်ခါးရနံ့က နှာဝတွင် သင်းသင်းကြူကြူလေး ဘိုးဝင်လာ၏။

ညိုမာကတော့ အမှားနောင်တများနှင့် ငိုရင်းဖြင့်သာ။

“ပြောင်းရိတ်ချိန်”

“သားကြီး ကျောင်းပိတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပိတ်တယ်အမေ”

“အေးအေး၊ ဒါဖြင့်ပြောင်းရိတ်တဲ့ဆီ ထမင်းထုပ်နဲ့ လက်ဖက်သုပ်သွားပို့ပေးဦးကွယ်”

အမေကပြောရင်း ထမင်းထုပ်ကို လှမ်းပေးသည်။ စိုးအောင်က လှမ်းယူပြီး စက်ဘီးနှင့် ရွာအနောက်မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသော၊ သဲတောတွင်းကို ထွက်ခဲ့သည်။ ပြာသိုလဆန်းရက်နှင့် နတ်တော်လကွယ်ရက်တွေ့ဖို့ အချမ်းဓာတ်က အတော်ပိုနေသေးသည်။ နှင်းကလည်း မှုန်မည်းမည်းနှင့်ကျနေဆဲ။

စိုးအောင်က အနွေးဂျာကင်ဝတ်နှင့် တောထဲထွက်ခဲ့သော်လည်း ငိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းခဲ့ပြီမို့ ဂျာကင်ကအအေးဓာတ်ကို လုံးဝဥသို့ ကာကွယ်မှုမပေးနိုင်။ နှင်းမှုန်မှုန်ကြားမှာ၊ ပစင်းငုံခင်း၊ ပြောင်းခင်း၊ မြေပဲခင်း၊ ပဲကြီးခင်း၊ မတ်ပဲခင်းများက ငိုက်မြည်းနေသလိုလို၊ နံနက်စောစောမို့ ပြောင်းရိတ်ထွက်သည့် အလုပ်သမားအဖွဲ့၊ ပြောင်းတိုက်သွားမည့် လှည်းအဖွဲ့တို့၊ တဖွဲ့ဖွဲ့ထွက်ကြပြီ။

စကားပြောသံနှင့် လှည်းအီသံ၊ နွားငေါက်သံ၊ ရယ်သံမောသံတို့က ဝန်းကျင်ကို စိုပြည်စေ၏။ ပြီးပြောင်းကောက်သင်းကောက်အဖွဲ့၏ တွတ်တိုးသံစကားများကိုလည်း ကြားရဆဲပင်။

မကြာ။ စိုးအောင်တစ်ယောက် သဲတောကွင်းကိုရောက်ခဲ့သည်။ ပြောင်းခင်းမှာ ရိတ်ကြပြီ။ အနီးဝန်းကျင်မှ ပြောင်းခင်းများလည်း၊ ကိုယ့်အခင်းနှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်လူငှားနှင့်ကိုယ်ရိတ်ကြရင်း။ စကားပြောသံ၊ သီချင်းဆိုသံက ညည်ဆူနေ၏။ ဝန်းကျင်သည် ရိတ်ဆဲပြောင်းခင်းများ၊ ရိတ်ရန်ကျန်နေသည့် ပြောင်းခင်း၊ ပဲစင်းငုံခင်းများ၊ ရိတ်ပြီးသိမ်းပြီး နှမ်းခင်းများက ဖြန့်ကြက်နေရာယူထားပေပြီ။

အားလုံးသော ဝန်းကျင်သည် အအေးဓာတ်အောက် နှင်းမှုန်များအကြားတွင် တည်ငြိမ်ဆဲပင်။ စိုးအောင်က စက်ဘီးကို အခင်းစပ်တွင် ထောက်ရပ်လိုက်၏။ ပြီး... အမေထည့်ပေး လိုက်သော ထမင်းထုပ်နှင့် လက်ဖက်သုပ်ခွက်ကို ပြောင်းခင်း၏ ရိတ်လက်စ ဝန်းစပ်ဆီသို့ ယူခဲ့၏။ လူငှားအဖွဲ့ဖြစ်သော အောင်ဝင်း နှင့် ခင်မောင်စန်းတို့ ဦးဆောင်ပြီး ရိတ်နေသည်က ဆယ်ဦးအဖွဲ့။

တံစဉ်နှင့် ပြောင်းပင် ပင်စည်ကိုထိသံက တရွှမ်းရွှမ်း။ လဲကျသော ပြောင်းပင်အဖျားချင်း အရွက်ချင်းထိသံက တရှဲ့ရှဲ့။ တရွှမ်းရွှမ်း တရှဲ့ရှဲ့အသံက နားထောင်လို့ကောင်းပါတိတော့။ ရင့်သောပြောင်းပင်၊ ရင့်သောပြောင်းနှံတို့ကို လှဲပြီး စိစိရီရီ အတန်းလိုက်ချထားသည်က သေသပ်ပါတိ။ ညီညာပါတိတော့။ ရိတ်ပြီးပြောင်းပင်များမှ အနှံ့များကို နောက်ရက်မှာ ထစ်ယူချိတ်ယူရမည်။

“ဟာ ဆရာစိုးအောင်၊ ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်သလား၊ ကိုယ်တိုင် လာပို့သလားဗျာ”

ဟု အောင်ဝင်း က တရွှမ်းရွှမ်းရိတ်ရင်း မေးသည်။

“အမေမအားတာနဲ့ လွတ်လို့ ထွက်လာတာ။ ဆယ်နာရီ လောက်ကျ နားကြစားကြတာပေါ့။ ကျောင်းက ဒီနေ့ စနေနေ့လေ ပိတ်တယ်”

ဟု စိုးအောင်ကပြောပြီး ဝန်းစပ်တွင် ရိတ်နေသည်။ “ကျွလိ၊ ကျွလိ၊ ဝုန်း၊ ဝိုး၊ ဖလပ်၊ ဖလပ်... ” ဟု ငုံးနှစ်ကောင် ဝပ်ကျင်းမှ ပျံ့ပြေးသည်ကို ခင်မောင်စန်းကကြည့်ရင်း

“ဟာ... လန့်လိုက်တာကွာ။ ကမြင်းမ ငုံးလင်မယား၊ သေနာကျငုံး။ ဟင်း ကြည့်စမ်းမယ်၊ အံ့မယ်။ ငုံးက ငုံးပါးကွ။ ဝပ်ကျင်းဝပ်ရင်း အသိုက်မရှိသေးဘူး၊ ငုံး အသိုက်တွေ့လို့ကတော့ ငုံးဥဖောက်သောက်မယ်”

ဟုပြောရင်း ငုံးဝပ် ကျင်းကို ကြည့်ရင်းရှိသည်။

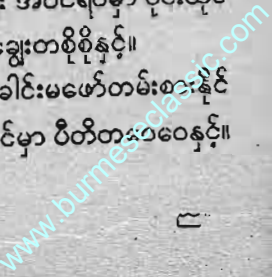
စိုးအောင် ရပ်ရင်းကြည့်ဆဲပင်။ လူသံ၊ ပြောင်းရိတ်သံတို့၊ မကြာင့် ငုံးထီး ငုံးမတို့ ဝပ်ကျင်းမှ ဖယ်ခွာကာ တဦးစီးနှင့် တောင်ပံသံပေးပြီး ပျံ့ကြ၏။ ငုံးဖိုက “ရွှိမ် ရွှိမ်” နှင့် အသံအာအာ ပြုပေးသလို၊ ငုံးမက “ကျွလိ ကျွလိ” ဟု အသံစာစာပြုသံကာ ဝန်းကျင်ကို စိုစိုပြည်ပြည်နှင့် လှုပ်သည်ထက်လှုပ်အောင် တန်ဆာဆင်နေပြီထင်၏။

• စိုးအောင်က လက်ကနာခိုကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီထိုးပြီ။ နေပင် မြင့်စပြုနေပြီ။ အအေးဓာတ်ပြယ်ပြီ။ နှင်းများလွင့်ပြီ။ နားချိန်ရောက်ပြီ။ ဝန်းလည်းပေါက်ပြီ။

“နားကြစို့လေအောင်ဝင်း၊ လာဟေ့ နားကြစို့” စိုးအောင်က နားရန်ပြင်သည်။

“ကဲ . . . အဖွဲ့တော်သားတွေ၊ လာဟေ့... နားစို့” ဟု ခင်မောင်စန်းက ခေါ်တော့ မှတ်ကြီး၊ ကျော်တင်၊ ဝတင့်၊ စိုးကြီးတို့ တံစဉ်ကိုယ်စီကိုင်ပြီး ရိတ်လက်စဝန်းကိုကျောပြီး အပင်ရိပ်မှာ ဝိုင်းထိုင်ကာ နားကြ၏။ သူတို့အားလုံး နဖူးပြင်မှာ ချွေးတစိုစိုနှင့်။

ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ထားကြသည်မို့ ခေါင်းမဖော်တမ်းစားနိုင်သည့် အလုပ်သမားအဖွဲ့ကြည့်ရင်း စိုးအောင်မှာ ပိတ်တံစဉ်ဝနေငုံ။

“ဟေ့ အဲဒီပဲနတော်အခင်းက မသိမ်းရသေးဘူး၊ ဟေ့ ပြောနေတာကြားလား၊ မသိမ်းရသေးဘူး ထွက်ကြ၊ အခင်းထဲကထွက်ကြ၊ ကြားလား လေးခွနဲ့ ပစ်လိုက်ရမလား၊ တယ် ဒီကလေးတွေ”

နားပြီး ဆက်ရိုက်ကြလို့မှမကြာသေး။ စိုးအောင်တို့ ပြောင်းခင်းအနောက်ဘက်ရှိ ကိုတင်အောင် ပဲနတော်အခင်းဆီက အခင်းစောင့် အေးသောင်၏ ဒေါသသံနှင့် ငေါက်သံကြားရ၏။ အေးသောင်ငေါက်နေသည်ကိုပင် ကောက်သင်းကောက်အဖွဲ့က ဂရုမစိုက်ကြ။ ထိုအဖွဲ့ကို စိုးအောင်ကြည့်မိတော့ ရွာကကောက်သင်းကောက်အဖွဲ့ပင်။ ပြီး မိန်းကလေးတွေချည်း။ ရှစ်နှစ်၊ ဆယ်နှစ်၊ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်တွေချည်း။

သုံးမြောင့်အိတ်ကို ဘေးမှာလွယ်၊ စိတ်တောင်း (လေးပြည်ဝင်တောင်း) ကို ခါးစောင်းတင်ပြီး နီးခမောက်ကိုယ်စီဆောင်းရင်း ပဲနတော်အခင်းကို ကောက်ဆဲ။ ကိုအေးသောင်၏ ဆဲဆိုသံ၊ ငေါက်သံနှင့်၊ လက်ထဲက လေးခွကို တရွယ်ရွယ်နှင့် ချိန်လိုက်၊ ဟန်ပြပစ်လိုက်နှင့်။

ကြည့်ရင်း . . . စိုးအောင် သက်ပြင်းချသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ။ အဲဒီကောင်မလေးတွေက တော်တော်ဆိုးတာ၊ လူရှိရင် အခင်းရှင်ရှိရင် ရိုးရိုးသားသားကောက်သလိုနဲ့ အဲ . . . အစောင့်မရှိ၊ အခင်းရှင်မရှိလို့ကတော့ တစ်ခင်းလုံးပြောင်ပြီသာ မှတ်ပေတော့”

အောင်ဝင်းကဆိုသည်။ သူ့စကားအဆုံး စိုးကြီးက “ဟုတ်တယ်ကွ။ ကောက်သင်းကောက်တွေ တရားလွန်နေပြီ။ သူတို့က နေ့ဖို့ညစာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ စီးပွားဖြစ်တွယ်နေကြ၊ ခိုးနေကြသလို ဖြစ်နေပြီ။ အခင်းစောင့်ကမြင်လို့ပြောတာတောင် မထေမဲ့မြင်လုပ်ကြ၊ ဆဲကြသေးတယ်”

“အင်း . . . မင်းကလဲကွာ ငရုတ်ပေါ်ချိန်၊ ပဲကြီးပေါ်ချိန်၊ ပဲနတော်၊ ပဲကြား၊ ပဲစင်းငုံပေါ်ချိန်ဆိုရင် တောင်သူတွေမစားရသေးဘူး။ ဟော သူတို့က ဦးဦးဖျားဖျားတားနေရပြီကွ” ဟု တေဇ်က ဝင်ထောက်သည်။ ကျော်တင်က-

“အင်း ဒါဘာဟုတ်သေးလဲ၊ နှမ်းပွဲရုံ၊ ပဲစင်းငုံပွဲရုံတွေမှာ၊ ကောက်သင်းကောက်အဖွဲ့က တင်းချင်ပြီးရောင်းကြတာကြည့်ပါလား။ ရိုးရိုးသားသားဆိုရင် သုံးလေးတင်းအထိရမှာတဲ့လား။ ဒါ မရိုးသားလို့ ရတာပေါ့ကွာ။ သူတို့က အားကျမခံ၊ ဂုဏ်တူဂုဏ်ပြိုင်အလစ်သုတ်နေကြတာကွ” ဟု ကျော်တင်ကပြောပြီး၊ ပြောင်းဆက်ရိုက်သည်။ ကိုအေးသောင်၏ ဆဲဆိုမှုကြောင့်၊ ကောက်သင်းကောက် အဖွဲ့သည် စိုးအောင်တို့ ပြောင်းခင်းဘက်လာနေကြပြီ။

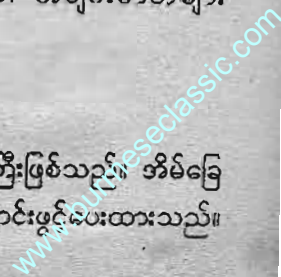
စိုးအောင်အသေအချာကြည့်လိုက်ပါသည်။ ရွာကအဖွဲ့၊ မိန်းကလေးတွေ၊ ကျောင်းသူအရွယ်တွေ၊ ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်းတက်ရမည့်အရွယ်တွေ။

ပြီး ကကြီးခခွေးတန်းအရွယ်လေးတွေပါ၊ ပါကြပြီ။

“ဟင် မိတွတ် . . . မိတွတ် ပါလား . . .”

ကောက်သင်းကောက်ထဲက အေးမိသမီးမိတွတ်ကို မြင်ရ၏။ ထို့ကြောင့် စိုးအောင်မှာ၊ မိတွတ်ကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲလိုက်ဖို့ သွားခဲ့သည်။ မိတွတ်ကိုကြည့်ရင်း အအေးဓာတ်၊ အချမ်းဓာတ်များ ဘယ်ဆီရောက်ပြီမသိတော့။

စိုးအောင်တို့၏ မကျိုးစုရွာသည် ရွာကြီးဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေထင်ထောင်နီးပါးရှိပြီး၊ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းဖွင့်ပေးထားသည်။

နှစ်မိုင်သုံးမိုင်အတွင်းမှရွာများ၊ လေးမိုင်ငါးမိုင်အတွင်းမှရွာများမှ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ကျောင်းလာတက်ကြ၍ ကျောင်းသားဦးရေများသည်။ သို့ကြောင့် အထက်တန်းကျောင်း ဖွင့်ပေးထားသည်မှာ မကြာသေး။ စိုးအောင်သုံးတန်းအရောက်မှာ အထက်တန်းကျောင်း ဖွင့်ပေးခဲ့သည်ကို စိုးအောင်မမေ့။ ပွဲဇာမ်းသဘင်များနှင့် ဖွင့်ပွဲကျင်းပခဲ့သည်မဟုတ်လား။

ပြီး မကျီးစုရွာ၏ဝန်းကျင်သည်။ တနယ်မြေ၊ သဲတောမြေ၊ သဲစပ်မြေကျွတ်များပေါများ၍ ဝါးအမျိုးမျိုးနှင့် ပဲစင်းငုံ၊ ပြောင်း၊ ငရုတ်ကို အဓိကထားပြီးလုပ်သည်။ ဂျုံကတော့ အချို့ကျကြစိုက်ကြသည်။ ပဲစိုက်တာကတော့ အမျိုးစုံသည်။ ပဲကြီး၊ ပဲကြား၊ ပဲနတော်။

အထက်တန်းကျောင်းဖွင့်ပြီး နောက်နှစ်မှာ စိုးအောင်တို့ လေးတန်းတက်ရပြီ။ စိုးအောင်နှင့်အတူ အေးမိ၊ မိဝါ၊ မိကျားမနှင့် အေးမေ၊ တင်ဆိုင်တို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ။ ထိုအထဲမှာ စိုးအောင်က အချမ်းသာဆုံး။ မကျီးစုရွာတွင် စိုးအောင်၏မိဘများသည် တောင်သူကြီးဖြစ်ပြီး၊ သဲတော၊ ဟနယ်မြေများစွာ ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ဝါး ပဲစင်းငုံ၊ ငရုတ်နှင့် ပဲမျိုးစုံကို နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း သူများတွေထက် အရများ သည်။ ကျီပြည့်တင်းပြည့်ချည်း။

“နင်ကတောင်သူသားသမီးဆိုတော့ ကျောင်းဆက်နေနိုင်မှာပေါ့၊ ငါတို့က ကူလီအလုပ်သမားဆိုတော့ မလွယ်ဘူး ရှာရဖွေရနဲ့ ဟု အေးမိကပြောခဲ့ဖူးသည်။ သည်တော့ စိုးအောင်ကဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာနှင့် မဆိုင်ကြောင်း ကြိုးစားမှုရှိပါက၊ ကျောင်းပညာသည် အောင်မြင်နိုင်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့ဖူးသည်။ တကယ်တော့ အေးမိတို့ဘဝသည် လက်လုပ်လက်စားဘဝ။

ငါးတန်းအတက် အေးမိကျောင်းမမှန်။ ကျောင်းပျက်တာများ ခဲ့သည်။ အပျက်များလို့ ဆရာမကပင်ငေါက်ငမ်းပြီး အဆူခံရဖူးသည်။

“အေးမိ၊ ညည်း ဘာပြုလို့ကျောင်းပျက်တာများတာလဲ”

“ဟို ဟို တောထွက်နေလို့ပါဆရာမ”

“အင်း ဆင်းရဲတာတော့ ဆင်းရဲတာပေါ့အေး။ မိဘကို အကျိုး အကြောင်းရှင်းပြ။ စာမေးပွဲကနီးပြီ။ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ကောက်သင်း ကောက်ထွက်နေရတယ်မို့လား”

“ဟုတ်”

“တောထဲကောက်သင်းကောက်ရင်လဲ၊ ရိုးရိုးသားသား ကောက်” ဟု ဆရာမက ဆိုင်းမဆင့်ဘဲနှင့် ဝိုင်းဒိုင်းကျပြီးပြောတော့ အေးမိနှင့်အတူ တစ်တန်းလုံးမျက်လုံးပြူးသွား၏။ သံသယမျက်လုံးများ နှင့် အေးမိကိုကြည့်သည်။ ထိုအထဲမှာ စိုးအောင်၏မျက်လုံးများက သံယောဇဉ်မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်မိသည်။ အများတကာလို သံသယ မျက်လုံးနှင့်မဟုတ်။

“အေး ဆရာမကညည်းကို စေတနာနဲ့ပြောတာ၊ ဇိုးသားမူဟာ သန့်ဦးမဖြတ်နိုင်ဘူးဆိုတာသိတာပေါ့ကွယ်။ ဆရာမကို ဘယ်လိုမှ မမြင်နဲ့” ဟု၊ စေတနာနှင့်ပြောသည်ဆိုသောကြောင့် စိုးအောင်၏စိတ်က ခြေသာပါသည်။ အေးမိတစ်ယောက် ကောက်သင်းကောက်ခြင်းသည် မဇိုးမသားနှင့်လား၊ သူတစ်ပါးအခင်း မသိအောင်ပြုခဲ့လို့လား။ စိုးအောင်တို့ အေးမိတို့ မှုတ်တန်းရောက်ခဲ့ပြီ။ အေးမိမှာ မိဘိုင်းနှစ်တိုင်းလို ကျောင်းပျက်မြဲ။ ကောက်သင်းကောက်ထွက်ခဲ့။

“ဒီနှစ်ရှစ်တန်းရောက်ပြီနော်၊ နင်တောထဲသိပ်မထွက်နဲ့ဟ၊ မှန်ကန်ကအရေးကြီးတယ်”

“စိုးအောင်ရယ်၊ မအောင်လဲမတတ်နိုင်ဘူး၊ လက်လှုပ်မှပေးစပ် လှုပ်ရတဲ့ဘဝကိုး။ သူများလိုမှ မပြည့်စုံတာကိုး”

“နင်ပြောတာကို ငါလက်ခံတယ်အေးမိ၊ ငါက စေတနာနဲ့ပါ”

စိုးအောင်က စေတနာနှင့်ပြောခဲ့သည်။ ပြောသာပြော အမောသာ အဖတ်တင်ခဲ့ပါသည်။ အေးမိကတော့ ကျောင်းတက်လိုက် ကျောင်းပျက်လိုက်နှင့်။ တောထဲထွက်တာကများသည်။ ဝါကောက်၊ ဝေဇုတ်ကောက်၊ ပဲကောက်၊ နှမ်းကောက်တဲ့။ ကောက်သင်းကောက် တဲ့...။

“လူလေး မင်း အေးမိနဲ့သိပ်မပေါင်းနဲ့ကွယ်။ မနေ့က အမေတို့ ဝရုတ်ခင်း မသိမ်းရသေးတာသိလျက်နဲ့ အေးမိရယ်၊ အေးမိအမေရယ်၊ နေ့လယ်ကြောင်တောင်အချိန်ကြီးမှာ ဆွတ်သွားတယ်။ လေးတင်းထွက် လောက်ပါသွားတယ်။ အမေတို့က နှုံးတိုင်ဖို့ရာ အေးမိကိုအားနာလို့”

“ဗျာ ဟုတ်ရဲ့လား အမေ”

“အမေကမင်းကိုလိမ်ပါမလားသားရယ်” ဟု အမေကပြော တော့ အေးမိကို ဒေါသထွက်သလိုလိုရှိမိသည်။ နောက်ရက်ကျောင်း တက်လာတော့ အေးမိကိုမေးမည်ဟု အားခဲခဲ့သော်လည်း မမေးရက်။

စိုးအောင်တို့၏ဝရုတ်ခင်းသာမက ရွာထဲကအခင်းတွေဆို လျှင် အေးမိတို့သားအမိလက်ချက်နှင့် မလွတ်ကြကြောင်းသိရပြီ။ ဟုတ်လိုကျော်ခဲ့သည်။ အေးမိ၏မကောင်းသတင်းသည် ပျံ့နှံ့နေပေပြီ။ ခင်ခဲမင်ခဲကြသော သူငယ်ချင်းတစ်ဦးမို့ ထိုသတင်းသည် မဟုတ်ပါစေ နှင့်ဟု ဆုမတောင်းရဲ့။ အတွင်းသိအစင်းသိဖြင့် အထင်သာမဟုတ် အမြင်နှင့်သာပြောနေကြပြီ မဟုတ်လား။

“ရုပ်ရည်လေးသနားကမားနဲ့။ ကြားဖူးပေါင်အေ။ ခိုးစားရ တယ်လို့...”

ထိုစကားများက အေးမိကိုညွှန်းဆိုခဲ့ကြောင်းသိရပြန်တော့ ခေါင်းပင်မဖော်ရဲ့။ သို့ဖြင့် အေးမိသည် ရှစ်တန်းပင်မဖြေ။ ကျောင်း ထွက်သွားပြီ။ ကောက်သင်းကောက်အဖွဲ့နှင့် ကောက်သင်းကောက်ရင်း ဝမ်းစာကိုဖြည့်ဆည်းခဲ့ပါသည်။

“အေးမိရယ်။ နင်တို့ကျမှဆင်းခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ဆင်းရဲတဲ့သူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးပါ။ နင်ကတော့ ဆင်းရဲတာကို ခုတုံးလုပ်ပြီး၊ မကောင်းတဲ့စိတ်ထားနဲ့၊ ကောက်သင်းကောက်ဟန်ပြု၊ လစ်ရင်လစ်သလိုလုပ်စားနေပြီပေါ့လေ...”

စိုးအောင်ရှစ်တန်းအောင်ခဲ့ပြီး ကိုးတန်းဆက်တက်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် အေးမိတစ်ယောက်၊ သာလှနှင့်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ စိုးအောင်ကတော့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုလက်ဖွဲ့ရင်းသွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ် အေးမိငိုပါသည်။ ဘာကြောင့်ငိုသည်ကို စိုးအောင်မသိ။ အေးမိက ငိုရင်း၊ ကျမျက်ရည်များကိုသုတ်ရင်းနှင့်

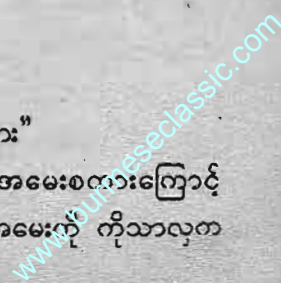
“ငါ့မင်္ဂလာဆောင်ကိုလာတာ ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ် စိုးအောင်” ဟု သာပြောခဲ့ရှာသူ...

ခုတော့ စိုးအောင်တစ်ယောက် ဆယ်တန်းအောင်၊ ဘွဲ့ရလို့ ခွာမှာပင် အလယ်တန်းပြဆရာအဖြစ် အလုပ်ဝင်နေပေပြီ။

“အော် အေးမိသမီးတောင် အတော်ကြီးနေပါပေါ့လား”

.....

“ဗျို ကိုသာလှ၊ ငုံးတော်တော်ရပြီလား”
ပြောင်းရိတ်ရင်းက အောင်ဝင်း၏အမေးစကားကြောင့် အတွေးစများပြတ်သွားသည်။ အောင်ဝင်း၏အမေးကို ကိုသာလှက

မဖြေဘဲ လက်ထဲကကြွက်နက်များ၊ ကြွက်ဝမ်းဖြူများကို ကိုင်ရင်း မြှောက်ပြ၏။

“ငုံးရယ်တင်မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငုံးရော၊ ကြွက်ရော၊ မြွေပါ တွေ့ရာဖမ်း၊ တွေ့တဲ့အကောင်ပစ်လာတာကွ” ဟု လှမ်းပြောသည်။ ကိုသုလှကိုကြည့်ပြီး ကိုစိုးအောင်တံထွေးမျိုချရင်း ခေါင်းခါမိသည်။ တကယ်တော့ ကိုသာလှသည် စိုးအောင်နှင့်ကျောင်းနေခဲ့ဖူးသည်။ စာတော်သည်။ သို့သော် လေးတန်းအောင်ပြီးကျောင်းထွက်ရသူ။ သာလှကလည်း အေးမိလိုပင်။ ဆင်းရဲတာကိုအကြောင်းပြုပြီး ကျောင်းထွက်ခဲ့သူ။ ခုတော့ သာလှနှင့် အေးမိတို့ ညားခဲ့ကြပြီ။

စိုးအောင်ဆက်မတွေးလိုတော့။ သာလှကိုသာငေးကြည့်နေ မိသည်။

သာလှက တူရွင်းနှင့်ကြွက်တွင်းကိုတူးသည်။ တူရွင်းနှင့် တူးလိုက်၊ ပေါက်ပြားနှင့်ပေါက်လိုက်။ သူ့အဖေခွေးဝါနှစ်ကောင်ကို အယက်ခိုင်းလိုက်နှင့်။ မကြာပါ။ ကြွက်နက်တစ်ကောင်ရသည်။ ကြွက်က အမကြီး။ ကြွက်ပေါက်ဆယ်ကောင်ခန့်ကို ခွေးဝါနှစ်ကောင် က အလှအယက်ကိုက်သတ်ပြီး၊ တစ်ကောင်ချင်းမျိုချသည်ကိုမြင်ရ တော့ ခေါင်းထဲမှူးဝေသည်အထိ ခံစားရသူကစိုးအောင်။

သူ့ခွေးများအလှအယက်စားသောက်သည်ကိုကြည့်ရင်း သာလှကပြုံးဖြဲဖြဲ။

“အောင်ဝင်း ချက်ချင်ရင်ယူပါဦးလား”

“တော်ပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျားဘာသာရောင်းပါ” ဟု အောင်ဝင်းက ပြောတော့၊ ကိုသာလှကအခြားပြောင်းခင်းစပ် ကန်သင်းများမှ ကြွက်တွင်းများကို ဆက်တူးသည်။ သူ့ခွေးဝါနှစ်ကောင်က တဝေါင်း ဝေါင်း၊ တအုအု၊ တအိအိနှင့် မာန်ဖီရင်းနှာမှုတ်ရင်း၊ ကြွက်တွင်းကို ပတ်ပတ်လည်လှည့်ဝိုင်းထားကာ တွင်းထဲကကြွက်ကိုချောင်းဆဲ။

“ဦးစိုးအောင် မနက်ဖြန်ပြောင်းနှံချိတ်မှာလား”

ထိုအမေးကြောင့် ကိုသာလှကြွက်တူးနေသည်ကိုကြည့်သည့် အကြည့်များလွှဲဖယ်ပြီး မေးသည်သူထံငုံစောင်းကြည့်သည်။ မေးသူက မိတွတ်။ မိတွတ်ပင်။

“အော် ကလေးမရယ်၊ ဦးတို့မနက်ဖြန်ပြောင်းနှံချိတ်မှာပါ။ ဘာပြုလို့လဲဟင်”

“ကောက်သင်းကောက်လာချင်လို့ပါ”

“အေးအေး၊ လာခဲ့လေ . . .” ဟု၊ စိုးအောင်ကပြောလိုက် သည်။ မိတွက်သည် စိုးအောင်ကိုမေးရင်းက အောင်ဝင်းတို့ရိတ်ထား သည့် ပြောင်းပင်အတန်းများမှ မချိတ်ရသေးသော ပြောင်းနှံသုံးလေး ခတ်ကို၊ တံစဉ်နှင့်ချိတ်ပြီး၊ တောင်းထဲထည့်သည်။

“ဟေ့ မိတွတ်။ ဒီအခင်းက ဆရာစိုးအောင်အခင်း၊ ဟိုမှာ အစောင့်ရှိတယ်။ ဒီမှာ ပြောင်းရိတ်အဖွဲ့ရှိတယ်။ အခင်းရှင်၊ အခင်း စောင့်၊ ပြောင်းရိတ်အဖွဲ့ရှိတာတောင်၊ နင်ကပြောင်ကျကျလုပ်တာ မကောင်းဘူး” ဟု ခင်မောင်စန်းကပြောတော့၊ မိတွတ်က မျက်စောင်း ခဲသည်။ ပါးစပ်ကပွစိပွစိလုပ်သည်။ စိုးအောင်ကဝင်မပြော။ မိတွတ် လုပ်ရပ်ကို အပြုံးနှင့်ကြည့်ဆဲ။

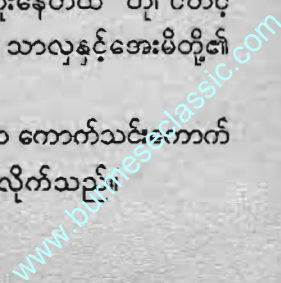
“တော်တော်လက်သရမ်းတယ်ကွာ”

“သားသမီးမကောင်းမိဘခေါင်းတဲ့။ မိဘကဆုံးမပုံမရပါဘူး”

“ရှားတိုးတိုး၊ ဟိုမှာကိုသာလှ ကြွက်တူးနေတယ်” ဟု၊ ငတင့် ကဝင်တားသည်။ တကယ်တော့ မိတွတ်သည် သာလှနှင့်အေးမိတို့၏ သမီးပင်။

စိုးအောင်က သာလှနှင့်မိတွတ်ကိုပါမက ကောက်သင်းကောက် အဖွဲ့အားလုံးကို ကြည့်ရင်း မှဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

.....

မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ ပြုံးရင်းက အခင်းစောင့် ကိုဘကျော်ကိုဆဲဆိုသူက အေးမိပင်။

“ဟွန်း၊ သေနာကျ။ အခင်းစောင့်က အခင်းစောင့်လိုမနေဘူး”

“ဟေ့ အေးမိ၊ အခင်းစောင့်က အခင်းရှင်ရဲ့ သီးနှံမပျောက်အောင် စောင့်ရတာဟ။ အခုတော့ နင်က အတင့်ရဲလို့ ပြောရတာ။ ဟိုအခင်းတွေ ပြောင်းနှံချိတ်ပြီးသားပါ။ အဲဒီသွားကောက်ပါလား။

လူငှားနှင့် ရိတ်ပြီး ပြောင်းပင်မှ ပြောင်းနှံများကို နောက်ရက်တွင် အမျိုးသမီးအဖွဲ့ငှားပြီး အနှံကို တံစဉ်နှင့်ချိတ်ရထစ်ရသည်။ ချိတ်ပြီး ထစ်ပြီးမှ ကောက်သင်းကောက်က ဝင်ကောက်ရသည်။ ခုတော့ အေးမိနှင့်အဖွဲ့က ကိုဘကျော်စောင့်သော ပြောင်းခင်းကို ဝင်ပြီး ချိတ်လို့ ကိုဘကျော်နှင့် စကားများခြင်းပင်။

“ငါက စေတနာနဲ့ပြောတာအေးမိ။ ရိုးရိုးသားသားဆိုရင် ငါတို့ရွာမှာ အလုပ်မရှားဘူး။ ဝါကောက် နှမ်းရိတ်၊ ပြောင်းနှံချိတ်၊ ဘယ်အလုပ်လုပ်ချင်လဲ။ ရပါတယ်။ ခုတော့ နင်တို့က ရိုးသားပြီး ပြုစင်တဲ့အလုပ်ကျတော့ အလုပ်မထင်ဘူး။ ကောက်သင်းကောက်ကို ဝန်းပြု၊ လစ်ရင်လစ်သလို လုပ်တဲ့အလစ်သုတ် အလုပ်ကျတော့အလုပ်ကောင်း အလုပ်သန့်လို့ထင်နေတာ။ နင်တို့လုပ်တာ သိပ်ရှက်စရာကောင်းတယ် သိလား” ဟု ကိုဘကျော်က ပြောတော့။ အေးမိနှင့် ကောက်သင်းကောက်အဖွဲ့က ညာသံပေးပြီးဆဲကြသည်။

ထိုစဉ်က အေးမိသည် မိန်းကလေးတစ်ဦးမွေးပြီးသား။ နာမည်က မိတွတ်ပင်။ မိတွတ်တစ်နှစ်သမီးအရောက် နှမ်းကောက်ချိန် အရောက် အခင်းရှင်မရှိတုန်း အခင်းထဲကနှမ်းပုံကိုသွားပြီး အပွေ့နှမ်းပုံအောက်က မြွေပွေးက သူ့ဘဝကို နိဂုံးချုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ပိုးထိ

သောအေးမိကို အခြားကောက်သင်းကောက်များက ရွာဆီမသယ်ကြ။ တောတောင်စောင့်နတ်ကို တောင်းပန်ကြသူ ရယ်ရင်းမောရင်းရှိကြသူတွေနှင့် အေးမိသည် ရေတိမ်နစ်ရပြီ။

အလုပ်က သူ့ခိုးအလုပ်။ သူတစ်ပါးဥစ္စာခိုးတော့ တောတောင်စောင့်နတ်က မြွေဟန်ဆောင်ပြီးကိုင်တာဟု ယူဆကြသလို မြွေပွေးထိတာကိုပင် ပန်းနှင့်ပေါက်ခဲရသည့်အလား “မသေနိုင်ဘူး ဘာနာဘာမှတ်လို့။ ပျောက်မှာပါ။ နတ်တွေတောင်းပန်ထားတယ်” ဟု ဆိုရင်းက ရယ်ရင်းမောရင်းနှင့်ပင်။ အော် အသိဉာဏ်ကင်းခဲ့သူတွေအတွက် ဆင်ခြင်တဲ့စာရားသည်လည်း တင်းဝေးကြပေမည်ပေါ့။

“အေး-မိဘကပညာမတတ် သားသမီးကကျောင်းတောက်နိုင် ဆိုတော့ အသိဆိုတာဘယ်ရှိ နိုင်ပါ့မလဲ။ အသိမရှိတော့ တွေးတောမှု သုံးသပ်မှု၊ ဆုံးဖြတ်မှုမရှိတာ မဆန်းပါဘူးလေ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုကြ မြေစာပင်ပုခက်လွှဲကြဆိုတော့”

တွေးရင်းကအတွေးစကိုဖြတ်သည်။ ဆတ်မတွေ့လို့တော့။

နေစောင်းတော့ စိုးအောင်ပြန်ခဲ့သည်။ ယခု စိုးအောင် အသက်လေးဆယ်နားကပ်ပြီ။ အသိတရားနှင့် ချုပ်ကိုင်ပြီး အိမ်မပြုသေး။ ပညာနှင့် ဥစ္စာကို ပြည့်စုံအောင် ရှာရဦးမည်။ အေးမိတို့ကြည့်။ ငယ်ငယ်နှင့် အိမ်ထောင်ပြု။ ဟော ငယ်ငယ်နှင့် ကာလကြာ။ ယခု အေးမိပိုးထိလို့ဆုံးပြီ။ သာလှတစ်ယောက် နောက်သားသည် အချိန်။ သမီးဖြစ်သူ မိတွတ်မှာ ဆယ်နှစ်ကော်သာရှိသေး။ မိတွတ်တစ်ယောက် လင်ရပြီ။ ပြီး ခုဆိုကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်။

စိုးအောင်ပြန်ရင်းငဲ့စောင်းအကြည့် သာလှသည်ကြွက်တူးဆဲ။
မိတ္တတ်သည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်လွယ်ရင်း အခင်းထဲရပ်ဆဲ။ အောင်ဝင်း
တို့အဖွဲ့က ပြောင်းရိတ်ကြဆဲ။ ဝန်းကျင်သည် နေရောင်အောက်ဝယ်
လှသည်နေရာလှ၊ ဓလှသည်နေရာမလှမပနှင့်။

“မှားမိသည့်ဝန်တု”

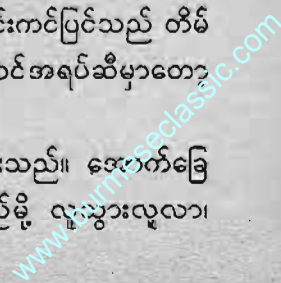
“ထွန်းကျော်ပြန်လာပြီတဲ့ ကိုဘမောင်”

ဟု ဇနီးသည်ကပြောသည့်အတွက် နွားကျွေးရင်းမှ မအုံးမေ
ထံ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မအုံးမေက ညနေထမင်းချက်ရန်အတွက် ဆန်ဆေးရင်းက
နွားကျွေးနေသည့်ကိုဘမောင်ထံ တစ်ချက်ဝေကြည့်ပြီး မီးဖိုချောင်
အတွင်း ဝင်သွား၏။ နွားစာတောင်းကို လှေ့ထဲသွန်ချပြီး အိမ်အတွင်း
ဝင်ထိုင်သည်အထိ ကိုဘမောင် စိတ်များလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေ
သည်။ မတည်ငြိမ်သော စိတ်အစဉ်သည် အဝေးပြေးလိုက်၊ အနီးပြန်
ထပ်လိုက်နှင့်။ ကူးချည်သန်းချည်ဖြစ်ကာနေသည်။ လူးလာခေါက်တုန့်
ဖြစ်နေသောစိတ်တို့သည် ချောက်ချောက်ချားချားဖြင့် ကိုယ့်လိပ်ပြာကို
တိုယ်တိုင်ပင်ပြန်လန်ခဲ့ရပြီ။ မသိုးမသန်ဖြင့် ရင်ထဲမှာနောင်တရစိတ်
ရွက်စိတ်တို့က အများအပြား မွေးဖွားလာခဲ့သည်။

ဝန်းကျင်သည် နေကပူလွန်း၏။ နေသည်ပူလာလိုက်၊ တိမ်
ဇည်းတို့အတွင်း ပုန်းကွယ်လိုက်၊ အထက်ကောင်းကင်ပြင်သည် တိမ်
တို့က ဟိုတစ်စု၊ သည်တစ်စု။ အနောက်တောင်အရပ်ဆီမှာတော့
တိမ်စိုင်တိမ်ခဲတို့က အင်နှင့်အားနှင့်။

မိုးရွာပြီးခဲ့သည်မှာ လေးရက်ခန့်ရှိသေးသည်။ အောက်ခြေ
မြေသားတို့သည် မိုးရေတို့သောက်ထားရသည်မို့ လူးသွားလူလာ၊

လှည်းသွား လှည်းလာမကောင်းသေး။ တောင်သူတို့ ဂျုံချရန်တာစူနေကြပြီး ဂျုံမချခင် အစိုဓာတ်မကုန်ခင် ထွန်ယက်ကြရဦးမည်။ ထွန်ပြီးမှ ဂျုံကို ချရမည်။ မိုးကရွာထားသည်မှာမကြာသေး။ မိုးကဆက်ရွာချင်ရွာဦးမည်။ ရွာဖို့ကများသလား။ ကိမ်ကမပြတ်တက်နေသလို တောင်လေကလည်းမပြတ်ဝေဝဲ တိုက်နေဆဲ။ မိုးရွာဦးမည့်လက္ခဏာ။

အဲ မြောက်လေသွင်း တိမ်ကင်းမှသာ မိုးသားကလုံးလုံးပြတ်မည်။ ဆောင်းသွင်းမည်။ ညဦးပိုင်းနှင့် မနက်လင်းခါနီးအထိ ပူတုန်းအိုက်တုန်း။ ခြင်တွေကလည်း အရမ်းကိုက်ဆဲ။ ဒါမိုးကျန်သည့်အရိပ်။ မိုးရွာဦးမည့်လက္ခဏာ။

ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ထွန်တွေပြင်ရပြီ။ ဂျုံချထွန်တွေ အရန်သင့်လျော်ထားရပြီ။ သူများထွန် ထွန်ရမည်။ သူများဂျုံချ ချနဲ့သာ။

“ဒီကောင်လေး အရင်ကလို ခပ်သွက်သွက်မဟုတ်တော့ဘူး။ ဝ ပြီးအသားတွေညိုလာတယ်။ တုတ်ဘုတ်ခိုင်ခိုင် နဲ့တော့။ ယူနီဖောင်းနဲ့ဆိုတော့” ဟု မအုံးမေကပြောရင်း ကိုဘမောင်ဇနီးဝင်ထိုင်၏။ ဇနီးဖြစ်သူကို တစ်ချက်ဝေကြည့်ရင်း ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် သက်ပြင်းမောချသံသည် ကိုဘမောင်ရင်ကို မောပန်းလွန်းပြီမုန်းသူ့ကိုယ်သူအသိ။

.....

နေဝင်မိုးချုပ် ခြောက်နာရီထိုးအပြီး ဈေးအတွင်းမှ မီးစက်မောင်းပေပြီ။ တရုတ်အင်ဂျင် (၂၅) ကောင်အားဖြင့် ဒဟတ်ချောင်ရပ်ကွက်နှင့် ကံတောရပ်ကွက်အား မီးပေးနေပေပြီ။ ပုဂ္ဂလိကမှ မီးပေးခြင်းပင်။ ဖန်ချောင်းပဲထွန်းထွန်း မီးချိတ်ပဲဆွဲဆွဲ၊ တစ်လနှစ်ရာကျပ်တိတိ။ ကိုယ်ပိုင်ငွေနှင့် စက်၊ ဒိုင်နမို၊ မီးတိုင်၊ မီးသွယ်သည့်သွပ်နန်း

ကြိုးများဝယ်ပြီး မီးပေးခြင်းပင်။ ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ်။ တရုတ်ကြီးဟုခေါ်သည့် မင်းအောင်ပင်။ အရင်းအနှီးက မနည်း။ နှစ်ရပ်ကွက်ကိုပင် ရှစ်သိန်းနီးပါးကုန်ပြီ။ အခြားနှစ်ရွာကျန်သေးသည်။ မီးမပေးသေး။

ခု တစ်ရပ်ကွက်လုံးမီးလင်းပြီ။ ထမင်းစားပြီးတော့ မအုံးမေက မီးရောင်အောက်တွင် ဝိုင်းဝင်သည်။ ကိုဘမောင်က မြက်စင်းခုံဖြင့် မြက်ခိုက်။ ဟန်ကျသည်။ ရပ်ကွက်တွင်းရှိ အိမ်တိုင်းမီးယူကြသည်။ လမ်းမှာလည်း တရုတ်ကြီးမင်းအောင်က ကုသိုလ်အဖြစ် မီးပေးထား၍ လမ်းမှာလည်းဝင်းထိန်နေဆဲ။

“ဦးလေးဘမောင် ဦးလေးဘမောင်”

“ဟေး ဘယ်သူလဲ” ဟု ချိုသာစွာပြန်မေးသူက ကိုဘမောင်

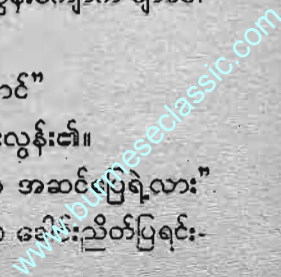
“ကျွန်တော်ပါ ထွန်းကျော်ပါ။ အသည်လာတာ”

“ဟင်” ကိုဘမောင်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အံ့အားသင့်နေစဉ်တခဏအတွင်း စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် ထွန်းကျော်တစ်ယောက် အိမ်ထဲဝင်လာ၏။ မအုံးမေကပျာပျာသလဲ ဖျာခင်းပေးသည်။ အဖန်ချည်အိုး ပန်းကန်နှင့် လက်ဖက်သုပ်ခွက်ကိုချပေးရင်း ခရီးဦးကြိုပြုသည်။ ထိုအချိန်အထိ ကိုဘမောင်မှင်တက်မိသလို မလှုပ်မယှက်ချက်လုံးများက နှစ်ပေမီးချောင်း၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် ထွန်းကျော်ကို မမှိတ်မသုန် ဝေးကြည့်ရင်းပင်။ ထွန်းကျော်က ဖျာပေါ်ထိုင်ရင်းပြောသည်။

“နေကောင်းကြရဲ့နော်။ ဦးလေးဘမောင်”

အပြုံးနှင့် အသံကကြည်လင်ပြတ်သားလွန်း၏။

“အေး ကောင်းပါတယ်ကွာ။ မင်းကော အဆင်ပြေရဲ့လား” အသံကိုထိန်းရင်းပြောမိသည်။ ထွန်းကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း-

“ပြေပါတယ်ဦးလေး။ အခုအချိန်ဟာ နယ်ခြားမှာရှိတဲ့ လတ်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်းအားလုံးနဲ့ ငြိမ်ချမ်းရေးယူထားတာ အေးအေး ဆေးဆေးပါဦးလေး။ ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော်သားတွေကတော့ နောက်တန်းမှာ တံတားတည်ဆောက်မှုတွေ၊ ဆည်မြောင်းတည်ဆောက်မှုတွေ၊ ပြီးလမ်းတည်ဆောက်မှုတွေမှာ လုပ်အားနဲ့အကျိုးပြု နေရတယ်လေ။ နိုင်ငံတော်အဝှန်းမှာ အားလုံးငြိမ်းချမ်းပြီး သာယာဝပြောလို့နေပါပြီ”

ထွန်းကျော်ကပြောရင်း အဖန်ရည်ခွက်ကိုယူပြီး သောက်နေသည်။ ထွန်းကျော်ပြောသလို နိုင်ငံနှင့်အဝန်းမဆိုထားနှင့် မိမိတို့ရွာ၌မှာပင် ယခင်က မကျိုးဘုတ်၊ တွင်းကြီးလမ်းသည် မြေသားလမ်း၊ အခုကျောက်ခင်းလမ်း။ မကျိုးဘုတ်မှအစပြုပြီး တွင်းကြီးရွာ၏ မြောက်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်အရပ်များကို ကွေ့ဝိုက်ပြီးဖောက်ထားသော ပေါက်အင်းရေတင်စီမံကိန်း ဆည်မြောင်းကြီးဖောက်ခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ ကျောင်းကြီး၊ မင်းရွာတံတားကြီးဖောက်ပြီးလို့ ဖွင့်ပွဲတောင်လုပ်ပြီးပြီ။ ရထားလမ်း ကားလမ်းကလည်း ပခုက္ကူနှင့် ချောင်းဦး၊ မုံရွာတို့အပြင် မန္တလေးအထိ အခက်အခဲမရှိ သွားနိုင်နေပြီ။

“မင်း ဘယ်မှာတာဝန်ကျလဲ”

“လားရှိုးမှာပါ” ဟု ကိုဘမောင်အမေးကိုဖြေသည်။ မအုံးမေက ဝိုင်းဝင်မပျက်။ နားထောင်ရင်းနှင့်သာ။

“မင်းအမေ အေးကြည်နေကောင်းရဲ့လား။ တို့လဲ မရောက်ရတာ အတော်ကြာပြီ။ အားလဲမအားဘူး” မအုံးမေကမေးသည်။ “ကောင်းတယ်လို့မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ နေကောင်းလိုက်မကောင်းလိုက်ပဲ” ဟုပြောရင်းလက်ဖက်သုပ်တစ်စွန်းကို ကော်ခပ်ရင်းစားသည်။

“ဂျုံတွေချကြရတော့မယ်နော်” ဟု ထွန်းကျော်ကဆင့်မေးသည်။

“အင်း မိုးကိုကြောက်လို့ မချရသေးပါဘူးကွယ်။ ဂျုံချရက်ကတော့ နီးပြီ။ အခု သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်ဆိုရင် ချကြရတော့မယ်။ ပိုက်သင်ဘုရားပွဲ အပြီးပေါ့။ ကံတောရပ်က ပိုက်သင်ဘုရားပွဲက လပြည့်ကျော် (၇) ရက်အစ၊ (၈) ရက်ဆွမ်းချကိုး။ အင်း ပွဲပါမယ်ပြောတယ်။ တချို့ကလဲ ရုပ်ရှင်ထည့်ချင်ကြတာ။ မိုးဆက်မရွာရင်တော့ ဘုရားပွဲရက်မှာ ဂျုံချမယ်လေ။ အင်း မိုးကရွာဦးမှာနဲ့တူရဲ့။ မြောက်လေမသွင်းသေးဘူး။ မနက်ပိုင်း အအေးဓာတ်မဝင်သေးဘူးလေ။

မြက်များကို အပြီးသတ်ခုတ်ရင်း ပြောကာ ထွန်းကျော်အနီးလာထိုင်သည်။ ကောင်းကင်သည် လပြည့်ညမို့ လမင်းကထိန်ထိန်သာဆဲ။ လျှပ်စစ်မီးများကလည်း အိမ်တိုင်းမှာဝင်းပဆဲ။ လမင်းက တိမ်တိုက်အတွင်းဝင်လို့ မှောင်လိုက်၊ တိမ်မည်းကလွတ်တော့ လင်းထိန်လိုက်နှင့် လေအဝှေ့မှာ သစ်ပင်တို့က တရုဲရဲ့ဖြင့် အသံပေးဆဲ။

“ကျွန်တော်လဲ ခွင့်တစ်လလူလာတယ်။ ဂျုံချကြုံရင် ဂျုံကူချပေးမယ်လေ”

“အင်း” ဟု ကိုဘမောင်အသံထွက်သွားသည်။

“ချထွန်တွေပြင်ထားပြီးပြီလား” ဟု ထပ်ဆင့်မေးသူက ထွန်းကျော်။ ကိုဘမောင်က ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“မရောက်တာငါးနှစ်ကျော်ပြီ။ အင်း-တွင်းကြီး၊ မကျိုးဘုတ်တားလမ်းဖောက်ပြီးကတည်းက ထွက်သွားခဲ့တာကိုး။ အခုချင်းတွင်းတံတားကြီးလဲပြီးပြီ။ ပေါက်အင်းရေတင်စီမံကိန်းလဲ ပြီးတော့မယ်။ အခု ပရိမ္မမြောက်ဘက်ကနေပြီး ထပ်ဆင့်တူးလာတဲ့ ဆည်မြောင်းကလဲ ကျွန်တော်တို့ မကျိုးဘုတ်တားလမ်းရဲ့ မြောက်ဘက်ကဖြတ်ပြီး

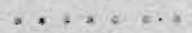
ရွာရဲ့အရှေ့မြောက် နားဆီမှာလာဆုံတာ ဆိုတော့။ မြစ်ရေကတော့ စပယ်ရှယ်ရမှာပဲ။ စီမံကိန်းကြီးအောင်ရင်တော့”

“စီမံကိန်းပြီးလို့အောင်ပြီဆိုရင် စပါး၊ ဝါ အစစပေါ့ကွာ။ လိုလေသေးမရှိပါဘူး။ တောင်သူတွေကြောမှာ။ ခုတောင်ဦးတို့ရွာမှာ တီပီတွေ။ ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ မြစ်ကုန်ကြပြီ။ မောင်ထွန်းကျော်မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ မင်းအောင်ကြီးက မီးစက်နဲ့မီးပေးတော့ တစ်ရွာလုံးလင်း ထိန်ကုန်ပြီ။ သူ့နေမှုစံနစ်မြင့် လာပြီပေါ့ကွာ” ဟုဦးဘမောင်က ကြား မြတ်ပြောရင်း အမန်ရည်ပန်းကန်ကို မော့သောက်သည်။ “ကဲ နောက် ရက်မှ အလည်လာဦးမယ်။ အဒေါ်အုံးမေ ကျွန်တော်မြန်ဦးမယ်”

“အေး အေး”

ထွန်းကျော်ပြန် သွားတော့ ရင်မှာနှင့် စွာကျန်ရစ်သူက ကိုဘမောင်။

“အော်-အေးသောင် အေးသောင်” ဟုနှုတ်က တမ်းတမိ သည်။ အမြဲတမ်းပြုံးစွာ ရယ်မောစွာဖြင့် နေတတ်ရှာသော အေးသောင် ၏ မျက်နှာကို မြင်မိပြန်တော့ ကိုဘမောင်ရင်မှာ တဖြေ့မဖြေ့နှင့် တရွေ့စွေစွန်သည်အထိ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားရမည်ကအမှန်။

လပြည့်ကျော်သုံးရက်လေးရက်တွင်တော့ ထွန်ကြရပြီ။ အစိုဓာတ်မိမှ လုံစေ့က ပေါက်မည်။ ပေါင်းမြက်တို့ကိုနိုင်မည်။ ခု-နှင်းပျံမြက်၊ မြက်နှစ်ခွ၊ မြင်းခွါ၊ စီးနှံပင်၊ မြေထောက်နှစ်ခွပင်တို့နှင့်၊ မဲ့ညင်းပင်တို့က မိုးရေဝပြီး မြေပြင်မှာ ဥပဒေမဲ့မင်းမူကုန်ပြီ။

တောင်သူတို့မနေနိုင်ပြီ။ မိုးဆင်လေဆင်မရှိတော့။ ဆောင်း သွင်းမည့်လကွဏာပြုလာပြီ။ မိုးကုန်မည့်အရိပ်များထင်လာပြီ။ ပူအိုက် ခြင်းမရှိ။ ခြင်လည်းသိပ်မကိုက်တော့။ ကောင်းကင်သည် တိမ်ကင်းလာ ၏။ မြောက်ပြန်လေညှင်းက သွဲ့သွဲ့တိုက်လာချေ၏။ နေဝင်ဖြိုးပျံ၊ မီးမှောင်သည့်အချိန်၊ မိုးသဏ်နှင်းကျပြီ။ မနက်ပိုင်းဆို နှင်းတို့က ဝေချင်ချင်ပြုလာပြီ။

ဒီတော့ ထွန်ကြရပြီ။ ဂျုံချကြရတော့ပြီ။ ပေါင်းမြက်ကို အရင် ရှင်း။ ပြီး အပေါ်ယံ မြေသားကို သံချွန်ဖြင့် မွှေသူမွှေ။ သုံးသွားထွန် သူ၊ လေးသွားထွန်သူတို့က ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်အစိုဓာတ်ပေါ်မူတည် ချိန်ဆ၍ အခြေအနေကို သုံးသပ်ကာ ထွန်ကြသည်။

ကိုဘမောင်တို့မှာ ကွဲဖြူစက်ကွင်းမှာ နှစ်ဧကကို အရင်ထွန်။ ပြီးနောက်ရက်မှာ စပယ်တော့ သုံးကန်ကိုထွန်ခဲ့သည်။ ကွဲဖြူစပ်ထွန် စဉ်က ထွန်းကျော်မပါ။ သည်တုန်းက သူ့အရီးလေးမမြေထွေး၏ အခင်းကို လိုက်ကူထွန်ခဲ့သည်။ အခု-စပယ်တောထွန်တော့၊ ထွန်းကျော်လိုက်ကူသည်။ ညနှောင်းပိုင်းနှစ်ချက်တီးကတည်းက ထသွားကြရသည်။ မိုးမလင်းခင်တစ်စပ်ရအောင် ထွန်ကြသူချည်း။

ပထမအစပ်စထွန်ကတည်းက လေချွန်လိုက် သီချင်းဆိုလိုက်နှင့် ထွန်းကျော်ထွန်ရှာသည်။ ကိုဘမောင်က လှည်းမှာထိုင်ရင်းငုတ်တုတ်။ အနီးအနားထွန်သူတွေက အပြည့်။ သီချင်းသံကမြိုင်နေသည်။ မပြည့် တပြည့်လခြမ်းက ကောင်းကင်မှနေ၍ အလင်းရောင်ပေးဆဲ။ လရောင် နှံ့ပျူပျူအောက်ဝယ် နွားမောင်းသံ တောက်ခေါက်သံတို့က ဝန်းကျင်အနှံ့။

လင်းခါနီးမှာ သုံးသွားထွန် တစ် စပ်နဲ့ပြီ။ ဒီတော့ ထွန်းကျော် စာ နွားပြာတစ်ရှင်းကို စုပ်သပ်ရပ်ပြီး ထွန်နားသည်။ လှန်နားတော့

နားနှစ်ကောင်က နှာသံတရားပေးရင်း အမောဖြေဆဲ။ ထွန်းကျော် လှည်းဆီလာခဲ့၏။

“ဦးလေးဘမောင် အိပ်ပျော်သေးသလား”

“ဟင်းအင်း-မအိပ်ပါဘူးကွာ။ လာလေနားကြရအောင်။ အဖန်ရည်သောက်ကွာ။ ထမင်းကြော်ပါတယ်။ ထန်းလျက်ရော”

နှစ်ဦးသားထမင်းကြော်စားရင်း အဖန်ရည်သောက်ရင်း ခဏနားသည်။ အတော်ကြာတော့ မိုးစင်စင်လင်းခဲ့သည်။ ရောင်နီ တက်လာ၏။

“အင်း မောင်ထွန်းကျော်ကတော့ သင်တန်းတွေ လေ့ကျင့် ခန်းတွေဆင်းလာတဲ့ စစ်သားဆိုတော့ ဒီအလုပ်လောက်ကတော့ ထမင်းစားရေသောက်ပဲပေါ့နော်”

“အဟင်းဟင်း ဒီအပင်အပန်းလောက်ကတော့ အပျော့ပါ။ သင်တန်းမှာ ပြီးရှေ့တန်းမှာ ဒီထက်မကဆင်းရဲတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် ဘာသာနဲ့သာသနာအတွက် ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေးအတွက်၊ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး အတွက်၊ ပြီး အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေးအတွက်၊ မောတယ်ပန်းတယ်မရှိပါဘူး ဦးလေးဘမောင်။ မျက်စိကိုဖွင့်၊ နားကို ခွင့်ရင်းနဲ့ လေ့ကျင့်ခဲ့ကြရတာ။ ဒီလေ့ကျင့်မှုတွေက၊ တကယ့်လက်တွေ့ တိုက်ပွဲမှာတော့၊ အသုံးအဝင်ဆုံးလေ့ကျင့်မှုတွေပဲ။ ရန်သူဟာပန်းပွင့် ကို ကိုင်ထားတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့လိုပဲ၊ လူကိုသေစေတဲ့ သေနတ်ကိုင်ထားကြတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် သတိတရားအလွန် လိုတယ်။ စစ်သားတစ်ယောက်မကျဆုံးရေးမှာ သတိလိုတယ်။ တိုင်းပြည်ကြီးကျွန်သဘောက်မဖြစ်ရေးမှာလဲ သတိလိုတယ် ဦးလေးရဲ့”

“ဪ ဪ” ဟု စိတ်ဝင်တစားနားထောင်ရင်းက ထွန်းကျော်ကို သံယောဇဉ်မျက်ဝန်းများဖြင့်၊ စွေစွေစူးစူးကြည့်ရင်း၊ ရင်မှာကြေကွဲ ဆွေးမြေ့ခဲ့ရပြန်သူက ကိုဘမောင်၊ ရင်ထဲကတမြေ့မြေ့နှင့် ဖြစ်ပေါ် လာသောခံစားမှု အမှောင်စက် အမည်းကွက်တို့က သူ့ကိုယ်သူပြန်ပြီး လှန်နေမှန်း သူသာအသိဆုံး။ လိပ်ပြာမသန့်စိတ်မနံ့သူပမာ၊ ကိုဘမောင်က ထွန်းကျော်ကိုကြည့်ရင်းမဝံ့မရဲ၊ မချင့်မရဲနှင့် မချီတင်ကဲဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်တော်လဲ စစ်ထဲဝင်ခါစကတော့၊ အပင်ပန်းခံနိုင်ပါ့ မလား၊ တာရှည်ဒဏ်ခံရဲပါ့မလား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားလို့ မဝံ့မရဲခံစားမိ သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါယောက်ျားပဲ၊ သံမဏိစိတ်ဓာတ်ရှိရမယ်။ ရည်ရွယ်ချက်အပျက်ခံလို့မဖြစ်ဖူး။ စစ်သားကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ကိုဖြစ် ရမယ်လို့၊ အားတင်းခဲ့ရတာပေါ့။ တကယ်တော့ စစ်တပ်ဆိုတာ စည်းကမ်းလိုက်နာမယ်၊ အမိန့်ကိုရှိသေမယ်၊ အထက်အဆင့်ဆင့်ရဲ့ စကားကို မြေဝယ်မကျခံယူကျင့်သုံးမယ်ဆိုရင်၊ တကယ့်စစ်သားကောင်း တစ်ယောက်မွေးထုတ်ပေးဖို့ ပညာပေးတဲ့အဖွဲ့အစည်းကြီးပါ”

နားထောင်ရင်း “အင်း” ဟု ခေါင်းညိတ်အသံပြုရင်း၊ မသိ မသာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“တပ်မတော်ရဲ့ အစဉ်အလာကောင်း (၁၂)ရပ်၊ တပ်မတော် ရဲ့ အား (၁၀)ပါး။ ဒါတွေကိုအားလုံး ကျွန်တော်တို့တပ်မတော်သား တွေ ကျင့်သုံးလိုက်နာခဲ့လို့လဲ၊ ခိုင်မာတဲ့အဖွဲ့အစည်းကြီးဖြစ်ပေါ်နေပြီး ပြည်တွင်းရန်ပြည်ပရန်ကို မကြောက်ရတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ခေါင်းဆောင်တွေကလဲ၊ ခေါင်းဆောင်မှုအင်္ဂါရပ် (၁၆)ရပ် နဲ့အညီ အုပ်ချုပ်ခဲ့တာဆိုတော့၊ ကျိုးနဲ့ဘုတ်ရှိသေကြသလို၊ ကျွန်းတိုင်းဖျက် ကိုင်းကျွန်းမို့ပေါ့”

နေမင်းသည် လုံးလုံးပေါ်လာပြီ။ ရောင်ခြည်သည် ဝန်းကျင် ရှိ မိုးသက်နှင်းပြာပြာတို့အား လွင့်စေရန်အားယူဆ။

“စကားပြောလို့လဲကောင်းတယ်။ ဦးလေးနားဦး ကျွန်တော် ဆက်ထွန်းမယ်”

“ဦးလေးထွန်းပါဦးမယ်” ဟုပြောတော့ ထွန်းကျော်ကမရ။ သူကပင်ဆက်ထွန်းသည်။ စောစောကသုံးသွား တစ်စပ်ရပြီ။ အခုလေး သွားတစ်စပ် ဆက်ထွန်းရမည်မို့၊ သသွား (ထွန်းသွား) ပြောင်းတပ် ပေးပြီး ထွန်းကျော်ဆက်ထွန်းသည်။

ကိုတမောင်က ထွန်းရေးအတွင်းရှိ မြင်းခွာများ၊ စီးနဲ့ပင်များ၊ မြေစာမြက်များအား စုပုံယူပြီး ကန်သင်းပုံရင်းရှိသည်။ ထွန်းကျော် ကတော့ သီချင်းတအေးအေးနှင့် ထွန်းဆဲ။ ဝန်းကျင်ရှိလူများ၊ နားသူ နားကြ ထွန်းသူထွန်းကြနှင့်။

“အော် အေးသောင်ရယ် . . .” ဟု၊ ရင်ထဲကသာ အခါ တလဲလဲ၊ တမ်းတမိသည့်ခဏ၌ စိတ်သည်တောင်ပံပါသကဲ့သို့ ပျံ့ပြေး သည်က . . . ဟို၊ အဝေးမှာ

.

အဝေးသို့ပျံ့ပြေးသွားသောကီးကန်းတစ်အုပ်သည် တအာအာ အော်နေသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ရင်း ဘမောင်ငေးနေမိသည်။ ရင်ထွင်းမှာဒေါသမုန်တိုင်းက၊ အတားအဆီးမရှိ၊ တိုက်ခတ်ဆဲ။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကပြင်းထန်ဆဲ။ တွေဝေသောစိတ်ကမကြည်မလင်။ ခိုဝေသောခေါင်းထဲမှ အတွေးတို့သည် ဒေါသကိုပိုမိုလှုပ်ရှားပြင်းထန်

စွာနှင့်ရှိသည်။ ဒေါသသွေး၊ ဒေါသတွေးတို့အထဲ၌ အေးသောင်၏ ချက်နှာကို ကွက်ခနဲမြင်သွားသည်တစ်ခဏ၌ အထွတ်အထိပ်ရောက် လာသည့်ဒေါသတရားသည် ရင်ကိုတုန်ခါရုံသာမက၊ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်လာပြီဟုထင်သည်။

တွင်းကြီးရွာစန်းကျင်ရှိမြေများအားလုံးပိုကောင်းပြီး၊ သီးနှံ အထွက်ကောင်းပြီး ဂျုံဈေးကောင်းပြီဆိုတော့ တနယ်မြေ၊ သဲတောမြေ များဘန်ဖိုးတက်ပြီ၊ ဈေးမြင့်ပြီ။ တနယ်ပြင်ကထွက်သည့် ဂျုံဈေး၊ သဲတောပြင်ကထွက်သည့် နှမ်း၊ ပဲစင်းငုံဈေးမြင့်ခဲ့သည်က အဓိက။

ဒီတော့ အရင်ငါးနှစ်ခန့်က ဘမောင်ထံတွင်ပေါင်ထားသော အေးသောင်၏ဂျုံချမြေကို ကျပ်သုံးသောင်းဖြင့် အပေါင်ခံခဲ့၏။ အကျယ် က (၁)ဧက။ အရပ်အခေါ်ပါးစပ်စာချုပ်ချုပ်ခဲ့ပြီး “ရော့ငွေ ပေးမင်းရဲ့မြေ” ဆိုပြီး လုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဘမောင်နှင့်အေးသောင်က သူရင်း၊ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ အခုမရှုပ်လည်း နောင်ရှင်းပါ သည် ဟု ထင်မြင်ခဲ့ကြသည်။

အေးသောင်၏ ဂျုံမြေကမြေကောင်း။ ဂျုံအထွက်ကောင်း သည်။ စပေါင်ခဲ့သည့်နှစ်က မိုးလေဝသမှန်တော့ တင်းသုံးဆယ်အထိ ရခဲ့ဖူးသည်။ သည်တုန်းကဂျုံဈေးက တစ်ထောင့်ခြောက်ရာ။ ပေါင်ကြေးကျော်သည်အထိရခဲ့ဖူးသည်။ နောင်နှစ်တွေလဲမဆိုး။ နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်ငါး တင်းရခဲ့သည့်နှစ်ချည်း။ ဘမောင်၏ ဒါနကုသိုလ်ကံ ကြောင့်လားမသိ။

“ဘမောင်ရယ် မင်းဆီပေါင်ထားတဲ့မြေပေါ်က ထပ်ငွေ တစ်သောင်းတော့ပေးကွာ။ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း ငါတို့ကဆင်းရဲ။ ဆင်းရဲ လို့လဲပေါင်စားခဲ့ရတာပါ။ စားဝတ်နေရေးရော၊ ကလေးနှုတ်သောက်

ကျောင်းစရိတ်ရော။ ဒီကြားထဲ အေးကြည့်ကလဲ ကျန်းမာရေးချူချူ ပါဘိနဲ့ . . . ”

အေးသောင်ကတောင်းပန်သည့်မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ရင် နှုတ်ဖျားကထွက်သောစကားတို့က အသနားခံနေမှန်းအသိ။ ထင်ရှား၏။ သို့သော် ဘမောင်ဂရုမပြုချင်။ ငွေထပ်မပေးချင်။ သည်တုန်းက အကြီးကောင်ထွန်းကျော်က ငါးတန်း၊ အငယ်ကောင် မိုးကျော်က လေးတန်း။ အေးသောင်တို့ မပြေလည်မှန်းသိပြီးသား။

တစ်ခါမက၊ နှစ်ခါမက။ နေ့စဉ်လာတောင်းနေသော်လည်း ဘမောင်က မပေးနိုင်ဟုဆိုခဲ့၏။

“ဘမောင်ရာ၊ ပြောရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာကွာ။ ငါတို့ ကိုဝံ့ပါဦး”

“မငဲ့ချင်လို့မဟုတ်ဘူးအေးသောင်။ ဂျုံမြေတစ်ဧကရှိတာ သုံးသောင်းကြီးတောင် ပေးထားတာကွာ”

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဘမောင်။ အခုရွာထဲစုံစမ်းကြည့်။ ဂျုံမြေတစ်ဧက တစ်သိန်းထိပေါင်ကြေးရှိနေပြီကွာ။ ဒါ မင်းသိလျက်နဲ့ကွာ”

နှစ်လခန့်စောင့်ကြည့်သည်။ မရမပေး။ ဒီတော့ အေးသောင်က ကိုကျော်လှထံ မြေကိုရွှေ့ပေါင်သည်။ ကိုကျော်လှကငါးသောင်းပေးသည်။ ဒါ ပေါင်ကြေး၊ အပြတ်ရောင်းမည်ဆိုပါက တစ်သိန်းအထိ ပေးမည်ဆို၏။ သို့သော် လုပ်စားပိုင်ခွင့်သာရှိထားခြင်းကြောင့် အမှု ဖြစ်ပါက၊ စည်းကမ်းပျက်မြေအဖြစ်အသိမ်းမခံနိုင်။ အပြတ်မရောင်းပေါင်ကြေးငါးသောင်းမှသုံးသောင်းကို ဘမောင်ထံသွားပေးပြီး မြေကို ပြန်ရွှေ့ခဲ့၏။ ဒါတောင် ပြန်အရွှေ့မခံချင်။ “အပြတ်ရောင်းခဲ့သည် အရွှေ့မခံတော့” ဟု အချေအတင်စကားများကြသည်။ လူကြီးအိမ်

ရောက်ခဲ့သည်။ သက်သေများကိုခေါ်စစ်တော့ အပြတ်မဟုတ်။ သုံးသောင်းနှင့်သာပေါင်ခဲ့သည်မှန်းသိ၍ အေးသောင်ကိုအနိုင်ပေးခဲ့သည်။ ပေါင်ကြေးသုံးသောင်းနှင့် ပြန်အရွှေ့ခံရ၏။ မြေပြန်အပ်ရပြီ။ တစ်ပါးသူထံရောက်ခဲ့ပြီ။

အဲသည်ကတည်းကအေးသောင်အပေါ်၊ ဘမောင်လုံးဝ မကျေနပ်ခဲ့။ အချစ်ဆုံးက အမှန်းဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည့်ကိစ္စ။ လောဘ တရားဖြင့် အနိုင်ယူချင်သည့်ဘမောင်။ ခု ဖွတ်မရဓားမ မဆုံးရှုံး တမယ်သာဖြစ်ခဲ့သည်။

.

“နှစ်စပ်ပြီးပြီ ဦးလေးဘမောင် . . . ” ဟု ထွန်းကျော်က နွားကစုပ်သပ်ရပ်ရင်းနှင့်၊ ထွန်ပေါ်ကဆင်းကာပြောသံကြောင့် အတွေးစမဆုံးခင် သတိပြန်ဝင်လာသည်။ ကိုဘမောင်အနေနှင့်လည်း၊ သည်ထက်ပိုပြီးမတွေးလို၊ ဆက်မတွေးရဲသည်ကအမှန်။

“အေး နားဦးကွာ” ဟု ဆိုရင်းကောက်ပြီးသားအမှိုက်များ၊ အပင်များကို စုပုံရင်းရှိသည်။ ပုံပြီးသားအမှိုက်ပုံများကို ကန်သင်းတွင် သွားပုံထားသည်။ ခြောက်ပါက နောက်ရက်မှမီးရှို့ပစ်ရမည်။

ထွန်းကျော်က နှစ်စပ်ထွန်အပြီး၊ ကိုဘကျော်တို့အခင်းဘက် တူးသွားပြီးထွန်သည်။

“မောင်ထွန်းကျော်၊ ဒီမနက် အိမ်မှထမင်းစားနော်” ဟု လှမ်းပြောရင်း လှည်းကရွာဘက်ပြန်မောင်းခဲ့သည်။ ထိုမနက်က ထွန်းကျော်ထမင်းလာပြီးမစား။ တောကပြန်ရောက်၊ ရေချိုး၊ နွားကျွေးရင်း စောင့်သည်အထိမလာခဲ့။

ကိုဘကျော်တို့အား ကူထွန်းနေမှန်းသိ၏။ ထင်သည်အတိုင်း နာရီပြန်နှစ်ချက်ထိုးခါနီးမှ လှည်းများနှင့်ပြန်လာသည်ကိုမြင်ရသည်။ ထိုမနက်က ကိုဘကျော်တို့အိမ်တွင် ထွန်းကျော်ထမင်းစားခဲ့သည်။

နောက်ရက်တွင် ရွာထဲက အမျိုးမကင်းသည့် တောင်သူများ ထံသွားကာ ထွန်းပေးခဲ့သည်။ ထွန်းကျော်ကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင်ကြေ ကြေကွဲကွဲ ဖြစ်မိသည်။ မတွေ့ရဲတော့သော မတွေ့ဝံ့တော့သော အတိတ်ကအဖြစ်ဆိုးသည် ထွန်းကျော်ကို မြင်တိုင်းရင်ထဲ စိတ်ထဲတွင် တငွေငွေနှင့်။

ထွန်းပြီးကြပြီးမကြာ။ ဂျုံဆက်ချသည်။ ထွန်းကျော်က ကိုဘမောင်ဂျုံခင်းနှစ်ခင်းကို ပြီးအောင်ချပေးပြီးမှ အခြားသူများကို ကူချပေးသည်။ ကျွဲဖြူစပ်ကွင်းရှိ နှစ်ဧက စံပယ်တောကွင်းရှိ သုံးဧက ပြီးခဲ့ပြီ။

တစ်ရွာလုံးကျချပြီးတော့ လူနားနွားနားဖြင့် ရွာထဲတွင် လှည့် ဆူညံနေသည်။ ဘယ်သူက ဂျုံဘယ်နှစ်တင်းကုန်သည်။ ဘယ်လောက် ချခဲ့သည်။ ဘယ်နှစ်စပ် ချရသည်နှင့် ပြောဆိုနေကြသည်။

ပြားပြားဝပ်ကန်တော့နေသော ထွန်းကျော်ကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်မကျအောင် အတော်ထိန်းခဲ့ရသူက ကိုဘမောင်။ မောင်ထွန်းကျော် ပြန်တော့မည်ကိုး။

“နောက်တစ်ပတ်ခွင့်ရလို့ပြန်လာရင်၊ အဖေရွှံ့စဉ်က ကိုကျော်လှဆီပေါင်ခဲ့တဲ့ဂျုံမြေကို ပြန်ရွေးမယ်ဗျာ။ လစာကိုစုထား

ဘယ်။ ငွေမပြည့်သေးလို့” ဟု၊ ကန်တော့အပြီး ခေါင်းပြန်အမော့ ထွန်းကျော်ကပြောတော့၊ ကိုဘမောင်အကြည့်ကိုလှဲ့ပစ်လိုက်၏။ ထွန်းကျော်ကို ရဲရဲမကြည့်ဝံ့သလို။ “အင်း ရွေးသာရွေး။ ဒါမှ အခု ဆည်မြောင်းပြီးရင်၊ စပါးပြီးဂျုံ၊ ဂျုံပြီးစပါးစိုက်ကြရတော့မှာ၊ တစ်သီး စားကနှစ်သီးစားရတော့မှာ။ အခုတောင် ဆည်မြောင်းဝန်းကျင်က သာတွေကို စပါးနဲ့ ဝါ တွေ စီမံကိန်းနဲ့စိုက်ခိုင်းထားတာ၊ မင်းလဲမြင်မှာ ဝံ့” ဟု မအံ့မကဆိုး၏။ ထွန်းကျော်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ နေ့လယ်ကားနဲ့ပြန်တော့မှာ”

ထွန်းကျော်ခွင့်တစ်လပြည့်ချေပြီ။ ပြန်ရပေဦးတော့မည်။ သခု အမေအား ညီဖြစ်သူကလုပ်ကိုင်ကျွေးနေပြီ။ ရွှံ့တန်းအထိ ဝညာသင်ပြီး အပြီးထွက်ကာ၊ လူငှားလုပ်ကျွေးနေတော့ အမေအတွက် ခဗူရချေ။

“အေး အေး၊ တိုက်ပွဲတစ်ရာအောင်ပွဲတစ်ရာမကနိုင်ပါစေ ထွယ်” ဟု ကိုဘမောင်က ဆုတောင်းရင်းဖြင့် ပြောတော့ ထွန်းကျော် ပြုံးသည်။

ထွန်းကျော်၏အပြုံးမျိုးက၊ တစ်ချိန်က ကိုအေးသောင်၏ အပြုံးလိုပင်။ သူ့အပြုံးကိုကြည့်ပြီး ပြီးခဲ့သောအတိတ်က အေးသောင်ကို သတိရမိပြန်သည်။

သူ့ဆီကမြေပြန်ရွေးပြီး မကျေနပ်ခဲ့သော၊ ကိုဘမောင် တစ်ယောက်၊ အေးသောင်အိမ်ဘက် ညပိုင်းလာခဲ့၏။ လာတာကလည်း ဒေါသနှင့် အပြစ်ပြောရန်လာခြင်းသာ။ နှစ်ဦးသားအိမ်ရှေ့ကွပ်ပုတ် ပေါ်ထိုင်ရင်း ပြောဆိုဆဲ၊ အေးသောင်ခြေထောက်ကို အတောင် တစ်ကောင် ကိုက်လိုက်သည်။ မှောင်ကမှောင်ဆိုတော့ ဘာကောင်မှန်း မသိ။ လက်နှိပ်ဖီးနှင့် ကိုဘမောင်ကထိုးကြည့်တော့ ကိုက်သည့်အင်္ကျီကောင်

ကိုမြင်လိုက်ရသည်။ အဲ အေးသောင်ကတော့မမြင်။ မြင်မည်လည် မဟုတ်။ ဒေါက်တာမဆီ တန်းပြေးသည်။ ပိုးထိသည်ဟု ဒေါက်တာမကိုပြောသည်။ အကောင်ကိုကြည့်ပြီး ကိုဘမောင်ဆေးခန်း လိုက်သွား၏။ ဒေါက်တာမက “မြွေပွေးကိုက်တာသေချာရဲ့လား” ဟု ကိုဘမောင် ကိုမေးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မကြာ။ ကိုအေးသောင် ဆုံးပါးခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်ပြန်ပါဦးမယ် ဦးလေးဘမောင်၊ ဒေါ်ကြီးအုံးမေ ဟူသောအသံကြောင့် အတွေးစပြတ်သွားပြန်သည်။ ခေါင်းညိတ်ပြစဉ် စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် ကျောခိုင်းသွားသော ထွန်းကျော်ကို ကြည့်ရင် “မောင်ထွန်းကျော်ရယ် မင်းအဖေသေရတာ ဦးလေးကြောင့်ပါ။ ဘာ ဟုတ်တဲ့ မြေကိစ္စလေးနဲ့ မလိမ်သင့်တာ လိမ်မိလို့ မင့်အဖေသေရတာ အခု မင်းကိုတောင်းပန်ချင်တယ်ကွာ၊ အဲဒီညက မင်းအဖေကို ကိုက် တာ ကင်းပိတတ် (ကင်းဗတုတ်) အနက်ပါ။ အဲဒီအကောင်ကိုက်တဲ့ မြွေဆေးထိုးရင်း သေတယ်ကွ။ မတည့်ဘူး။ မြွေကိုက်လို့ ကင်းပိတုတ် ဆေးတိုက်ရင် ကုရင်လဲ သေတာပဲ။ ဆေးချင်းမတည့်ဘူးဆိုတာ သိထားတော့၊ ကင်းပိတတ်ကိုက်တာကို မြွေပွေးထိတာလို့ လိမ်ခဲ့တာ မို့ မင့်အဖေ မင့်အဖေသေရတာ... ” ဟုရင်ထဲက တမ်းတလွမ်းမေး ရင်း ရင်ထဲမှာသာပြောနေမိသည်အချိန် ထွန်းကျော်တစ်ယောက်က မိခင်တပ်ရင်းကို ပြန်သွားချေပြီ။

မှားမိသည့် ဝန်တာအတွက် ကိုဘမောင် နောင်တရမဆုံး တော့ . . . ။

“အော် - လောဘ၊ လောဘ . . . ” ဟု နောင်တတရား နှင့် အတူ . . .

ကိုဘမောင်ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်များကျဆင်းနေ၏။ ဇနီးဖြစ် သူကအံ့ဩစွာဖြင့် ကြည့်ရင်းရှိသည်။ ကိုဘမောင် မလှုပ်မယှက်ဖြင့် ခုပ်ရင်းက ကျန်ရစ်သူမအေးကြည်နှင့် သားအငယ်ကောင်မိုးကျော်တို့ ခါးစားဝတ်နေရေးကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီဦးမည်ဟုစိတ်ကူး နေမိသည်။

“အသက်ကယ်ပေါက်”

“လူလေး ထတော့လေကွာ . . .”

ကိုပေသီးက ခုတင်ထက်ဝယ် ကွေးကွေးလေးအိပ်နေသော ဖိုးသောင်းကို ပုတ်နှိုးလိုက်ပြီး မီးဖိုနားပြန်ထိုင်သည်။ တောက်ဆဲ မီးတောက်အပေါ်မှ ထင်းကိုင်းများကို ဆင့်တင်ပြီး မီးတောက်ရန် “တဖူးဖူး” မြည်သည်အထိ ပါးစပ်ဖြင့်မှုတ်ဆဲ။ မီးတောက်ပြီ။ ထိုအချိန် ထိ ဖိုးသောင်းမထသေး။ တအီးအီးတအင်အင် ညည်းညူရင်း၊ ဟိုဘက် လှိမ့်လိုက်သည်ဘက်လှိမ့်လိုက်နှင့်။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးသောင်း၊ ဖိုးသောင်း။ ထကွာ။ ထပါဆို ထမှပေါ့”

စိတ်မရှည်ဟန်နှင့် ပြောရင်းက မီးဖိုဘေး သတ္တုဒဏ်အိုး အတွင်းက ပြောင်းဖူးပြုတ်များကို ဇွန်းနှင့်ဆယ်ယူ အအေးခံပြီး။ တစ် စေ့ချင်း ချွေယူသည်။ ပြောင်းဖူးစေ့တစ်ပန်းကန်ခန့်ရတော့ ကြက်သွန် နီပါးပါးလှီးထည့် ခရမ်းချဉ်သီးပါးလှီးထည့်ပြီး ဆီဆားတို့နှင့် နယ်ကာ ရှေ့ကရေခွေးကရားအနီးချသည်။ ထိုအချိန်ကျမှ ဖိုးသောင်း နိုးသည်။

“လာလေကွာ”

ကိုပေသီးကခေါ်စဉ် ဖိုးသောင်းကမျက်နှာသစ်သည်။ ပြီးမှ ကိုပေသီးအနီးဝင်ထိုင်သည်။ ဖိုးသောင်းက ပြောင်းဖူးစေ့သုပ်ပြီးသား

ကို ဇွန်းနှင့်သုံးဇွန်းခန့်ကော်စားပြီး ရေခွေးပန်းကန်ကို တဖူးဖူး မှုတ်ကာ သောက်သည်။

ရောင်နီဦးထွက်လာပေပြီ။ မိုးလင်းတော့မည်။

လမ်းမဆီက တောထဲထွက်သည့် လူများ၏အသံကို ကြားရပြီ။ ယခု အချိန်သည် ပြောင်းရိတ်သည့်ကာလ။ ပြောင်းနှံထစ်သည့်အချိန်။ အချို့တောင်သူတို့ လူငှားအဖွဲ့နှင့် ပြောင်းရိတ်သူ ရိတ်ကြသလို ရိတ် လှဲပြီးပြောင်းများကို အနှံ့များထစ်ယူကြ ချိတ်ပြီးယူကြသည့် အချိန်ပို တောသွားချိန် မနက်ခင်းသည် ဆူဆူညံညံနှင့် စိုစိုပြည်ပြည်ရှိလှသည်။

“ဝအောင်စားခဲ့နော်လူလေး။ ပြောင်းဖူးစားရင် ဝမ်းရောင် တတ်တယ်။ ဝိုက်နာတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆားများများထည့်စား။ ဝရင်ဆားနည်းနည်းမျှလိုက်။ အစာချက်မြန်အောင်လို့။ ပြီး ရေဝ အောင်သောက်ခဲ့” “ဟုတ်” ဟုဖိုးသောင်းကပြောရင်းချမ်းချမ်းစီးစီးနှင့် ပင် ရေကိုတဝတပြုသောက်သံက တဝွတ်ဝွတ်ပင် မြည်သံကြားနေ သည်။

“စောစောသွား စောစောပြန်ရုံပေါ့ကွာ။ ဒီနေ့ကြာပင်ကန် ကွင်းသွားရအောင်။ ပြောင်းရိတ်ကွင်းအားကြီးကျမှာ”
နှစ်ဦးသား ပုဆိုးစလွယ်သိုင်းလိုက်ကြ၏။ နီးခမောက် ကိုယ်စီ ဆောင်းပြီး ခါးပတ်လွယ်အိတ် (သားရေဘတ်ထည့်သည့်လွယ်အိတ်) ကိုယ်စီလွယ်လိုက်သည်။ ပြီး ကိုပေသီးက ပေါက်ပြား၊ တူရွင်းထမ်းလိုက် သည်။

“ခွီး . . .” ဟူသော အသံမြည်သည်အထိ ဖိုးသောင်းက

“နှပ်ညစ်” လိုက်ပြီး လက်ကိုဝတ်ထားသောပုဆိုးဖြင့် သုတ်ကိုက်သည်။ ပြီးလက်ဖဖိုးနှင့် နှာခေါင်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်သုတ်လိုက်ရင်း . . .

“ဟား ချမ်းလိုက်တာအဖေရာ. . .” ဟုညည်းတွားရင်း သူ့အဖေနောက် ကပ်လိုက်လာခဲ့သည်။

ရွာပြင်ရောက်တော့ နှင်းကပိုကျလာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် နှင်းတို့ဖြင့် မည်းမည်းမှောင်မှောင်။ ဘယ်ဆီကြည့်ကြည့်ခပ်ရေးရေး။ နှင်းမှုန်များအကြား လှည်းလမ်းတွင် လှည်းတို့သည် တအိအိအသံ ပြုနေသလို နွားငေါက်သံ ကြိမ်နှင့်ရိုက်သံတို့က နိုးထသောနံနက်ခင်း၏ လှပသော စုတ်ချက်များဟုထင်ရသည်။

ပြောင်းရိတ်သွားသူ ကောက်သင်းကောက်သွားသူနှင့် အခြား လုပ်ငန်းဆင်းသူတို့သည် လှည်းလူသွားလမ်းမှာ ဟိုတစ်စုသည်တစ်စု။ စောင်ခြုံသူခြုံ၊ ပုဆိုးသိုင်းသူသိုင်း။ ကုပ်ကုပ်ချည်ချည်နှင့် အအေးဒဏ် ခံရင်း အောက်မေးတုန်ခါရင်း သွားလာကြဆဲ။

ထိုအထဲတွင် ကိုပေသီးတို့သားအဖသည် ကိုယ်သွားရမည့် တောကို လှမ်းရမည့် လမ်းကိုရွေးပြီး လမ်းခွဲမှဖွဲ့ထွက်လိုက်သည်။ ရှေ့မှာတော့ ကြာပင်ကန်ကွင်းကို မြင်ကြရပြီ။ နှင်းမှုန် အောက်ဝယ် မှုန်ဝါးဝါးနှင့်. . .။

.....

“လူလေး ရိတ်ပြီးအခင်းထဲက တွင်းကိုအရင်ကြည့်ကွာ” သားအဖနှစ်ယောက် လူချင်းခွဲပြီး ကြွက်တွင်းကိုအရင်ရှာ သည်။ တွင်းတွေတိုင်းကြွက်တွင်းမဟုတ်။ ကြွက်တွင်းဟုတ်တိုင်းကြွက် မရှိ။ ညဦးပိုင်းက အစာကန်ထားသော၊ တွင်းကန်မြေစာသည် လတ်လတ်လောလောမြေစာများဖြစ်မှသာ တွင်းထဲတွင် သေချာပေါက် ကြွက်ရှိနိုင်မည်ကိုး။

သို့ကြောင့် ညဦးပိုင်းကန်ယက်ထားသော မြေစာနှင့် ကြွက်တွင်းကို ရှာကြ၏။ “အဖေ ဒီမှာ တွေ့ပြီ။ အားကြီးပဲဗျာ။ အစာ ကန်ယက်ထားတာ”

“အေး အေး”

ရိတ်ပြီးလှဲပြီး ပြောင်းပင်များအောက်ကို လှန်လှောရှာရင်း ဖိုးသောင်းကခေါ်တော့ ဖိုးသောင်းခေါ်ရာလာခဲ့၏။ တွေ့ချင်သော လိုချင်သော ကျင်းများကိုတွေ့၏။ ကျင်းကနှစ်ပေါက်။ ဝန်းကျင်မှာ ညဦးပိုင်းက ကန်ထားသော မြေစာများက ဝန်းရံထားသည်။ ကျင်းဝ တွင် ပြောင်းရွက်အမှိုက်များ၊ ပြောင်းနံ့များဆိုထားသည်က သေချာ ပေါက်ကြွက်ရှိမည့်လက္ခဏာမှန်း ကိုပေသီးအသိ။

“လူလေး လေးခွပြင်ထား”

“ဟုတ်”

ဖိုးသောင်းက လွယ်အိတ်ထဲကလေးခွကို လောက်စာလုံး ငါးလုံးခန့်နှင့်အတူ နှိုက်ပြီးကိုင်းထားသည်။ ကိုပေသီးက ပေါက်ပြားနှင့် ကျင်းစဖော်သည်။ ပေါက်သည်။ ပေါက်ပြားနှင့်ပေါက်လိုက်၊ တူရွင်းနှင့် နက်နက်ကျအောင်တူးလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်သွားတော့၏။

မကြာပါ။ ကြွက်နက်ကြီးတစ်ကောင်သည် တွင်းထဲတွင် တဖူးဖူး၊ တရှူးရှူးနှင့် နှာမူတ်သံကြားနေရသည်။ ပြီး-ဒေါသသံနှင့် တခွီးခွီး အသံပြုသည်။ ကိုပေသီးပြီးသည်။ ကြွက်နှင့်နီးပြီ။ ရတော့မည်။

“ဂရုစိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ သိပါတယ်”

“အဟဲဟဲ အဖေက ပိုပြီးစိတ်ချရအောင်လို့ပါ။ မင်းကလဲ တိုလိုက်တဲ့စိတ်”

ဤသို့ပြောတော့ ဖိုးသောင်းက ပြုံးစေ့စေ့။ မကြာပဲ။ တွင်းထဲက ကြွက်နက်ကြီးသည် အပေါက်ဝကဆတ်ခနဲ အပြင်အထွက်ကို ပေသီးကပေါက်ပြားနှင့် ဖိချသည်။ ကြွက်ကြီးက တကျိုကျို တကြာကြာနှင့် မြည်သည်။ ကိုပေသီးက ပေါက်ပြားအောက်ပိနေသော ကြွက်ကြီး၏ ခေါင်းနောက် ကပ်လျက်ကလည်ကုပ်ကို လက်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကုတ်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ဖုန်းခနဲ မြည်သည်အထိ ကိုင်ပေါက်လိုက်သည်။ ကြွက်ကြီးက ခြေထောက်၊ လက်တို့နှင့် အတူ သူ့အမြီးကို တနန့်နန့်ခတ်ရင်းခါရင်း အသက်ထွက်သွားသည်။ ဖိုးသောင်းက ကောက်ယူပြီး လွယ်အိတ်ထဲထည့်သည်။

ကျန်ပါသေးသည်။ ယခု မိတာက အထီးကြီး။ အမကျန်ဦးမည်။ ကိုပေသီး ဆက်တူးသည်။ တူးရင်းက အခြားကျင်းပေါက်လိုက်နှင့် ဆက်သွားသည်။ လိုက်ကျင်းက သုံးတောင်ခန့် ရှည်သွားပြီ။ မကြာပါ။ ကြွက်မက အခြားလိုက်ကျင်းထဲမှာ ကပ်ကပ်သပ်သပ်ဝပ်ရင်း ပြေးပေါက်ကို အချောင်း ကိုပေသီးက ပေါက်ပြားရိုးနှင့် ဖိထိုးလိုက်၏။ ဒေါသသံများနှင့် “တခွီးခွီး” လုပ်ရင်းရှိ၏။ မကြာ။ အပြင်မထွက်ခင် ဖိုးသောင်းက လေးခွနှင့် ခေါင်းကို တည့်တည့်ပစ်လိုက်၏။ ကြွက်မကြီးကို ရပြီ။ နှစ်ကောင်စလုံး အချိန်မနည်း။ နှစ်ကောင်ပေါင်း လေးဆယ်သားခန့် လောက်တော့ ရှိမည်။

ထိုကျင်းမှာ ကြွက်မရှိတော့။ အခြားကျင်းကို ရှာသည်။ ထိုအခင်းထဲမှာပင် ကြွက်တွင်းရှစ်တွင်းတူးသည်။ အကောင်အကြီးအသေး နှစ်ဆယ်ခန့် ရသည်။ နေ့တွက်ကိုက်ပြီ။

နောက်ရက်မှာ ဆက်ပြီး တူးကြသည်။ ကြာပင်ကန်တွင်းထဲမှာပင်။ အရင်ရက်တွေက ပြောင်းရိတ်ပြီးသား။ အနံ့တစ်ပြည်သား အခင်းများထဲမှာ ကြွက်တွင်းရှာကြတူးကြနှင့်။ နှင်းမှုန်များကွဲလို့ နေထွက်ပြီ ဆိုလျှင် တူးလို့ရပြီ။ ကြွက်တို့သည် အအေးဓာတ်ကြောင့် တွင်းထဲတွင် ခိုကပ်ပြီး ဇိမ်နှင့်ဝပ်ကြမည်။ ဒါ သူတို့၏သဘာဝ။

ယနေ့ သုံးကျင်းတူးပြီးပြီ။ ကြွက်ကြီးရှစ်ကောင်ခန့် ရပြီဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ဆီးပင်အောက်မှာ နားနေကြသည်။ ဖိုးသောင်းက ကလေးပီပီမနား။ ဆီးပင်ကို လှုပ်သည်။ ကြွေကျလာသော ဆီးသီးများကို ခါးပုံလုပ်ပြီး ကောက်ထည့်လိုက် ပါးစပ်ထဲပစ်သွင်းရင်း တဂ္ဂမ်းဂ္ဂမ်းဝါးလိုက်နှင့်။

ကိုပေသီးကတော့ ဆေးရွက်ကြီးတစ်ဆုပ်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ ဆေးဝါးရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသည်။ မလှမ်းမကမ်း တွင်တော့ ပုတ်ပြတ်အဖွဲ့တို့ ဟိုတစ်ဖွဲ့သည်တစ်ဖွဲ့ဖြင့် ပြောင်းရိတ်ကြေရှိသည်။ စကားပြောသံတို့က ညံညံဆူဆူ။ ရိတ်ပြီး ပြောင်းပင်ကို မီးတလေးတစ်ဖွဲ့က တံစဉ်နှင့် အနံ့ကို လိုက်ချိတ်သည့် အခင်းက ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ထံမှလည်း သီချင်းသံ၊ စကားပြောသံတို့ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“လူလေး နားပါဦးဟ။ မင်းကလဲ ဆီးသီးများမစားဖူးတာ”

“ဒီအပင်က ချိုတယ်ဗျ စားပါလား”

“အိုကွာ တော်ပါပြီ။ ကဲ ကဲ လုပ်ငန်းစကြရအောင်”

“သဘော စလေ”

သို့ဖြင့် ကြာပင်ကန်တွင်း၏ တောင်ဖျား၊ သစ်ရိပ်ပေါရာ၊ သစ်ခွံနှင့် နီးရာ၊ ပြီးတော့ သရက်တောနှင့် နီးရာ အခင်းများ ပတ်လာခဲ့သည်။

“အဖေကတူးမယ်၊ ပေါက်မယ်၊ မင်းက ဂယ်ပေါက်ကို သတ်ထားကွ။ အခု မိတာတွေက မင်းမသိအောင် အဖေကဂယ်ပေါက်ပိတ်ထားလို့။ ပြီးတော့ ကြွက်က အပေါ်ယံမှာကပ်နေလို့မိတာ”

“ဂယ်ပေါက် ဟုတ်လား?”

“ဘာလဲ ဂယ်ပေါက်ဆိုတာ”

“ဂယ်ပေါက်ဆိုတာ အရပ်အခေါ်အဝေါ်ပဲဆိုပါတော့ကွာ။ ကြွက်တူးသမားတွေရဲ့အခေါ်ပေါ့။ အဲ . . . ဂယ်ပေါက်ဆိုတာ အသက်ကယ်ပေါက်။ အရေးအကြောင်းကြုံရင် ဒုက္ခတွေ့ရင် လူသားတွေက သူတို့ကျင်းတူးပြီးဆိုရင် အရန်သင့်ထွက်နိုင်အောင် အဆင်သင့်ပြေးနိုင်အောင် သူတို့နေတဲ့ကျင်းနဲ့ မလှမ်းမကမ်းအထိ ဆက်သွယ်ပြီးဖောက်ထားတဲ့ ကျင်းပေါ့ကွာ”

မျက်လုံး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် ဖိုးသောင်းက ဆီးသီးများကို ခါးပုံအတွင်းကနှိုက်စားရင်း နားထောင်ဆဲ။

“လူတွေကတူးရင် ပြေးဖို့ထွက်ပေါက်ပေါ့”

“အင်းပေါ့ကွာ၊ ဂယ်ပေါက်။ အသက်ကယ်ပေါက်ပေါ့”

ပြောရင်းလာရင်းနှင့် မြက်ရိုင်းတောကိုဝင်ခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အခင်းဟူ၍ သိပ်မရှိတော့။ သည်နယ်က ဖုန်းဆိုးတောလိုဖြစ်နေသည်။ လယ်ယာလုပ်မည့်သူမရှိသလို မြေကလည်းမြေဆတ်။ ပြီးမြေစာ၊ မြက်ငံ၊ မြက်ချို၊ ကြက်ဖောက်ပေါသည်။ အချို့နေရာတွေမှာ ချုံနွယ်များနှင့် ပိန်းပိတ်နေသည်။ နဘူးချုံ၊ မိုးခဲချုံ၊ တောနာနတ်ပင်များဖြင့် စိမ်းညိုဆဲ။

မြက်ရိုင်းတောကိုဝင်ခဲ့သည်။ ပတော် (ဘဒေါ်) မြက်၊ နှင်းမြက်၊ ပုံညင်းပင်များနှင့် တောငရုတ်ပင်များ မထူမကျဲပေါက်နေသည်။ ကြွက်တို့ပျော်စံရာဖြစ်ခဲ့သည်။ မြက်ရိုင်းတောကိုဝင်ကတည်းက

ကြွက်မြည်သံကိုကြားရသည်။ နှစ်ဦးသား ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ရင်း ကြွက်တွင်းရှာဆဲ။ တွေ့ပြီ။ မြေစာတောထဲတွင် ကြွက်တွင်းတစ်ခု၊ တွင်းပေါက်က ကြီးသည်။ ကျယ်သည်။ ပြီး - တွင်းဝန်းကျင်က မြေစာမြက်များကိုပင် ဖိုးလွမ်းသည်အထိ ကြွက်များက အစာကန်ထားသည်။

“အင်း . . . ကြွက်သံနားထောင်မှနဲ့တူတယ် . . . နေဦး”

ကိုပေသီးက တွင်းဝကိုကပ်ပြီး အတွင်းက အသံကိုနားစွင့်သည်။ ကြွက်ရှိပါက နှာမူတ်သံတို့၊ လေရှူသံတို့ကြားရမည်။ ကလေးနားရှိပါက တကျိကျိ တကျိကျိအသံစာစာပြုမည်။ ဒါဆို အပြင်က ကြားရမည်။

“အဖေ . . . ”

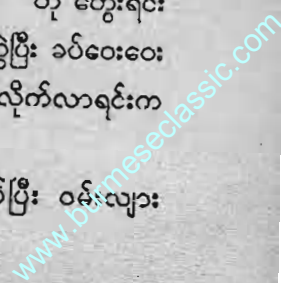
“ဟေ . . . ”

“ထ ထ၊ ဟိုမှာ ကြွက်ကြီးလာနေပြီ . . . ”

“ဟေ . . . ” ဟု အသံပြုရင်းက ဖိုးသောင်းညွှန်ပြရာကိုကြည့်သည်။ မှန်ပါသည်။ တောကြွက်နက်ကြီးသည် မြေစာမြက်များ၊ ပတော်မြက်များအကြား ပြေးလွှားရင်းက နောက်ကျောဘက် တောနာနတ်များဆီ လှည့်ကြည့်ရင်းရှိသည်။ ပြေးလိုက်၊ ရပ်လိုက်၊ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်နှင့် ထူးတော့ ထူးခြားနေပြီ။

“အင်း ဟုတ်ပြီ။ ဧကန္တတော့ ဧကန္တပဲ . . . ” ဟု တွေးရင်းက ဖိုးသောင်း၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲပြီး ခပ်ဝေးဝေးဆီပြေးခဲ့သည်။ ဖိုးသောင်းက ဘုမသိ ဘမသိနှင့် လိုက်လာရင်းက ကိုပေသီးကို နားမလည်စွာဖြင့်ကြည့်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဆီးပင်ဘေးတွင်ကပ်ဝပ်ပြီး ဝမ်းလျားချောက်ချလိုက်သည်။

“ရှု... စကားမပြောနဲ့၊ ကြည့်နေ...”

ကိုပေသီးက ကြွက်တွင်းဆီမေးငေါပြရင်း ဖိုးသောင်းကို ပြောလိုက်သည်။ ဖိုးသောင်းမမေး၊ ကြွက်တွင်းဆီသာကြည့်ပြီးနေသည်။ မကြာပါ။ တောကြွက်နက်ကြီးသည် ကျိကျိကျိကျိ အသံပြုပြီး အရှိန်နှင့်ပြေးလာ၏။ ကြွက်ပြေးလာရာတစ်လျှောက်ရှိ မြက်ပင်တို့ ယိမ်းထိုးကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား။ ကြွက်သည်ပြေးရင်း၊ အသံပြုရင်း တွင်းဝန်းရောက်လာသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဆတ်ခနဲတွင်းထဲ ဝင်ပြေးသည်။

ဖိုးသောင်းက မတ်တတ်ထရန်ပြင်တော့ ကိုပေသီးကဖိထားပြီး မထရန်ပြောသည်။ နှစ်ဦးသား ဆက်ပြီး ငြိမ်ကုပ်နေကြရသည်။ ဖိုးသောင်းကတော့ နားမလည်။

“ဘာပြုလို့လဲ”

“အသာနေ၊ ကြွက်ပြေးလာတဲ့လမ်းကိုကြည့်”

ဖိုးသောင်းသည် ကြွက်ပြေးလာသည့်လမ်းဘက် မြက်ခိုင်းများ ဆီ ကြည့်ရင်းရှိ၏။ ထိုစဉ် တောတိုးသံ၊ နှာမှုတ်သံများနှင့်အတူ မြွေကြီး တစ်ကောင်သည် အတင်းလိုက်လာသည်။ မြွေကြီးသည် အစာဖော်ကြောင့်လား၊ လွတ်သွားသောအစာကြောင့်လားမသိ၊ ဒေါသတကြီးနှင့် တောတိုးလိုက်လာသည်။

“ဘာမြွေကြီးလဲ”

“ငန်းပုပ်တော့မဟုတ်ဘူးကွ။ အဲ... တောကြီးမြွေဟောက်လဲ မဟုတ်ဘူး”

ငန်းပုပ်တို့၊ တောကြီးမြွေဟောက်တို့သည် ပါးပျဉ်းခွက်ပြီး ချက်ကောက်လိုက်တတ်သည်။ မြက်ပင်များကြောင့် မသဲကွဲသေး၊ အကောင်နှင့် မြက်ပင်ရောနေ၍ ဘာမြွေမှန်းမသိ။

“ဟော ကြွက်တွင်းဝန်း ရပ်နေပြီ”

မြွေသည် ပြေးလာရင်းက တောကြွက်ကြီးဝင်သွားသော တွင်းဝန်းရပ်၏။ ခေါင်းကို ဟိုယိမ်းသည်ယိမ်းပြုသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ရှည်မျောမျောကြီးအား လူးလိုက်လွန်လိုက်နှင့်။ သူ့အခြီးဖျားသည် ပိုပြီး ကောက်ကွေ့ထားပြီး တလိမ့်လိမ့်ပြုဆဲ။

မြွေသည် ကြွက်တွင်းထဲဝင်သွားပေပြီ။ ထိုအခါမှ နှစ်ဦးသား ဝပ်နေရာက မတ်တတ်ထပြီး လက်နက်များကို အသင့်ပြုလုပ်ထားသည်။ နှစ်ဦးသား ကြွက်တွင်းအနီး သတိနှင့်ရပ်ရင်းရှိသည်။

“ကြွက်သေလောက်ပြီနော်”

“အင်း ကြုံဖူးတာတစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အချို့မြွေတွေက တွင်းထဲမှာဆိုရင် ကြွက်ကို မမျိုကြဘူး၊ သစ္စာစောင့်ကြတယ်၊ ခုဟာက တွင်းထဲအတင်းလိုက်တာဆိုတော့ မျိုမယ့်ပုံပဲကွ”

“ဘာပြုလို့ မမျိုတာလဲဟင်”

“ဟ - တွင်းထဲမှာမျိုရင် မြွေကအစာနင်ပြီး လူနဲ့တွေ့၊ မြွေက လူရဲ့အစာဖြစ်မှာ စိုးလို့ပေါ့”

“အော်... သူတို့ကလဲ သိတတ်သားပဲ”

“သွေးနဲ့ကိုယ်၊ သားနဲ့ကိုယ်ပဲကွာ၊ သဘာဝကဖန်တီးပေးတဲ့ အသိစိတ်ရှိတာပေါ့။ ကြွက်တွေကြည့်ပါလား၊ တွင်းကိုတောင် ဝပ်ကျင်း၊ သားပေါက်ကျင်း၊ အစာကျင်းအပြင် အဲဒီကျင်းအနေနဲ့ ဆက်ပြီး ဂယ်ပေါက်ဖောက်ပြီးထားကြသေးတာ၊ ဒါ အသိကြောင့်ပေါ့ကွ”

စကားပြောရင်း တွင်းထဲကအခြေအနေကို အကဲခတ်သည်။ အပြင်ကလူသံကြောင့်လားမသိ။ အတွင်းက ကြွက်သံ၊ မြွေသံတို့မကြားရသေး။ ကိုပေသီးက ဘေးဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်သည်။ ကျင်းနှင့် ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းခန့်အကွာ၊ မြက်တောအတွင်းဝယ် ကြွက်၏ဂယ်ပေါက်

ရင်းထောင်ရင်းဆွဲဆောင်ပြီးအိုးလွယ်နှင့် ဆွဲဆောင်ကြပါစို့။

(အသက်ကယ်ပေါက်) တွင်းတစ်တွင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုတွင်းမှပင် ရပ်ပြီးကြည့်နေမိသည်။ လက်ထဲက ပေါက်ပြားကိုပါ အရန်သင့် ကိုင်ထားသည်။

“ဟော ကြွက်ထွက်လာပြီအဖေ”

နှစ်ဦးသား တွင်းပေါက်ကြည့်လိုက်၊ ဂယ်ပေါက်ကြည့်လိုက်နှင့် ရှိစဉ် ကြွက်သည် ဂယ်ပေါက်မှ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးထွက်လာ သည်။ ကြွက်သည် မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့် သေမည့်ဘေးကို အသက်လုရင်း ပြေးထွက်လာသည်က လျင်မြန်လွန်းသည်။ ကြွက်သည် တွင်းပြင်အရောက် နောက်မှ တွင်းထဲက နှာသံပေး၊ တောသံပေးရင်း နှင့် ထွက်လာသည်ကမြွေကြီး။ မျက်တောင်တစ်ခတ်အတွင်း ကြွက်နှင့် မြွေသည် လိုက်တမ်းပြေးတမ်းလှုပ်ရှားနေသည်က အသည်းယားစရာ ကောင်းစွာဖြင့် ကြည့်လို့ကောင်းလွန်းပါဘိ။ သားကောင်နှင့်မုဆိုးနှယ်။ အသက်လုပြေးသည့်သတ္တဝါနှင့် သတ်ဖြတ်စားရန်လိုက်လာသည့် သတ္တဝါတို့၏ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို ကိုပေသီး မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေစဉ် ကြွက်ကို မြွေကမိုခဲ့ပြီ။ မျိုရန်အတွက် မြွေက သူ့အမြီးအဖျားနှင့် ကြွက်ကို ရစ်ပတ်ပြီး ယူရန်ပြင်သည်။

ကြွက်က တက္ကီတက္ကီနှင့် တစာစာအော်သည်။ မြွေက သူ့အစာ အတွက် လောဘဇောဖြင့် ကိုပေသီးတို့ကိုပင် သတိမူပုံမရ။

“လူလေး၊ လင်းမြွေကြီးကွ။ နှစ်ချို့မြွေကြီး။ တောတောင် အရောင်လိုက်တတ်တဲ့သဘောအရ မြွေဟောက်အရောင်ပေါက်နေ တာ။ လင်းမြွေကြီးပါကွာ”

ပြောရင်းက လင်းမြွေကြီးကိုယ်ပေါ်ကို ပုဆိုးဖြင့်ပစ်ပြီး ဖုံးလွှမ်းချလိုက်သည်။ လင်းမြွေက ကြွက်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေ၍ ပုဆိုး

လွှမ်းသည်ကိုပင် သတိမပြုနိုင်သေး။ ကိုပေသီးက ပုဆိုးအောက်က မြွေ၏ခေါင်းနောက်လည်မျိုဆီမှန်းပြီး သန်မာသောလက်နှင့် ကုတ်ယူ လိုက်သည်။ မြွေက သူ့အစာလွတ်သွားသဖြင့် ကိုပေသီးကို ရန်မူရန်ပြင် သည်။ သို့သော် မရပါ။ ခေါင်းက မလှုပ်နိုင်တော့။ ကိုယ်ခါးပိုင်းနှင့် အမြီးကသာ ပုဆိုးအောက်မှ လူးလွန်ရုန်းကန်ရင်းရှိသည်။

“အဖေ - ကြွက်- ကြွက်”

ဖိုးသောင်းကပြောသည်။ ဖိုးသောင်းနှင့်လက်တစ်ကမ်းအကွာ တွင် ကြွက်နက်ကြီးသည် ဖွတ်မေပုတတ်မေ၊ မေနေသည်လား။ အကြောက်လွန်ပြီး နှလုံးသွေးရပ်နေပြီလား။ သူ့ကိုယ်သူသေလူဟု သဘောထားပြီးနေသလား။ သို့မဟုတ် ပြေးရလွှားရနှင့်မို့ အမောဆို နေပြီလားမသိ။

“မသတ်ပါနဲ့ကွာ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် လူလေး။ လူဆိုတာ စည်းထားရတယ်။ အဖေတို့ ဟာ မရှိဆင်းရဲလို့ ဒီအကုသိုလ်အလုပ်လုပ်နေပေမယ့် ခုလို နိုင်သူနဲ့ အနိုင်ခံရသူ အင်အားကြီးသူနဲ့ အင်အားနည်းသူတို့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ အင်အားနည်းသူကို တပ်ဆင့်ဒုက္ခ မပေးလိုဘူး။ ဒါ အဖေ့ဝါဒ။ အဖေ့စည်း”

ကိုပေသီးက ပုဆိုးကိုလှန်ပြီး လင်းမြွေကြီးကို လက်နှစ်ဖက် နှင့် ရစ်ပတ်ယူရင်းပြောသည်။ အရန်သင့်ပါလာသော ကြွက်ထည့်သည့် အိတ်အတွင်း ထည့်လိုက်သည်။ အစက မြွေသည် ရုန်းကန်နေ၏။ နောက်မှ ငြိမ်သွားသည်။

ကြွက်ကြီးသည် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်ရင်း ဘောနာနတ်ပင် ခွေအကြားဝင်ပြေးသွားသည်ကို မြင်ကြရသည်။

“အဖေတို့နဲ့ မတွေ့ရင်ကြွက်သေပြီပေါ့ကွာ။ အခု ကြွက်မသေ တော့ဘူး။ ဒါ ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်းဆိုတဲ့ သဘောမထားလို့ပေါ့ကွာ။ အဖေ တို့သာ အတ္တကြီးရင် လောဘကြီးရင် နှစ်သက်ရ နေ့တွက်ကိုက်တာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကြွက်ကို အဖေမလိုချင်ဘူး။ သဘာဝက ဖန်တီးပေး တဲ့အသိနဲ့ ဂယ်ပေါက်က ထွက်ပြေးရှာတာတောင် မြွေက အလိုက်ခံ ရရှာသေးတာဆိုတော့ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်ထိတ်လန့်မလဲ”

ကိုပေသီးက ဖိုးသောင်းကိုပြောရင်း ပြုံးစိစိ။

.....

ညသည်လမိုက်ရက်မို့ အမှောင်နှင့်မည်းမည်း။ တစ်နေကုန် အလုပ်ပင်ပန်းထားသော်လည်း ညရေးညတာ သူ့ခိုး ဓားပြဘေးကြောင့် အိပ်မပျော်သေး။ မိမိအိပ်ရသည်က နှစ်ထပ် ဆင်ဝင်အိမ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်ဘေး၊ နွားစာတိုက်အောက်မှာ။ နွားများက မိမိနှင့်မနီးမဝေး တိုက်တိုင်ကျေ့မှာ ချည်ထားသည်။ ခွေးဟောင်တိုင်း ခေါင်းထောင်ကြည့်ရသည်ကအမော။

ဦးဘဌေး၊ ဒေါ်ပုတို့သည် ရွာမှာအချမ်းသာဆုံးဖြစ်သည်။ လယ်တွေယာတွေက လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။ နွားကဆယ်ကောင်ကျော် သည်။ လယ်တွေကရ အတိုးအရင်းကပေးဆိုတော့ အချမ်းသာကြီး ချမ်းသာသည်ကအမှန်။ ရွှေဆိုတာ ပိဿာချိန်ကျော်မက။ အဲ ငွေဆို တာကလည်း ပိုးဖောက်သည်အထိ။ အလှူအတန်းကလည်းရက်ရော သည်။ မရှိသူနှင့်ရှိသူ မခွဲခြား။ တန်းတူဆက်ဆံသည်။ ဝက်သားဗလာ နှင့် ကျွေးပြီး လှူတာ သုံးခါရှိပြီမှန်း ပေသီးအသိ။

လူငှားသည် ပေသီးနှင့်ပါဆိုလျှင်သုံးယောက်။ ညအိပ်ညနေ ကတော့ ပေသီးက တာဝန်ယူပြီး အခြားလူငှားနှစ်ဦးက ပြန်ကြာရသည်။

ညအိပ်တာဝန်အတွက် ပေသီးက ငွေပိုရသည်။ အဲ တာဝန်ပိုကြီးသည်။ မတော်တဆ သူ့ခိုးဝင်ခိုးပါက သို့မဟုတ် ဓားပြဝင်တိုက်ပါက . .

တွေးရင်းက ပေသီးကျောထဲ စိမ့်ဝင်လာသည်။ တိုက်အောက် က နွားများသည် ဝပ်သည့်အကောင်ဝပ်၊ ရပ်သည့်အကောင် ရပ်ရင်း စားမြုံ့ပြန်ဆဲ။

“ဝုတ်၊ ဝုတ်၊ ဝုတ်”

“ဝေါင်း. . . ဝေါင်း. . . ဝေါင်း”

ဇိမ်ခံခွေးကြီးနှစ်ကောင်က အပေါက်ဝကို ကြည့်ပြီး ဟောင် သည်။ လူခြေတိတ်လို့ သက်ကြီးခေါင်းချ ကြက်ပင်တွန်ပြီးပြီ။

“ဟဲ့ခွေး၊ ဟဲ့ခွေး”ဟု ပေသီးက လှမ်းဟောက်ပြီး “အို့. . . အို့. . . လာ. . . လာ”ဟု အသံပြုသော်လည်း ခွေးက ငြိမ်မသွား။ ဆက်ဟောင်သည်။ ထိုးဟောင်သည်။ မာန်သွင်းဟောင်သည်။ အငြိုး အတေးကြီးကြီးနှင့် ဟောင်ဆဲ။ ဟောင်သံက ဆူညံနေသည်။

ထူးတော့ထူးသည်။ သူ့ခိုးလား၊ လူကပ်တာလား။ သို့မဟုတ် ဓားပြဝင်တာလား။ တွေးရင်းက ငါးခဲထိုး လက်နှိပ်မီးကို ဝေအကြည့်-

“ဟေ့. . . ထပ်မထိုးနဲ့”

“ဟာ. . .”

ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်ကာလက ဝင်နေကြမှန်းမသိသော လူ တစ်စုက ပေသီးအနားရောက်နေသည်။ သူတို့လက်ထဲမှာ ဓားရှည် တွေနှင့်၊ ပြီး သေနတ်တွေပါ၊ ပါသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ စကားမပြောနဲ့။ အပြင်မှာရော၊ အိမ်ထဲမှာပါ ငါတို့အဖွဲ့ရောက်နေပြီ” ဟု မျက်နှာအဝတ်စည်းနှင့်လူက ပြောသည်။ ကိုပေသီးခေါင်းငုံ့ထားသည်။ ပြီး အလုပ်ရှင်အိမ်ထဲ ဝေအကြည့်၊ မီးထွန်း ထားသည်ကို မြင်ရပြီး၊ စကားပြောသံများ ကြားရ၏။ ပစ္စည်းတောင်းသံ၊ ရိုက်နှက်သံ၊ ငိုသံများပါ ကြားရ၏။

www.burmeseclassic.com

“ကြာတယ်၊ ပေး... ပေးစမ်း၊ သေချင်လို့လား”

“ဖြန်း၊ ဖြန်း”

“အား၊ အမလေး...”

တဖြန်းဖြန်းရိုက်သံကြားရင်၊ အမလေးတ၊တော့၊ မအော်ရန်၊ မိမိရန်ပါ ဆဲဆိုပြီး ပြောသံကြားရသည်။

“ဟာ... ပြေးပြီ။ အိမ်ရှင်လင်မယားပြေးပြီ။ လိုက်၊ လိုက် စမ်း”

ဦးဘဌေးတို့ လင်မယားသည် ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်တွေမို့၊ လင်မယားနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးသည်ထင်၏။ ဝိုင်းထားသော ဓားပြ သုံးယောက်ကို၊ လျှပ်တစ်ပြက်ပစ်တိုက်ပြီး၊ ဦးဘဌေးက ဇနီးဖြစ်သူကို ဆွဲပြေးပုံရသည်။

ထိုစဉ် ပေသီးအနားမှ လူစိမ်းသုံးယောက်က ပေသီးကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်အတွင်း ဝင်ပြေးသည်။ စောစောကဟောင်နေသော ခွေးကြီးနှစ်ကောင်သည် ဘယ်နေရာက ထွက်ပြေးသည်မသိ။ လမ်းဘက်ရောက်နေပြီး အပြင်ကဟောင်ဆဲ။

“အင်း... ဦးဘဌေးတို့ အရေးပေါ်ထွက်ပေါက်ရှိတယ်။ ဒီ ထွက်ပေါက်က အပြင်ကိုထွက်မှာပဲ။ ဟုတ်ပြီ၊ ငါသေချင်သေပါစေ တော့။ ဒီအပေါက်ကစောင့်ပြီး အပြင်ခေါ်ထုတ်ရမယ်”

ထိုညက ဦးဘဌေး၏သားနှင့် သမီးနှစ်ယောက်က၊ အခြားရွာ ကို အလှူရှိ၍ ညအိပ်သွားကြသည်။ သူတို့ကတော့ ကံကောင်းပါ သည်။ ကံမကောင်းသူတွေကတော့ ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရပြီ။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒီသူဌေးနှစ်ယောက်၊ အိမ်ဝိုင်းဝန်း ထရံထောင့်ဘေးမှာ၊ အရေးပေါ်ထွက်ပေါက်ထားတယ်...”

ဓားပြများက ဆူညံစွာပြောရင်းရှိသည်။ ထိုအချိန် ပေသီး သည် ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင်ထောင်ထားသော ဝါးရင်းတုတ်ကို ဆွဲယူလိုက် သည်။ တောင်ဘက်ဝင်းထရံအနီး ကပ်ခဲ့၏။ ထိုအချိန် အိမ်ထဲ၌ ရွှေတိုရွှေစရာသူရွာကြ၊ ဦးဘဌေးတို့ ထွက်ပြေးရုံနောက် လိုက်သူလိုက် ကြနှင့်။ ပေသီးက ထွက်ပေါက်ဘေး စဉ်းစားနားကပ်ဝပ်ပြီး ငြိမ်နေမိ သည့်အချိန် လူစိမ်းနှစ်ဦးတက်လာသည်။ ထွက်ပေါက်မှတစ်ဆင့် အိမ်တောင်ဘက် ကိုမြခင်တို့အိမ်ဘက်ကူးပြီးရွာသည်။ ကိုမြခင် တို့အိမ်ကလည်း ဓားပြတိုက်မှန်းသိပုံရ၏။ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

ကိုမြခင်အိမ်ဘက် နှစ်ယောက်ကထွက်ရှာသလို စောစောက မျက်နှာပုဆိုးစည်းထားသော လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ပေသီးက သူ့အနားကို လူစိမ်းအရောက် ဖျတ်ခနဲ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်သူလဲ”

လူစိမ်းကမေးသည်။ စက္ကန့်အတွင်းမှာပင် အသံကိုနားစွင့် ထောင်သည်။ ထိုအသံမျိုးကြားဖူးသည်။ ပြီး စည်းထားသောပုဆိုးစ ကိုပါ မြင်လိုက်ရတော့... .

“ဟင် အေးထွန်း”

နှုတ်ကတီးတိုးရွတ်ရင်း လက်ထဲကတုတ်နှင့် နှစ်ချက်ဆင့်ရိုက် ချလိုက်သည်။

“ကဲကွာ”

“ခွပ် - ခွပ်”

“အား... .”

လူစိမ်းလဲကျအသွား ပေသီးကရပ်ကျော်ရွာကျော်အော်တော့ သည်။

“ဓားပြ၊ ဓားပြ။ ဓားပြပါဗျို့၊ ဝိုင်းထားကြ၊ ဝိုင်းထားကြ”
 ပေသီးအော်သံကြောင့် ဘေးအိမ်များ ပူညံ၊ ပူညံဖြစ်လာ
 သည်။ လူသံ၊ ခွေးသံတို့ပိုပြီး ဆူလာသည်။ ဝိုင်းဟော့၊ ဝိုင်းကြဟူသော
 အသံများ တုတ်လူခွဲ၊ ဓားယူခွဲဟူသော အသံများ။ ညာသံပေးလာကြ
 သော ကာလသားတို့၏အသံများက ဆူညံနေစော့၏။

.....

“နောက်တော့ဘာဖြစ်လဲ အဖေ”
 “ဘာဖြစ်ရမလဲဖိုးသောင်းရ။ ဓားပြဗိုလ်ကအေးထွန်းပေါ့ကွာ။
 အေးထွန်းဆိုတာက ဦးဘဌေးအိမ်က အဖေလိုလူငှားပေါ့ကွာ။ လူငှား
 ဆိုတော့ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် အခြေအနေသိထားတာပေါ့ကွာ။ အရေး
 ပေါ်ထွက်ပေါက်ပါသိတာပေါ့။ အင်း-အဲဒီညက ရယ်လဲရယ်စရာ
 ကောင်း ရင်ဖိုစရာလဲကောင်းခဲ့တယ်”
 “အင်း-ဓားပြတိုက်ပါတယ်ဆိုမှ ဘာပြုလို့ရယ်စရာကောင်း
 တာလဲ”
 “လူလေးစဉ်းစားကြည့်။ ဓားပြတဲ့ကွာ။ ဘာဓားပြလဲ။ ပွဲမတိုး
 ဖူးတဲ့ဓားပြကွ။ ကြည့်ကွာ။ ခွေးတွေရှိတယ်။ ဝါရင့်ဓားပြဆိုရင် ခွေး
 ကိုအရင်သတ်မယ်။ ပြီး အိမ်ရှင်ကိုကြိုးတုတ်မယ်။ ခုတော့ ကလေး
 ကစားသလိုတောင်း၊ လျှပ်တစ်ပြက်မှာ ဦးဘဌေးက သူတို့ကိုတိုက်
 ပြီးထွက်ပြေးတာတောင် ရွှေတို့ငွေတို့ရှာတဲ့လူကရှာ။ ပြီး ထွက်ပေါက်
 ရှိတယ်။ အဲဒီအပေါက်က ပြေးမှာလိုက်ကြလို့ပြောတယ်။ ထားပါတော့
 ကွာ။ နောက် အဖေက ထွက်ပေါက်နားက နှမ်းဖတ်စိမ်တဲ့ အိုးနားကွယ်
 နေတာကို အေးထွန်းရောက်လာတော့ အဖေက ရိုက်လှဲချတာပေါ့ကွာ။

ညတွင်းချင်းပဲမိတယ်။ ရွာက အေးထွန်းတစ်ယောက်တည်းပါ။ ကျန်တဲ့
 ခြောက်ယောက်ကတော့ အခြားရွာကပေါ့ကွာ”
 နှစ်ဦးသား ကန်သင်းခုံပေါ်ထိုင်နားရင်းက ပြောနေကြဆဲ။
 မိပြီးကြွက်အသေထဲက လင်းမြေကြီးသည် ဟိုတိုးသည်တိုးနှင့်။
 “အဲဒီညက ဦးဘဌေးတို့ကကြွက် အေးထွန်းတို့ကမြေ။ အဖေ
 က အသက်ကယ်ပေါက်အထိ လိုက်လာတဲ့ မြေကိုဖမ်းသလို အေးထွန်း
 တို့ဖမ်းခဲ့လို့ အေးထွန်းထောင်ကျခဲ့တယ်။ အဲ အေးထွန်းလဲထောင်ကျ
 ရော အဖေလဲ ဒီရွာကမြမေနေ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ဒီရွာကိုလိုက်
 လာခဲ့တာပေါ့ကွာ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက အေးထွန်းက အေးမို့နဲ့
 ချဦးသားကွ။ အေးထွန်းထောင်ကျတော့ အေးမို့မှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့”
 နားထောင်ရင်း ဖိုးသောင်းက ပြန်ရကြအောင်ဆိုချိန် ပြန်ခဲ့သည်။
 “အခု ထောင်ကျတဲ့ဦးအေးထွန်းကကော”
 “ထောင်ထဲမှာ သေခဲ့သလေ။ အေးမို့လဲပဲ လင်သားက
 သေဆိုတော့ စိတ်ဆင်းရဲနေရှာတဲ့အချိန် မီးဖွားရင်းဆုံးပါးခဲ့တယ်။
 သနားစရာပါကွာ။ စောင့်စည်းရမယ့် ဝတ္တရားမစောင့်စည်းဘဲ
 သမင်းရှင် အလုပ်ရှင်ကိုပြန်ပြီး ဓားပြတိုက်ရက်တာကိုး”
 “ဟုတ်တယ်နော်။ တော်တော်မိုက်တဲ့လူ”
 “အင်း မိုက်တာတော့မိုက်တာပေါ့ကွာ”
 ပြောရင်းက ဖိုးသောင်းကိုကြည့်သည်။ ဖိုးသောင်းသည်
 ခုတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရင်း လာခဲ့သည်မို့ ကိုပေသီး၏ ရင်ထဲက
 သေနာပုံရိပ်များကို အက်ခတ်တတ်မည်မထင်. . .
 “အဖေ”
 “ဟေ”

“ဒီလင်းမြေကြီးရောင်းရအောင်။ တစ်ထောင်ကျော်တော့ ရမှာဗျာ။ ရရင်အမေ့ကို ဆေးကုကြရအောင်။ အမေ့ရောဂါကလဲ ပန်းနာရင်ကျပ်ဆိုတော့ အေးတဲ့ရာသီရောက်လေ ပိုဆိုးလေမှတ် တာပဲ”

ဖိုးသောင်းပြောတာမှန်ပါသည်။ မနက်တိုင်း ဇနီးသည် မိခင်စိန်ကို နှုတ်ပင်မဆက်ခဲ့။ ချမ်းချမ်းစီးစီးနှင့် ပန်းနာရင်ကျပ် သမားမို့ အိပ်ပါစေတော့ဟု စေတနာထားပြီး နှိုးပင်မနှိုးခဲ့။ အရင်ရက် တွေက ရသောကြွက်များကိုရောင်းသည်။ ဆေးဖိုးဆပ်ခဲ့သည်။

သည်နေ့တိုက်ဆိုင်မှုပင်။ ကြွက်ကိုမြေကလိုက်။ ကြွက်ကတွင်း ထဲဝင်။ ဝင်ရင်းနှင့် ကြွက်ကသူ့အသက်အန္တရာယ်အတွက် ဂယ်ပေါက် ကထွက်အပြေး မြေကလိုက်မျိုးသည်။ မြေကို အရှင်ဖမ်းလို့ ကြွက်ထဲ လွှတ်လိုက်ပြီ။

ဖမ်းလာသောမြေကိုရောင်းပြီး၊ မိတင်စိန်၏ ဆေးဖိုးဆပ်ကြ ရဦးမည်။

“နေပါဦးအဖေ . . . အဖေက ဓားပြကို ရိုက်လို့မိတယ်ထင် ပါတော့ ဦးဘဌေးတို့က ကျေးဇူးမပြုဘူးလား”

“လူလေးရာ။ အဖေစိတ်ကသူတစ်ပါး ကူညီတာဟာ အကုန် တရားမျှော်လင့်ပြီး လုပ်ခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ ကျေးကျေးဇူးရယ်၊ အလှူ ရှင်ရယ်ဆိုတဲ့ကျေးဇူးတရားကြောင့်ပါ။ ဘာအကျိုးမှ မမျှော်လင့်ဘူး ရပ်စိတ်ရွာစိတ်နဲ့ ကူညီခဲ့တာပါကွာ”

“ဟို-ဓားပြဗိုလ်ဦးအေးထွန်းရဲ့ မိန်းမက မွေးတဲ့ကလေး ကရော”

ဖိုးသောင်းကမေးတော့ ကိုပေသီးမဖြေခဲ့ပါ။ ဖိုးသောင်းကို သာ ကြည့်ရင်းသက်ပြင်းချ ခေါင်းခါသည်။ နှုတ်ဖျားက ဖြေရန်စကား အတွက် ဆွံ့ဆွံ့အအ။ စိတ်များက တွေ့တွေ့မှိုင်းမှိုင်း။

“လူလေးရယ်။ မင်းဟာ အေးထွန်းရဲ့သား မယ်အေးမို့ရဲ့သား ပါကွယ်။ အဖေဟာ မိတင်စိန်နဲ့ ရခဲ့ပေမယ့် သားသမီးမထွန်းကားတာ ကြောင့် အေးမို့သေအပြီး မင်းကိုမွေးစားခဲ့ရတာပေါ့ကွာ”

ထိုစကားများကို ဖိုးသောင်းမကြား။ ဖိုးသောင်းက ကိုပေသီး ထံမှ အဖြေကို မျှော်လင့်နေပုံရသည်။ ကိုပေသီးက အခြားစကားများ လွှဲပြောရင်း ဖိုးသောင်းသိချင်လိုသော ဆန္ဒကို အာရုံပြောင်းပေးပြီး ဤထဲဝင်သည်အထိ စကားမာလာသည်။

အိမ်ရောက်တော့ လင်းမြေကြီးကိုရောင်းသည်။ ရသည့်ငွေ နှင့် ဆေးဖိုးဆပ်သည်။ အော် ဓားပြအေးထွန်းကို အသက်ကယ်ပေါက် ကရိုက်လို့ပြီး ထောင်ထဲသွင်းခဲ့သလို ယခု ကြွက်များ၏အသက်ကယ် ပေါက်မှ စောင့်ပြီးရသောလင်းမြေကြီးကိုလည်း ကိုပေသီးတို့ရောင်း ပြီး ဒုက္ခများကို ဖြေရှင်းရပေဦးမည်လေ။

လူပဲဖြစ်ဖြစ်။ တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ် စောင့်စည်းရမည့် တာဝန် ကိုမစောင့်စည်းပါက ဒုက္ခတွေ့ကြမည်ကိုထွေးရင်း မိမိကြုံတွေ့ရသည့် အဖြစ်များကို စဉ်းစားနေမိသည်။ စဉ်းစားရင်းက ဖိုးသောင်းသည် အေးထွန်းသားပါဟု ဘယ်သောအခါမှဖွင့်ပြီး ပြောပြမည်တော့မဟုတ်။ ပြောပါ။ ပြောလည်း မပြောလိုပါ။

“အမှောင် နှင့် အမည်း”

“မင်းကို ဟိုဘက်အိမ်က တင့်ဝေက ကျောင်းပြေးရအောင် ခေါ်တယ်ဆို ဟုတ်လား”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စူးစမ်းသောအကြည့် ဒေါသသံပါသော အမေးတို့ကြောင့် ကျော်သူခေါင်းငုံ့သွားသည်။ အနီးရှိမိခင်ဖြစ်သူထံ သို့ အားကိုးသောအကြည့်နှင့် ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် အမေ၏ မျက်နှာပြင်ကလည်း ဒေါသရိပ်လွှမ်းနေမှန်း ကျော်သူတွေ့မြင်လိုက်ရပြီ။ . . ။

“ပြောလိုက်လေ၊ ပြေးရင်ပြေးတယ်၊ မပြေးရင်မပြေးဘူးလို့ အမေ့အသံက ရင်မှာလှိုင်းခတ်သွားသည်။ ကျော်သူခေါင်းငုံ့လိုက် ပြီး ရှိုက်ကြီးတဝင်ငိုသည်။

သည်တော့မှ ကိုထွန်းညိုက ကျော်သူအား ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းရင်း ယုယစွာဖြင့် ထွေးပွေ့ထားသည်။

“သားရယ် အပေါင်းအသင်းဆိုတာရှိသင့်တဲ့အရာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းတယ်ဆိုတာလဲ အပေါင်းအသင်း၊ အဲ-ဆိုးတယ် ဆိုတာလဲ အပေါင်းအသင်းပဲ။ ကြည့်ပေါင်းပေါ့ကွာ။ မနေ့က မင်းတို့ဆရာမနဲ့ တွေ့လို့ ဆရာမက တိုင်ပြောလိုက်တယ်။ သားရယ် တင့်ဝေရယ် ကျောင်းပြေးတယ်။ မြအောင်ထန်းတောမှာ တစ်နေကုန်ရှိနေတာ အထိ ပြောလိုက်တာကွ။ ဒါကြောင့် သားကိုရှိုက်နက်ဆုံးမဖို့ပဲ။ အဲ

သားဘက်ကလဲအဖေရဲ့ ဆန္ဒနဲ့စေတနာကို နားလည်သဘောပေါက် လိုက်နာစေချင်တယ်သား။ အေး တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အတိုင်းအတာ တစ်ခုထက် ပိုလာရင်တော့ အဖေ့အဆိုးမဆိုနဲ့သား။ ရိုက်တန်ရိုက် ဆူတန်ဆူရမှာပဲသား ကြားလား”

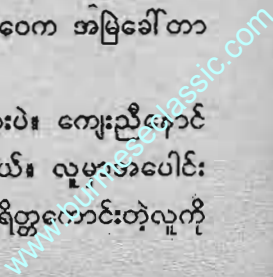
ကိုထွန်းညို၏ ရင်ခွင်အတွင်းမှနေ၍ မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ခေါင်းညိတ်မိသူကကျော်သူ။ မိခင်ဖြစ်သူ မတင်စိန်၏ ဒေါသသည် လည်း အဘယ်သို့လွင့်ပါးချေပြီမသိ။ ပြုံးစေနှင့် ကိုထွန်းညိုကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲကာ အိမ်အခန်းအတွင်းဝင်သွားသည်။ သည်တော့မှ ကိုထွန်းညိုက သားဖြစ်သူကိုပို၍ တင်းကျပ်စွာဖြင့် ဖက်ထားမိ၏။

“အဲ - အဲဒီနေ့က တင့် - တင့်ဝေကအတင်းခေါ်လို့လိုက်သွား မိတာပါ။ ဦးမြအောင်ထန်းတော ထန်းရေချိုအသောက်သွားရအောင် ဆိုလို့ပါ။ သား - သားကလဲ သောက်ချင်တာနဲ့ လိုက်သွားတာပါ။ ကျောင်းပြေးချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ထန်းတောရောက်တော့ ဦးမြအောင် ထန်းလှီးတဲ့နောက် မြူအိုးအကောက်လိုက်ကြရင်းနဲ့ ကျောင်းတက်မမီ ဖြစ်သွားတာပါဖေဖေ။ အဲ - အဲဒါပါ။ သက်သက်မဲ့ပြေးတာ မဟုတ် ပါဘူး”

ကျော်သူ၏ စကားကြောင့် ကိုထွန်းညိုက ပြုံးသည်။

“ဟိုး အရင်ရက်တွေကလဲ တင့်ဝေက ကျောင်းပြေးရအောင် ခေါ်ပါတယ်။ သားကမလိုက်ပါဘူးဖေဖေ။ တင့်ဝေက အမြဲခေါ်တာ ဖေဖေရဲ့။”

“အင်း သားတို့လဲ သင်ခဲ့ဖတ်ခဲ့ဖူးသားပဲ။ ကျေးညီကောင် ပုံပြင်လေ။ ဒီအကြောင်း သားတို့ကပိုသိပါတယ်။ လူများအပေါင်း အသင်းကွ။ တော်တဲ့လူ၊ တတ်တဲ့လူ၊ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတဲ့လူကို

ကိုယ့်အရိပ်လိုက်ကပ်နေအောင်ပေါင်း။ သူတို့အကျင့်စရိုက်ကို အတုခိုးရတယ်။ အဲ - မကောင်းတဲ့လူဆိုရင် ဝေးဝေးကရှောင်ပါသားရယ်။ ဒါ-မပေါင်းသင်းတဲ့အပေါင်းအသင်း လို့ဆိုတယ်။ ကြားလား - သား။ ကောင်းတဲ့လူနဲ့ပေါင်းမှ လူကောင်းသူကောင်းဖြစ်တာ။ မကောင်းတဲ့လူနဲ့ပေါင်းရင် မသူတော်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သားနားလည်”

ကိုထွန်းညို စကားကြောင့် ကျော်သူကခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုစဉ် အခန်းတွင်းမှ မတင်စိန်က ထမင်းစားအောင်ခေါ်၍ သားအဖနှစ်ယောက် ထမင်းစားခန်းဝင်ကြသည်။

“ဖေဖေပြောတာတွေမှတ်ထားနော်။ နောက်တစ်ခါဆိုရင် မင်းကို မင်းဖေဖေက ရိုက်မှာသိလား . . .”

မိခင်၏ စကားကြောင့် ကျော်သူခေါင်းညိတ်ပြရပြန်သည်။ ထမင်းစားပြီး အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်မိကြသည်။ ညသည်မှောင်သည်ထက်မှောင်လာ၏။ မတင်စိန်က ဘုရားခန်းအတွင်း ဘုရားမီးပူဇော်သည်။ ကန်တော့ပြီးပြန်ထွက်လာ၏။

“ကဲ - သား။ သွား - ကျောင်းစာကြည့်တော့။ ဒီနှစ် ခုနှစ်တန်းရောက်နေပြီ။ ရှေ့နှစ်ဆိုရုံစစ်တန်းကျောင်းသားကြီးဖြစ်တော့မယ်။ မင်းမငယ်တော့ဘူး။ သွား - သွား . . .”

ကျော်သူက အခန်းတွင်းဝင်၍ စာကြည့်သည်။ အိမ်အပြင်မှာတော့ ကိုထွန်းညိုတို့နှစ်ဦးသာ နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“အိုက္ကာ - ကျောင်းမတက်ချင်လို့ ကျောင်းပြေးတာဘာအရေးလဲ။ ဒါအပြစ်မဟုတ်ဘူး။ ကလေးတွေသဘာဝပဲ။ ပြေးချင်ပြေးမယ်။ ချုပ်ချင်ပျော်မယ်။ ဟွန်း ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စကိုပုံကြီးချဲ့လို့။ သူတို့အတန်းပိုင်ဆရာမက ဘာကောင်မမို့လဲ။ ဟွန်း ငါနဲ့တွေ့ ကို တွေ့မယ်”

တစ်ဖက်အိမ်မှ ကိုထွန်းကျော်၏ ဒေါသသံနှင့် ပြောဆိုနေသော စကားများကို ကိုထွန်းညိုတို့ အသာပင်နားစွင့်နေမိသည်။

“ဆယ်တန်းအောင်တော့ကော ဘာအရေးပါလို့လဲ။ ကျောင်းဆရာဖြစ်တော့ကော ခြောက်မူးတစ်ပဲလစာလေးနဲ့ ဘာတိုးတက်လို့လဲ။ ဟေ့ - ပညာမတတ်လဲ လုပ်ကိုင်စားစရာတွေတစ်ပုံကြီး။ ပညာတတ်မှ ထမင်းဝမှာ မဟုတ်ဘူး။ စားရသောက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ စာမတတ်လဲ စားရသောက်ရတယ်ဟေ့ . . .”

ထွန်းကျော်၏ မူးမူးနှင့် ပြောနေသောစကားကြောင့် ကိုထွန်းညို ဒေါသဖြစ်မိတော့သည်။ အနီးရှိမတင်စိန်ပင် သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာချမိသည်။ စာကြည့်ခန်းအတွင်းမှ သားဖြစ်သူ၏စာကြည့်သံက ရင်မှာပီတိဖြစ်ရသလို ထွန်းကျော်၏ မူးရှူးစွာနှင့်တရားမဲ့စွာသော စကားတို့ကြောင့် ရင်ပန်းတုန်မိသည်ကအမှန်။

“အင်း ထွန်းကျော် . . . ထွန်းကျော်၊ မင်းငယ်မူငယ်စိတ်ငယ်အကျင့်တွေ မပျောက်သေးဘဲကိုး . . .”

“ဟုတ်ပါ၊ ဟိုတုန်းကဆိုသလို၊ ခုလဲပေတေတုန်းပဲ။ သောက်မြင်ကို ကပ်တယ်”

မတင်စိန်၏ ထောက်ခံစကားကြောင့် ကိုထွန်းညို တစ်ယောက်၊ ထွန်းကျော်အတွက် မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

သားဖြစ်သူက မဆိုး။ မိဘဖြစ်သူ၏ စကားကိုတော့ နားထောင်သည်။ ကျော်သူတစ်ယောက်၊ တင့်ဝေနှင့်ခပ်ကင်းကင်းနေသည့်ကို ကိုထွန်းညိုရော၊ မတင်စိန်ပါ အကဲခတ်မိသည်။ ကျောင်းသွားတာကအစ၊ ကျောင်းပြန်တာအဆုံး တင့်ဝေကို မေးထူးခေါ်ခြင်းမှာသာ အလိုက်သင့်ဆက်ဆံနေသည်ကို မြင်တွေ့ရတော့ ကိုထွန်းညိုဝမ်းသာမိသလိုလိုပင်။

“အင်း၊ ထွန်းကျော်တို့၊ မိမိုးတို့ကတော့ ငါတို့ကိုတစ်မျိုးမြင် တစ်လွဲထင်တော့မှာပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး တင်စိန်ရာ။ ထင်လိုက ထင်စေ တော့။ မြင်လိုကမြင်ပေရောပဲ။ ကိုယ့်သားသမီးတော့ ရေလိုက်အလွဲ မခံနိုင်ဘူး။ လမ်းမှားအရောက်မခံနိုင်ဘူး။ ခုအရွယ်ကတည်းက ကျောင်းပြေးတတ်နေရင် ကြီးလာရင် သုံးရတော့မှာကို မဟုတ်ဘူး။ ထွန်းကျော်က သူ့သားကို တကယ့်လူစွမ်းကောင်းကြီး၊ လူလည်ကြီးလို့ ထင်နေတာ။ ကျောင်းပြေးတာတောင် အခြားကျောင်းသားတွေ မလုပ် ရဲတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်တာ။ ဒါ မဟာသူရဲကောင်းလို့ တစ်လွဲဆံပင်ကောင်း ပြီး ချီးမွမ်းခန်းတွေဖွင့်ပြနေတော့ သားဖြစ်တဲ့တင့်ဝေက မဟုတ်တာ လုပ်ဖို့ ဝန်မလေးတော့ဘူးပေါ့ဟာ။ အင်း- အဖေနဲ့သားလိုက်ဖက်ညီပါ့ ဟာ...”

ရေရွေးကြမ်းပန်းကန်ကို မော့သောက်ရင်းပြောလာသော စကားများကို မတင်စိန်က ကျော်သူ၏ကျောင်းဝတ်အင်္ကျီများကို သေ သပ်စွာနှင့် ခေါက်ရင်းက အာရုံစိုက်စွာ နားထောင်ဆဲရှိသည်။

“ဟုတ်တယ်နော် ကိုထွန်းညို၊ ဟိုနေ့ကလဲ တစ်တန်းတည်း အတူတက်နေတဲ့ လွင်လွင်မာရဲ့ ကွန်ပါဘူးထဲက ငွေတစ်ဆယ်ခိုးလာလို့ တဲ့၊ သားကပြောတယ်လေ။ တင့်ဝေခိုးတာ သားလဲမြင်တယ်တဲ့။ လွင်လွင်မာကတိုင်တော့ ဆရာဦးမြင့်ဦးက ခုံပေါ်အရပ်ခိုင်းပြီး ချွတ်လောက်အောင်ရိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒါ ကိုထွန်းကျော်ကြားတော့ ဦးမြင့်ဦးကို မူးပြီးရမ်းတယ်လို့ကြားတယ်”

“အင်း . . . ကိုယ့်သားသမီးတော့မဆုံးမဘူး၊ တယ်ခက်တဲ့ အကောင်ပါလား။”

ထွန်းကျော်တို့သားအဖအကြောင်းပြောရင်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့ တော့သည်။

နောက်ရက်တွင် တင့်ဝေတစ်ယောက် ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ကာ ကျောင်းသွားရန် ကျော်သူကိုလာခေါ်သည်။ ကျော်သူကသွားနှင့်ဟု ပြောသော်လည်း တင့်ဝေကအိမ်နားကမခွဲ။ ထွန်ထယ်ပြင်ရင်း လယ်ထဲ ထယ်ထိုးသွားမည့် ကိုထွန်းညိုမသွားသေး။ တင့်ဝေတို့ကိုအကဲခတ်နေ မိသည်။

“ဟဲ့ . မောင်တင့်ဝေ၊ မင်းသွားနှင့်လေကွယ်။ သားကအတော် နဲ့လာဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ အဒေါ်ကို အလုပ်ကူလုပ်ရဦးမှာ”ဟု ထမင်း ချက်ရင်းက မတင်စိန်၏ မုသားစွက်သော ပြောသံကို ကိုထွန်းညို ကြားလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်- အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင်လို့ မင်းနဲ့ မလိုက် တာကို မင်းက ခ,ယပြီး ခေါ်မနေနဲ့လေကွာ။ မင်းသွားစရာရှိတာ သွား။ ကြားလား ဟေ့ကောင်”

တစ်ဖက်အိမ်ဆီမှ ကိုထွန်းကျော်၏ ဒေါသစွက်သော စကား သံကို ကြားရပြန်သည်။ သူ့ဖခင်အသံကို ကြားမှ တင့်ဝေက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဟွန်း... ခွေးလိုကောင်၊ မင်းတစ်နေ့ တွေ့ကြသေးတာ ပေါ့ ကျော်သူရာ”ဟု လမ်းမပေါ် အရောက် ကြိမ်းဝါးသံကို ကိုထွန်းညို ကြားလိုက်တော့ ရင်မှာဒေါသဖြစ်သွားမိသည်။ ဒေါသကို ချွတ်တီး၍ လှည်းကိုနွားတပ်ကာ ရွာတောင်ဘက် လယ်ကွင်းကျွတ်များဆီလှည်းကို မောင်းခဲ့သည်။

“သား... လူမိုက် လူလိမ်မာဆိုတာ အားလုံးသက်ရှိ လူသားတွေချည်းပါကွယ်။ လူ,လူချင်း ဆင်းရဲတာချမ်းသာတာလို့ ဝှံ့ တန်းစားခွဲပြီး အမေတို့ အဖေတို့က သတ်မှတ်ချက်ချပြီး ကပ်ပါင်း အသင်း မလုပ်ဖို့ တားမြစ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မကောင်းတဲ့ လူရဲ့

အကျင့်စရိုက်တွေ ပါနေမှာစိုးလို့၊ အတုခိုးမှာ စိုးလို့ တားမြစ်နေတာပါ။ ကဲ... ကဲ ပြင်စရာပြင်၊ စာအုပ်တွေစုံပြီလား။ သား... ကျောင်းသွားတော့။ ကျောင်းရောက်ရင်လဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်စရာ ရှိတာလုပ်။ ပြီး လေ့ကျင့်ခန်းရှိတာတွေ လေ့ကျင့်။ ကြားလား။ ကျောင်းပြင်ထွက်ပြီးဆော့မနေနဲ့နော်... သား”

ကျော်သူက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြုံးပြတော့ မတင်စိန် ဝမ်းသာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

.....

“ဒီနေ့လဲ မြတ်သူ့ရဲ့လွယ်အိတ်ထဲက ဖောင်တိန်ကို ယူပြီး ကျောင်းလစ်သွားတယ် ဖေဖေ။ ဆရာတွေကတော့ ကျောင်းအပြင် ထွက်ပြီးရှာကြတာ။ မတွေ့ပါဘူး ဖေဖေရာ။ ဘယ်တော့ထဲ ပုန်းသလဲမသိဘူး”

ညနေပိုင်းအရောက် ထမင်းဝိုင်းတွင် ကျော်သူကပြောတော့ ကိုထွန်းညိုရော မတင်စိန်ပါ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“အဲဒါ... သူ့အဖေကို ကျောင်းခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောတော့ ဆရာတို့တပည့်ပဲ။ ဆရာတို့ဘာသာ နိုင်အောင်ထိန်းတဲ့ ကျုပ်အလုပ်မဟုတ်ဘူးလို့ ဦးထွန်းကျော်က ရုံးခန်းထဲမှာ မှူးပြီးတော့ ဆရာတွေကို ရမ်းပြော၊ ပြောသွားတာလေ”

“အေးလေကွာ... ဒါကြောင့် သားကို ဒီလို အကျင့် မကောင်းတဲ့လူနဲ့မပေါင်းဖို့ တားမြစ်တာပေါ့။ ခု... ကြည့်ပါလား ကိုယ့်သားအပြစ်ကျတော့ မမြင်ဘူး။ မမြင်ရုံမကဘူး။ လူမိုက်အားပေး မီးလောင်ရာ လေပင့် စကားတွေနဲ့ သွယ်ဝိုက်ပြီး အားပေးအားမြှောက် လုပ်နေတာ ဖခင်မမိသဘူးလို့ ဖေဖေကတော့ သတ်မှတ်တယ်။ ဘယ်

နယ်ကွာ၊ သွန်သင်ဆုံးမရမှာ မဆုံးမဘဲ၊ လမ်းလွဲသွားနေသူကို ပိုလွဲအောင် တွန်းပို့တာတော့ လွန်ကိုလွန်တယ်”

“ဟုတ်တယ်သား။ အခု မေမေတို့ဆုံးမပြောဆိုနေတာဟာ မင်းရဲ့ဗီဇစိတ်ဓာတ်လေးတွေတည်မတ်သွားအောင် အကျင့်အမူစရိုက် တွေ ဖြူစင်သွားအောင် အိမ်ပေး ဆုံးမနေတာပဲ လူလေး။ ခုဝယ် လူငယ်-နောင်ဝယ်လူကြီးတဲ့။ လူငယ်က လူကြီးဖြစ်တဲ့ ထုံးစံပဲရှိတယ်။ ဒီတော့ လူငယ်ဘဝကတည်းက ဖြူစင်တဲ့ စိတ်ထားမှ မိုးသား ကြိုးစားတဲ့ စိတ်ဓာတ်ထားမှ နောင် လူကြီးဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ အရာရာ ကို ချင့်ချိန်ဆုံးဖြတ်နိုင်တော့မှာပေါ့။ ခု သားတို့ စာသင်ခန်းထဲ သင်နေတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ။ အပြင်လောက ကအတွေ့အကြုံတွေပေါင်းပြီး ဘဝကိုချိန်းကန်ဖို့ လက်တွေ့အကောင် အထည်ဖော်ကြရတော့မယ် ဆိုရင် ဒီပညာတွေ ဆရာစကားနဲ့ဆုံးမမှုတွေ၊ မိဘစကားနဲ့ဆုံးမမှုတွေ ကို လူလေးတို့ပြန်ပြီးအသုံးချလို့ သတိရနေကြရမှာပါ။ ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်လို့ ရပ်ရွာအကျိုး၊ နိုင်ငံအကျိုးသယ် ပိုးကြရင်ကောင် လူလိမ္မာတွေ၊ အကျင့်ကောင်းသူတွေ၊ အနစ်နာခံသူတွေ အများအကျိုးကြည့် သူတွေ သာ နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာနိုင်တာပါ။ အကျင့်ဆိုးသူတွေဟာ ဘယ်မှာလာပြီး ခေါင်းဆောင်ကောင်း ဖြစ်လာနိုင်မလဲ သားရယ်။ လူလေးစဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ဒီလူတွေဟာ တိုင်းပြည်ဖျက်မယ့် အဖျက် သမားတွေဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်။ ယုတ်စွအဆုံး သူခိုးဝားပြတော့ ဖြစ်မှာ အမှန်ပဲ”

မတင်စိန်က ထမင်းကိုနယ်ရင်း သူ့အသိ သူ့အမြင်ကို ခက်ပွင့် ပြန်တော့ ကိုထွန်းညိုပြုံးမိသည်။

“သားမေမေပြောတာ ဟုတ်တယ်သား။ သားကိုနောင် တစ်ချိန်မှာ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်တယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ကွာ၊ ပညာလဲတတ်ရမယ်။ အကျင့်စာရိတ္တလဲကောင်းရမယ်။ အများ အကျိုးသယ်ပိုးတဲ့စိတ်ဓာတ်လဲရှိရမယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ရိုးသား ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်ရမယ် လို့ပြောတာပဲ။ ပညာတတ်ရုံနဲ့ မလုံ လောက်လို့ ဖေဖေတို့က ထောင့်ပေါင်းစုံကဘက်စုံအောင် ပြောရတာပဲ သားရေ”

“ဟုတ် - ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်. . . ” ဟု ကျော်သူက ထမင်းစားကိုအပြီးသတ်ရင်းဆိုသည်။ ပန်းကန်ကို ဆေးကြော အပြီး ထမင်းဝိုင်းမှာ ကျော်သူကပြန်ဝင်ထိုင်သည်။ ဖေဖေပန်းကန်ပြား နှင့် မေမေပန်းကန်ပြားများကို နေ့စဉ်ဆေးပေးနေကျ၊ ထမင်းအိုး၊ ဟင်း အိုးများကိုဆေးကြောသန့်စင်ပြီး စည်းကမ်းရှိစွာ နေသားတကျပြန် သိမ်းနေကျ။ ဒါ - ကျော်သူ၏ တာဝန် . . .

“လူလေးနားရှင်းအောင် သဘောပေါက်လွယ်အောင် ပြော လိုက်မယ်။ ဖေဖေရဲ့ အဖေတို့အမေတို့ဆိုရင် ဖေဖေကိုလယ်လေး တစ်ကွက်ပဲ ပေးလိုက်တယ်။ လူလေးမေမေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျလို့ လက်ဖွဲ့ လိုက်တဲ့သဘောပေါ့ကွာ။ ဟော - ဖေဖေက အရက်မသောက်ဘူး။ ပညာလဲဆယ်တန်းအထိ နေခဲ့ရတယ်။ ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ရိုးသားကြိုးစားခဲ့သူပေါ့။ အသောက်အစားနဲ့ လောင်းကစားလဲ ကင်းခဲ့တယ်။ ရှေ့နောက်မြော်မြင်မှုအပြည့်နဲ့တွေးတောကြံဆပြီး စီးပွားရေးကို ဦးလည်မသုန်ကြိုးပမ်းခဲ့ရတယ် လူလေးအသိပဲ။ လယ် ကိုကြိုးစားလုပ်စော့့ စပါးအထွက်ကကောင်း စပါးဈေးကကောင်းဆို တော့ ဟော - တဲအိုလေးကနေ ပျဉ်ကာသွပ်ဖိုးနဲ့ နေလာရပြီ။ လယ် ဆိုရင်လဲ ဆယ်ဧကကျော်ကျော် ပိုင်လာပြီ။ ဒါ - ဘဝအတွေ့အကြုံ

ပညာလို့ဆိုရမယ်။ စာသင်ခန်းထဲက ဆရာ၊ ဆရာမတွေရဲ့သင်ကြား မှုနဲ့ဆုံးမစကားတွေ၊ မိဘဘိုးဘွားတွေရဲ့ သင်ကြားမှုနဲ့ဆုံးမစကားတွေ ကို ပေါင်းစပ်ပြီး ဖေဖေဘဝထူထောင်တဲ့ အချိန်မှာ လက်တွေ့ အသုံး ချလိုက်တော့။ ဟော - အဖြေက ကြီးပွားတိုးတက်ခြင်းဆိုတဲ့ အဖြေရ လာတာပဲလူလေးရဲ့။ လူလေးကျတော့ ဖေဖေလို လယ်ယာထဲမသွား စေချင် မထားစေချင်ဘူး။ နိုင်ငံအတွက် သဲတစ်ပွင့် အုတ်တစ်ချပ်မက ဗါဝင်မယ့် နိုင်ငံဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ရစေမယ်လို့ ဖေဖေတို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပဲသား။ စစ်ဗိုလ်ကြီးအဆုံး ဆရာဝန်ကြီးအဆုံးမှန်း သားတာပဲလူလေး . . . ”

ကိုထွန်းညှိ စကားကြောင့် အပြုံးတစ်ဝက်နှင့် ကျော်သူခေါင်း ညိုတ်မိသည် . . .

“လူလေးစဉ်းစားကြည့်။ အနောက်ဘက်အိမ်ကတင်ဝေတို့ မိသားစုအကြောင်း။ ကိုထွန်းကျော်ဆိုရင် သူ့အဖေကလူချမ်းသာကြီး ပဲ။ မိမိုးနဲ့အိမ်ထောင်ကျတော့ လယ်ကင်းဧက၊ စပါးက တင်းသုံးရာ၊ ခွေကင်းကျပ်သား၊ အိမ်ပိုင်းကျွဲနွားကအစ လှည်းအထိ အိုကွာ - သွန်တုန်းထယ်အထိ ပေးလိုက်တာပေါ့။ ဟော - အခု - ဘာချမ်းသာ တော့လို့လဲ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖေဖေနဲ့ကျောင်းနေဘက်ပေါ့ကွာ။ အတော်ဆိုးတဲ့ အကောင်။ ကျောင်းပြေးတယ်။ အရက်သောက် ဆေးလိပ်သောက်တယ်။ ကြက်ဝိုင်းဖဲဝိုင်းဆို သူမရောက်တဲ့ဝိုင်းမရှိဘူး။ မိဘက ချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး ပညာမကြိုးစားခဲ့ဘူး။ ယုတ်စွာအဆုံး ထိယ့်မိဘတောင်ပြန်ပြီး ရန်ပြုတဲ့အကောင်။ မိဘဆုံးမစကား မသားထောင်ဖို့ဝေးစွ။ ဆရာ ဆရာမတွေရဲ့စကားဆို ပြန်စောင်းတောင် မကြည့်တဲ့အကောင်။ ဟော အခု - အဖြေကတော့ဆုံးရှုံးခြင်းနဲ့ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းတွေပဲ။ ရှိတဲ့လယ်လဲအရက်ဖိုးနဲ့ ဖိနှုံးလို့ကုန်။

ဆုတ်ယုတ်ခြင်းတွေပဲ။ ရွှိတုံလယ်လဲ အရက်ဖိုးနဲ့ ဖဲရှုံးလို့ကုန်၊ အတွင်းပစ္စည်းပါပြောင်လို့၊ ရွာလယ်က အိမ်နဲ့ဝိုင်းကိုရောင်းပြီး နေတဲ့ဝိုင်းလေးဝယ်ပြီးနေရတဲ့ အဆင့်ရောက်နေပြီလေ။ ဒါဘာလဲ ဆိုတော့ ပညာမတတ်လို့။ မတတ်တော့ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုက ခန်းခြောက်သွားပြီလေ။ ကိုယ့်မိသားစုတိုးတက်ရေး၊ ကိုယ့်ရပ်ရွာ တိုးတက်ရေး၊ ကိုယ့်နိုင်ငံတိုးတက်ရေးတွေအသာထား။ လူမှုရေး၊ စီးပွား ရေးတွေဘာမှ စဉ်းစားချင့်ချိန်မှု မရှိတော့ဘူးပေါ့ကွာ။ နိုင်ငံအကျိုး မပြောနဲ့ ကိုယ့်မိသားစုအကျိုးတောင် ထမ်းဆောင်နိုင်မှု မပေးနိုင်တော့ ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါဘာလဲ - လူလေးစဉ်းစားကြည့်။ မလိမ်မာခဲ့လို့ ပညာ မတတ်ခဲ့လို့။ ကောင်းစေချင်တဲ့စကားတွေ ဖယ်ရှားခဲ့လို့။ ထင်ရာစိုင်းပြီး ထင်ရာကြံခဲ့လို့ပဲလူလေး။”

ကိုထွန်းညိုက ဘဝအတွေ့အကြုံအမှန်များကို ငိုကာခဲ့ ဖွင့်ဆိုလိုက်သည်။ မတင်စိန်ကတော့ ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ခေါင်းတညိတ် တညိတ်။ ကျော်သူမှာတော့ စိတ်ဝင်တစားနှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်၊ ကိုထွန်းညိုက စကားလည်းအဆုံးသတ်၊ ထမင်းစားလည်းအဆုံးသတ် လိုက်ကြပြီး ထမင်းဝိုင်းသိမ်းလိုက်သည်။ ကျော်သူက ပန်းကန်ခွက် ယောက်များ သိမ်းဆည်းဆေးကြောနေသည်။ မတင်စိန်က အဖန်ရည် အိုးနှင့် ပန်းကန်လုံးလေးသုံးလုံးကို အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်ချပေးသည်။

ကောင်းကင်သည် ကြယ်တို့နှင့် လှပဆဲ။ ပုရစ်ရင်ကွဲ မြည်သံ က သာယာလှဘိ။ သို့သော် ကိုထွန်းကျော်၏ မူးမူးရမ်းရမ်းနှင့် ဆဲဆို သံတို့က လှပသောဝန်းကျင် အေးဆေးသော ဝန်းကျင်ကို အကျည်း တန်စေသည်။

“ဟေ့ - ငါ့သားကို အဖက်မလုပ်ဘဲရှောင်တဲ့ကောင်တွေ မင်းတို့က ဘယ်လောက်ချမ်းသာလို့လဲ။ ဘယ်လောက်ပညာတတ်လို့လဲ။

တင်။ ပညာတတ်တော့ကော ဘာအရာဝင်လို့လဲကွ။ မတတ်လဲ ခြေနှစ်ဖက် လက်နှစ်ဖက်ရှိလုပ်စားလို့ရပါတယ်။ ခွေးသားတွေ။ ငါ့သားအပြစ် ချည်းပုံချနေကြတယ်။ ထွန်းကျော်က တစ်ကျော်တည်း နို့တယ်ဟေ့”

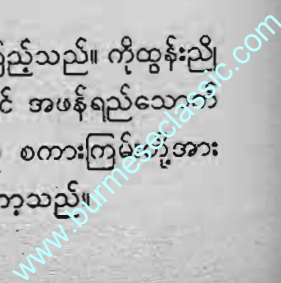
“ဪ ထွန်းကျော်ရယ် . . .။ ပညာမဲ့လို့အမြင့်ကနေ အနိမ့်ရောက်နေရပါလား။ အသိမရှိလို့ စင်ပေါ်ကနေမြေပြင်ရောက် နေရပါလားဆိုတာ။ ပြန်လည်စဉ်းစားသင့်ပါပြီကွာ။ မင်းဆိုးတာ ပေတာအသာထားလို့။ မင်းရဲ့ရင်သွေးလေး မောင်တင့်ဝေရဲ့အညွန့်ကို တော့ မင်းမချိုးသင့်ပါဘူး။ အဆိပ်ပင် ရေလောင်း မလုပ်သင့်ပါဘူး သွန်းကျော်ရာ။ ခုတော့ မင်းတို့သားအဖ အတိုင်အဖောက်ညီလှချေ လား။ အပေးအယူတည်လှချည်လား။ ရွှေသွားနောက်လိုက်ဖြောင့်လှ ချေလားကွာ”ဟု ရင်တွင်းမှ တွေးတောရင်း စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ခံပြင်းမိသူက ထွန်းညို။

“ဖေဖေ - သားစာကြည့်တော့မယ်။ မနက် မြို့နယ်ပညာရေး နှုတ်လာမှာ။ အဲဒါအတန်းတိုင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမယ်လေ။ တံမြက် စည်းတို့၊ ဓားတို့ယူပြီး ကျောင်းဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရမှာတဲ့”

“ဪ - အေး - အေး။ ကောင်းတာပေါ့။ မနက်ကျ ဓားရော တံမြက်စည်းပါယူသွား - သိလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

ကျော်သူက အိမ်အတွင်းဝင်ကာ စာကြည့်သည်။ ကိုထွန်းညို နှင့် မတင်စိန်ကတော့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင် အဖန်ရည်သောက် ရင်း ထွန်းကျော်၏ နိစ္စဓူဝ ဆဲရေးတိုင်းထွာမှု စကားကြမ်းတို့အား ဓားထောင်ရင်း စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ရှိကြတော့သည်။

“တစ်မနက်ခင်းလုံး သန့်ရှင်းရေးချည်းလုပ်ရမှာဆိုတော့ ကျောင်းစာအုပ်တွေယူစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ မေမေရဲ့။ ပညာရေးမှူးက နေ့လယ်လာမှာလေ။ အဲဒါ - ဘော်လုံးကွင်း၊ ပန်းခြံနဲ့ စာသင်ခန်းတွေအားလုံးသန့်ရှင်းထား ကြရမယ်။ နေ့တိုင်းလဲ သန့်ရှင်းနေကျပါပဲ။ ပိုပြီးစိတ်ချရအောင် ဝိုင်းသန့်ရှင်းအောင်လို့လေ။ သားတို့ကိုကျန်းမာရေးရော စစ်ပေးမှာတဲ့ မေမေရဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့သားရယ်။ ပညာရေးရော၊ ကျန်းမာရေးရောဆိုတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့။ ခြေသည်း၊ လက်သည်းတွေရောကိုက်ပြီးသားလား”

“မနော့ကတည်းက ကိုက်ပြီးသားပါ”

“အေး အေး ကဲ သွားတော့ ကျောင်းသားတွေ စုံရော့မယ်” တံမြက်စည်းနှင့် ဓားမကိုယူကာ ရွာဦးရှိကျောင်းဘက်ထွက်ခဲ့သည်။ အသင်းလေးသင်းမှ ကျောင်းသားများက ကိုယ့်အသင်းနှင့် ကိုယ်၊ ကိုယ့်တာဝန်နှင့် ကိုယ်၊ ဘော်လုံးကွင်း၊ ပန်းခြံနှင့် အခြားနေရာတို့ကိုရှင်းကြသည်။ ပေါင်းနှင့်မြက်၊ အမှိုက်နှင့် ဖုံးတို့ကို ကျုံးသူတို့ ကျုံးနှင့် ပျော်စရာအတည့်။ အသင်းခေါင်းဆောင်ကညွှန်ကြား၊ ဆရာဆရာမတို့က ဦးစီးဦးရွက်ပြုနှင့် ကြည်နူးစရာအပြည့်။ ကျောင်းဝတ်စုံဆင်တူနှင့် ဆိုတော့ဘယ်ပဲကြည့်ကြည့် အစိမ်းနှင့်အဖြူ . . .

- အနာဂတ်၏ ပန်းပွင့်လေးတွေ . . .
- အနာဂတ်၏ ကြယ်ပွင့်လေးတွေ . . .
- အရုဏ်ဦး၏ရောင်နီလေးတွေ . . .
- တိုင်းပြည်၏ ရင်နှစ်သည်းချာလေးတွေ . . .
- “ဟေ့ - မောင်တင့်ဝေ မမြင်ပါလား . . .”

အတန်းပိုင်ဆရာမ မကြည်မာက ကျော်သူတို့အနားလာရပ်၍ ကျလာသော ချွေးများကို သုတ်ကာမေးသည်။ ဆရာမစကားကြောင့် ကျော်သူက ဓားမနှင့် အပင်လေးများကို ခုတ်ရမ်းရင်းက ဝန်းကျင်ကို ဖွေရှာကြည့်မိသည်။ တင့်ဝေကို မတွေ့ရ။

“ကျွန်တော်မနက်က ကျောင်းကိုလာတော့ အရက်ပုလင်းကိုင်ပြီး မြင့်သန်းအရက်ဖိုဆီသွားတာ ဆုံကြတယ်။ ကျွန်တော်ကမေးတော့ သူ့အဖေက အရက်ဝယ်ခိုင်းလို့တဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်”

အနီးရှိမြင့်ဆွေဦးက ဆရာမကို ရှင်းပြနေသည်။

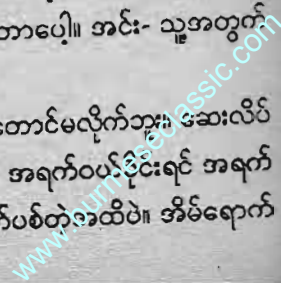
“လုပ်အားပေးရုံတာ ပြန်နယ်ပညာရေးမှူးလာမှာ ကျန်းမာရေးရော စစ်မှာမသိလို့လား”

“မနော့က ဆရာဦးမြင့်ဦးက ပညာရေးမှူးလာမယ် ကျန်းမာရေးပါစစ်မယ်လို့ ပြောတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကျောင်းလစ်သွားပြီ။ သူမရှိဘူးဆရာမရဲ့။ သိလဲသိပုံမရဘူး”

ကျောင်းသူခင်နွယ်ဝေက ထပ်မံပြောသည်။ တပည့်များ၏ စကားကြောင့် ဆရာမ မကြည်မာခေါင်းကုတ်မိသည်။

“တော်တော်ဆိုတဲ့ကလေးပဲကွယ်။ ချောလဲမရ၊ ခြောက်လဲမကြောက်။ ခက်တာက သူ့အဖေကိုယ်တိုင်က မောင်တင့်ဝေကို မြေတောင်မမြောက်ဘဲ အဆိပ်ပင်ရေလောင်းလုပ်နေတယ်။ မဟုတ်တာ လုပ်တာကိုတကယ်သူ့ရဲကောင်းလို့ တင်စားလွန်းတော့ မောင်တင့်ဝေကလဲ တလွဲဆံပင်ကောင်းနေတာပေါ့။ အင်း- သူ့အတွက် ရင်လေးပါရဲ့ . . .”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမရဲ့။ အရွယ်နဲ့တောင်မလိုက်ဘူး။ အဆေးလိပ်ကဆို သောက်သလားမမေးနဲ့။ သူ့အဖေက အရက်ဝယ်ခိုင်းရင် အရက်ဖိုကျ တစ်ကျွက်လောက်တော့ မော့သောက်ပစ်တဲ့အထိပဲ။ အိမ်ရောက်

ရှင်ထောင်ရှင်းဆွဲဆောင်ပြုစီစဉ်လွယ်နှင့် အခြားထွာပြုများ

လို့ သူ့အဖေအရက်ဝိုင်းအနားထိုင်ပြီး ပုလင်းတောင်ကိုင်းပြီး ငွေပေးတဲ့ အဆင့်။ အဲ- သူ့အဖေကလဲ နည်းနည်းပါးပါး သောက်ကြည့် ပါလားဆိုပြီးခိုင်းတာ ကျွန်မတွေ့ဖူးတယ်။ အဲဒါ တင့်ဝေက မမြင်းဘူး။ တစ်ခါတည်း ခွက်ယူပြီးမော့သောက်ပစ်လိုက်တာလေ။ ဒေါ်လေးမိုးကတော့ သူတို့သားအဖအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ကျိတ်မှိတ်ငိုခဲ့ရတာပဲပေါ့။ ဒေါ်လေးမိုးက ဦးထွန်းကျော်ကို မတရားကြောက်ရတာဆိုတော့ ဝင်မပြောရဲရှာဘူး ဆရာမရဲ့။”

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဝါဝါငွေးက တင့်ဝေ၏ မကောင်းသတင်းကို ထပ်မံထောက်ခံပြန်သည်။ တင့်ဝေအမေမမီးနှင့် ဝါဝါငွေးအမေ အဒေါ်ဆိုးတို့က ညီမအရင်း။ တင့်ဝေနှင့်ဝါဝါငွေးက မောင်နှမ ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူတွေ။

ဆရာမ မကြည်မာက ခေါင်းကုတ်ရင်းထွက်သွားတော့ ကိုယ့် အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ကြရသည်။ ဆယ်နာရီထိုးတော့ အားလုံးပြီးစီး သွား၏။ ကိုယ့်အိမ်ကိုပြန်။ ရေမိုးချိုး။ ထမင်းစားပြီး ကျောင်းကိုပြန် လာကြရန် ဆရာများက မှာကြားလိုက်၏။ သည်တော့ ကျော်သူ အိမ်ကို အမြန်ပြန်ခဲ့သည်။

“ဒီမယ်မိမိုး။ ငါတို့ သားအဖရှေ့မှာ နင်ကဘာမှဝင်ပြော ဝရာမလိုဘူး။ ဝင်ပါစရာ မရှိဘူး။ ဟေ့ တင့်ဝေ၊ အဖေအနား လာပါ ဦးကွ”

ကိုထွန်းကျော်အသံကို ကျော်သူရော ကိုထွန်းညိုပါ နားစွင့် မိသည်။

“မင်းဒီနေ့ ကျောင်းမသွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မသွားဘူး။ ဒီနေ့ကျောင်းသန့်ရှင်းရေးရှိတယ်။ ပညာရေးမှူးလာမယ်တဲ့ဗျာ။ ကျန်းမာရေးလဲ စစ်မယ်ဆိုလားပဲ။ “သန့်ရှင်းရေးဆိုတာကလဲ အလကားပါ ဖေဖေရာ။ အစကတည်းက ကျောင်းဝင်းထဲကသန့်ရှင်းပြီးသား။ ဒါ့ကြောင့် ကျုပ်သန့်ရှင်းရေး မလုပ်ချင်လို့ မသွားဘူး”

“အေး မင်းစိတ်ဓာတ်ကို အိဖေကို ချီးကျူးတယ် ချီးကျူးတယ်။ ဟား ဟား ဟား ဒါမှ အဖေသားကွ။ အဖေသား။ ငါ့သားက လူလည် ပါဆိုနေမှ။ လည်သမ္မုတ်လို့-မ္မုတ်လို့”

ကျန်စကားများကို ကိုထွန်းညိုဆက်မကြားလိုတော့။ အာရုံ ကိုအဝေးမှာ လွှင့်ထားလိုက်သည်။

“သား မောင်ကျော်သူ”

“ဗျာ- ဖေဖေ”

“ကိုထွန်းကျော်တို့ တင့်ဝေတို့ရဲ့ စိတ်ထားတွေဟာ အတု ယူစရာမရှိဘူးဆိုတာ သားအသိပဲ။ ခုပဲကြည့်လေ။ ခုကတည်းက သိမ် ငယ်တဲ့စိတ်ယုတ်စိတ်ပုပ် မွေးတဲ့သား၊ ရေသာခိုအချောင်လိုက်ချင် တဲ့သား၊ ပညာရေးအပေါ် စိတ်မဝင်စားတဲ့သားကို လူလည်ပါတဲ့။ ဟွန်း အမွန်းတင်ပြလိုက်သေးတယ်။ ဒါ ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာမဟုတ် ဘူးဆိုတာ လူလေးနားလည်မှာပါ။ နောင်တစ်ချိန် မောင်တင့်ဝေ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ သားစောင့်ကြည့်ပေါ့ကွာ။ မောင်တင့်ဝေရဲ့ ဘဝမှာ ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတဲ့အရာကတော့ အရှုံးနဲ့နစ်နာမှု၊ ရေသာခိုခြင်းနဲ့အချောင် နေဝါဒကြီးစိုးမှုတွေပဲ ပိုင်ဆိုင်သွားရမှာပါ။ အင်း ကိုယ်ချင်းစားမှုနဲ့ တော့ သူတို့ဘဝနောင်ရေးအတွက် ရင်လေးမိတာအမင်းပဲကွာ။ လမ်းမှားသူကို လမ်းမှန်မပြဘဲ လက်ဆင့်ကမ်းအဖွဲ့ပေးသူကိုက

မကောင်းတဲ့အမွေပေးနေတော့ မစင်နဲ့ လောက်သတ္တဝါလို ဖြစ်နေ
တော့...”

“အို... ကိုထွန်းညိုကလဲ သူတို့သားအဖက အမှောင်နဲ့
အမည်းချည်းပါတော် ...”

မိတင်စိန်၏စကားကို ကိုထွန်းညိုရော၊ ကျော်သူပါ အကြွင်းမဲ့
ယုံကြည်လိုက်သည့်နောက်တွင် သက်ပြင်းမောချလိုက်သည်က
တာရှည်တာမော ...။ ။

“တက်မပါရွက်ဗလာ၊ လက်နှင့်သာလှော်ခဲ့ရသည်”

ထက်ထက်ငယ်ငယ်က ကိုကိုနှင့်လှေအတူစီးခဲ့ဖူး၏။

ရွာကိုပတ်ပြီးစီးဆင်းခဲ့သော ချောင်းရိုးက၊ မိုးရွာပြီဆိုလျှင်
ဇွာတောင်ပိုင်ဝက်နီးပါးဝေးသော ကြာနီကန်အတွင်းစီးဆင်းခဲ့၏။
သို့ကြောင့် ကြာနီကန်အတွင်း ရေတို့က အပြည့်။ နက်သည့်နေရာ
ထူးကြီးတစ်ရပ်မက။ တိမ်သည့်နေရာကျ ထက်ထက်တို့ကလေးများ
တစ်ရပ်မမီ။ ကန်ကကျယ်သည်။ ရေပြင်ကငြိမ်သည်။ ပြီး ရေသေ။

ကိုကိုနှင့်လှေစီးခဲ့စဉ်က တကယ်တမ်း မြစ်တွင်လှော်ခဲ့သည့်
သစ်သားလှေမဟုတ်။ ကိုကိုနှင့်အတူ ကန်၏အနောက်ဘက်ရှိ
ငှက်ပျောခြံထဲသွား။ နွားစာစင်းကျွေးရန်ခုတ်လှဲထားသော ငှက်ပျောတုံး
ငါးတုံးခန့်ကိုသယ်မပြီး ထန်းရွက်ကြိုးနှင့်တွဲချည်။ ချည်ပြီးကရေထဲချ။
ငှက်ပျောတုံးလှေပေါ်သို့ ကိုကိုကရွေ့ကလက်နှင့်ယက်။ နောက်က
ထက်ထက်ကယက်။ ယက်ရင်းယက်ရင်းက ငှက်ပျောတုံးလှေမှာတဝဲ
လည်လည်ဖြင့်ရှိ၏။ ထက်ထက်ကြောက်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ရေနက်
ရာကျ ကိုကိုကဝုန်းခနဲရေထဲဆင်းချပြီး ငှက်ပျောတုံးလှေကို ချာချာ
လည်အောင် ဆွဲလှည့်ပစ်ပြီး ကမ်းကိုကူးပြေးသွား၏။ မျက်လုံးအပိုင်း
သား၊ ရင်အထိတ်သားနှင့် ထက်ထက်အော်မိ၏။

လက်နှင့်ထက်ရင်း . . . ငှက်ပျောတုံးလှေကို ကမ်းရောက်
အောင်လှော်ခဲ့ဖူးခဲ့ပါသည်။ လှော်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။ ထိုစဉ်က
ထက်ထက်ကြောက်ခဲ့၊ လန့်ခဲ့ဖူးပြီပဲလေ . . .

.....

ကိုကိုနှင့်ထက်ထက်က တစ်ရွာတည်း အတူတူမွေးလာကြသူ
တွေ။ ကျောင်းလိုက်အရွယ်ရောက်တော့လည်း၊ အတန်းအတူ။ ကျောင်း
သွားဖို့ကျပြန်တော့ အမြဲတမ်းပင် ကိုကိုက အိမ်မှာဝင်ခေါ်၊ စောင့်ခေါ်
ခဲ့ရှာသည်။ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုကအစောကြီးရောက်လာတတ်
စမြဲ။ ထက်ထက်ကရေချိုး၊ သနပ်ခါးလူးတဲ့အထိ၊ အိမ်ထဲမှာထိုင်ရင်း
စောင့်စမြဲ။ လိမ်းကျံအပြီး နှစ်ဦးထွက်တော့ ပြုံးပြုံးပျော်ပျော် . . .

အဲ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးတော့လည်း အတူတူပင်
ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုရင် အိမ်ကိုလာပြီး စာကျက်၊ သင်္ချာတွက်နှင့်။

သို့ဖြင့် ကိုကိုနှင့်ထက်ထက်တို့ လေးတန်းရောက်ခဲ့သည်။
ကိုကိုဘဝကပြီးပြည့်စုံ၏။ အရာရာမှာတင့်တယ်ပြီးသား။ ရွာမှာကိုကို
တို့က လူချမ်းသာစာရင်းဝင်ပြီးသား။ ကျွဲတွေပိုင်သလို၊ လယ်တွေပိုင်ခဲ့
သည်။ အိမ်နှင့်ဝိုင်းဆိုတာကလည်းအကျယ်ကြီး။ ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး
နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး ။ ကိုကိုတို့မိသားစုမှာ ကိုကိုတစ်ဦးတည်းပင်ရှိခဲ့သည်။
အကြီးဆုံးဆိုလည်းသူ၊ အငယ်ဆုံးဆိုလည်းကိုကို။ တစ်ဦးတည်းသော
သားမို့ စုပြုံပြီးချစ်ကြသူမို့၊ ကိုကိုဘဝသည် ဓနဥစ္စာရော၊ မေတ္တာတရား
ပါ လုံလောက်သည်ဟု ထက်ထက်ထင်သည်။

လူလားမြောက်စကတည်းက၊ ကိုကိုတစ်ယောက်အမြဲပင်
ပြုံးပြုံးလေးနေတတ်သည်။ အမြဲပင်သန့်သန့်ပြန်ပြန်နေတတ်သည်။

ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ခေါင်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြီးလိမ်းထားတတ်
သူ။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှု အမြဲကြိုက်သူမှန်း ထက်ထက်အသိ။

“ကဲ ဆရာမကြီး လိမ်းလို့သ၊ လှိုပြီးပြီလား၊ သွားမယ်။ ကျောင်း
နောက်ကျလို့ အရင်ရက်ကလိုအဆွန်ရဦးမယ်။ မြန်မြန် ပြင်ဆင်တော်
မူပါ”

ခပ်အေးအေးနှင့် ခပ်နောက်နောက်ပြောသည့်အသံက ကြည်
ကြည်လဲ့လဲ့။ အိမ်လေးအတွင်းကပြုံးရင်းနှင့် ထက်ထက်ထွက်လာတော့
ပြီးစစနှင့် ကြည့်ခဲ့ရာသူကကိုကို၊ နှစ်ဦးစလုံး ကျောင်းစိမ်းအင်္ကျီအဖြူ
နှင့်၊ ပြီးလွယ်အိတ်ကလည်းဆင်တူ။ ဒီလွယ်အိတ်က ကိုကိုဝယ်ပေးထားတဲ့
လွယ်အိတ်။ အမှတ်တရလွယ်အိတ်။

ဟာကယ်တော့ ထက်ထက်ကိုမှာ ညီမဖြစ်သူခက်ခက်ရှိသေး
သည်။ ခက်ခက်ကကျောင်းမလိုက်ရရှာ။ မပြည့်စုံသောဘဝ၊ မလုံလောက်
ဆင်းရဲသေးကောမှာ၊ ကျောင်းမချိတ်မတတ်နိုင်ရှာပြီ . . . အဖေ
အရင်းနှင့် အနာရသည်မဟုတ်။ ပထွေးနှင့်နေရသောဘဝ။

ထက်ထက်မွေးပြီးလို့ နှစ်၊ နှစ်သမီးအရွယ်အရောက်၊ မေမေ
အခုတိယကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့၏။ အဝတ်တည်းကဆင်းရဲခဲ့သူတွေမို့ ပါးစပ်
ဆိတ်တစ်ပေါက်တိုးတော့မည်မှန်း ဖေဖေအသိ။ ဒီတော့ရေပြာ
ဆိတ်ချိန်၊ ဝါဆိုလမှာ အညာကြီးကိုသစ်ဖောင်အချလိက်ခဲ့ရ၏။
ဆိုက်သည်ဆိုတာကလည်း အငှားလိုက်ရခြင်းပင်။ ပထမအခေါက်မှာ
အတော်လေးရသည်။ သုံးထောင်ခန့်ကလုပ်အားခ။ ဖေဖေအတွက်
အထာခြမ်းအဖြစ် သစ်မာ၊ အင်၊ ကျွန်း စသည့်အဖိုးတန်သစ်များပါခဲ့
၍ ရွာပေါ်ရောက်အောင်သယ်ပြီး ရောင်းတာကအတော်လေးမြတ်
သည်။ ကျန်သည်။

နောက်တစ်ခေါက် အိမ်သစ်ဆောက်မည်ဟုအားခဲပြီး လိုက်သွားသည်။ ထိုစဉ်ကမေမေမှာ ဖွားခါနီးပြီ။ သစ်ချကိုမလိုက်စေချင်။ မေမေကတားသည်။ သို့သော်လည်း မေဖေကတားမရခဲ့။ အလုပ်ရှိတုန်းလုပ်၊ မိုးရွာတုန်းရေခဲရမည်ဟုဆိုကာ လိုက်သွားခဲ့ရသည်။ သစ်များနှင့်အပြန် . . . သစ်ဖောင်ဖြူခဲ့၏။ ကြိမ်အကွပ်တို့ ပြုတ်ထွက်ကာ ခေါင်းနှင့်အသားချောင်းရိုက်မိပြီး ရေထဲမှာပင် ဘဝမြုပ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ဆိုး။ သည်သတင်းဆိုးနှင့်အတူ . . . မေမေတစ်ယောက် “ခက်ခက်” ကို ခက်ခက်ခဲခဲပွားခဲ့ရရှာပြီး လင်ဖြစ်သူသေသည့်အကြောင်းမသိရှာ။

သွေးနုသားနုမိမိပြောကြ။ မတော်ရှူးသွားမှာစိုးရိမ်ရပြီ မဟုတ်လား။ တစ်လကြာမှသိရှာသည်။ သိတော့ မေမေမှာ ပဋ္ဌာမြေလွှာ ငိုခဲ့ရသည်။

သို့သော်လည်း . . . သမီးနှစ်ယောက်အမေဖြစ်သူ မေမေသည် တစ်သားမွေးတစ်သွေးလှဆဲ၊ ဝဖြူးဆဲ၊ အလှကြွယ်ဆဲ။ ထက်ထက်လေးနှစ်သမီးအရောက် နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ သည်တုန်းက ထက်ထက်မသိတတ်သည့်အရွယ်။ သွေးနှင့်ကိုယ် သားနှင့်ကိုယ် ဆိုတော့ တစ်ပင်လဲမူ တစ်ပင်ထူမည်။ ထက်ထက်လက်ခံပါသည်။ သဘာဝတရား၏ ဓမ္မတာပင်မဟုတ်လား။

ထက်ထက်ကျောင်းစလိုက်တော့ ပထွေးဖြစ်သူကကျောင်း မထားစေချင်။ ရေးတတ်ဖတ်တတ်ဆိုတော်ပြီ။ ကိုယ့်နာမည်ကို ရေးတတ်ခြစ်တတ် တော်ပြီဟု ရှေးဟောင်းအယူအဆကိုစွဲခဲ့သည်။ သို့သော် မေမေကမရ။ ထက်ထက်ကို ပညာတတ်ဖြစ်အောင်ထားမည် ဆို၍ လင်မယားနှစ်ယောက် စကားစစ်ပွဲဆင်နွှဲခဲ့ကြဖူး၏။ နောက်

ထက်ထက် ကံကောင်း၏။ ကျောင်းလိုက်ခွင့်ရသည်။ စာသင်ခွင့်ရပြီ။ အဲ . . . ညီမ ခက်ခက်ကျ လုံးဝပြောမရသူက ပထွေးကိုကျင်မောင်။ စီးပွားရေးမရှိတာ၊ နိမ့်ကျတာပန်းပြုပြီး ခက်ခက် ကျောင်းမတက်ရ။ ထက်ထက်တစ်ယောက် ပညာတတ်ဖြစ်ရင်ကောင်းပြီ။ ဒီတစ်ယောက် တောင် အားခဲထားရသည်ဟု ကိုကျင်မောင်က ကန့်ကွက်စကားနှင့် တားဆီးခဲ့သည်မဟုတ်လား . . .

ခု ခက်ခက်မှာအိမ်ကိုကူလုပ်၊ ထမင်းဟင်းချက်၊ ဟင်းရွက်ခူး၊ ဈေးသွားပြီးရောင်း၊ ထင်းခုတ် ရွာထဲလိုက်ပို့။

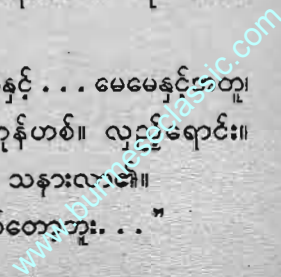
ထက်ထက်ကတော့ ကျောင်း၊ ပညာသင်သောကျောင်း၊ စာသင်သောကျောင်း၊ အတတ်ပညာ၊ အသိပညာဝေငှသော ကျောင်း မှာ။ ပညာမသင်ရရှာသော ခက်ခက်အတွက် စိတ်မကောင်း ရုံမှတစ်ပါး၊ ဘာမျှမတတ်နိုင်ခဲ့။

မေမေမှာ ထက်ထက်ပညာရေးအတွက် ရုန်းရင်းကန်ရင်း၊ အရင်ကထက် ကြိုးစားလုပ်ရှာသည်။ နေ့နေညညမနားလုပ်ခဲ့ရရှာ သည်။ ပထွေးဖြစ်သူကတော့ ညနေဆိုအရက်ဆိုင်၊ မနက်ခင်းဆို ထန်းတော။ အလုပ်ကတော့လုပ်ရှာသည်။ လုပ်ပေမယ့် ရတာနှင့်သူ သောက်တာမကာမိ၊ မထေမိ။ ကုလားရေခပ်တာ၊ ကုလားဖင် ဆေးတာနှင့်မထူးခြား။

ခက်ခက်မှာတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် . . . မေမေနှင့်အတူ၊ ဟင်းရွက်တောင်းခေါင်းပေါ်ရွက်၊ အသံကုန်ဟစ်၊ လှည့်ရောင်း၊ ဩော် . . . ထက်ထက်မှာ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး သနားလာ၏။

“မေမေ . . . သမီးကျောင်းမလိုက်တော့ဘူး . . .”

ရင်းထောင်ရင်းဆွဲဆောင်မြဲအိုးလွယ်နှင့် အခြားဝတ္ထုတို့များ

လေးကောင်ကြောင့် မေမေနှင့်ခက်ခက်တို့မျက်လုံးပြူးသွားကြရှာ၏။ ပထွေးဖြစ်သူကတော့ ထက်ထက်ကျောင်းထွက်မည်ဆိုတော့ ပြူးနေသည်။ သူ့အကြိုက်ကိုး။ လုပ်အားရှင်တစ်ယောက်တိုးပါက သူငြိမ်းမည်။ ကောင်းကောင်းသောက်စားနိုင်မည်။ ပေနိုင်တေနိုင်လေနိုင်မည်ကိုး . . . ။

“ဘာပြုလို့လဲ သမီးရယ်”

“မေမေတို့ဆင်းရဲတာ မကြည့်ရက်တော့ဘူး”

“အို သမီးရယ် . . .” ဟု မေမေက ရင်ခွင်ထဲသွင်းကာထား၏။ ထက်ထက် အခမဲ့ရင်ခွင်တက်တွင် ငိုမိသည်။ ခက်ခက်ကလည်း ငိုရှာသည်။

“မေရယ်” ဘာပြုလို့ကျောင်းထွက်ရမှာလဲ။ ကြိုးစားစမ်းပါ။ မမ ပညာတတ်ဖြစ်ရင် ညီမလေးတို့မေမေတို့ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပါတယ်။ မထွက်ပါနဲ့မမရယ်နော်။ ညီမလေးတို့ပင်ပန်းချင် ပန်းပါစေ။ မမသာ ကြိုးစား။ နော် . . . မမ”

ညီမလေးကနှစ်သိမ့်မှုနှင့် အားပေးရှာ၏။ သူ့စကားများက ရင်ကိုအေးမြသွား၏။ လန်းဆန်းမှုနှင့်အတူ အားအင်အပြည့်ဖြစ်သွားသည်ထင်၏။

“သမီးရယ် မေမေလေ။ သမီးတို့ ညီအစ်မတွေ မစားရမသောက်ရမှာရယ်။ သမီးပညာမတတ်မှာရယ် အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုကျင်မောင်နဲ့ ကလေးထပ်မယူတာ” ဟု မေမေက တိုးတိုးပြောပြန်၏။ “ဪ မေမေ။ မေမေ” ဟု မေမေကို ပြန်ပြီးဖက်ထားမိသူက ထက်ထက်။

လေးတန်းမှာ ထက်ထက်အောင်သလို ကိုကိုလည်း အောင်သည်။ အောင်တော့ မေမေနှင့်ညီမလေးတို့ ဝမ်းသာမြူးတူး

ခြင်းဖြင့်ရှိ၏။ ဒီတော့ ထက်ထက်တစ်ယောက် ပညာကိုဆုံးခန်းတိုင်အောင်ကြိုးစားမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချမိသည်ကအမှန်။

ဆယ်တန်းအထိတက်မည် အောင်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း လတ်တလောရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့်ဘဝသည် ခဲယဉ်းမှန်း ထက်ထက်အသိ။ နားလည်၏။ ပထွေးကမူးလာရင်တစ်မျိုး။ မမူးရင်တစ်ဖုံ။ သူ့ပညာရေးအတွက် ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် မေမေနှင့်ပထွေးစကားများရသည်ချည်း။ ကြားထဲက ထက်ထက်တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဝမ်းနည်းရုံငိုရုံကလွဲ၍ ဘာမျှဝင်မပြောရဲကြ။ ပြောပြန်လျှင် ပထွေး၏ တုတ်စာမိမည်ကအမှန်။ ကျောင်းထွက်၊ အလုပ်ခိုင်းချင်သူက ပထွေး။ ပညာသင်စေချင်သူက မေမေနှင့်ညီမလေး။ ကြိုးစားချင်သူက ထက်ထက်။ သူတို့မိသားစု၏ ပဋိပက္ခက နိစ္စဉူဝ။ ကြာတော့ ရိုးအီလာသည်။ ပထွေးပြောတာ ဂရုမစိုက်လိုတော့ . . . ။

“သူဘာပြောပြော ကျောင်းထွက်ဖို့စိတ်မကူးနဲ့မမ။ သူက ဘာမှလုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်ရတဲ့လုပ်အားခကု သောက်ပစ်တာ။ ကျောင်းထားတာညီမနဲ့မေမေရဲ့ လုပ်အားခနဲ့ထားတာ။ ပူမနေနဲ့”

“ညီမဖြစ်သူကပြော၏။ ဒီစကားကို ပထွေးကိုကျင်မောင် ကြားသွား၏။ ညနေ အရက်မူးပြီးပြန်လာတော့ ခက်ခက်ကိုရိုက်သည်။ မေမေကအရိုက်မခံ။ ရိုက်ဆဲမှာပင် ညီမလေးကိုဆွဲခေါ်ပြီး ရင်ခွင်ထဲသွင်းထား၏။ စာကြည့်ရင်းက ထက်ထက်ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“တော် ကျွန်မညီမကို ရိုက်စရာမလိုဘူး”

“ဘာ ဘာကွ။ မင်းကလား” ဟု ပြောရင်း တုတ်ဖြင့်ရွယ်သည်။

ထက်ထက်ကခါးထောက်ထားပြီး မီးဝင်းဝင်းတောက်သည် မျက်လုံးများဖြင့် ရဲရဲပင်ရင်ဆိုင်သည်။ ကိုကျင်မောင်မရှိက်ရဲ့။

“ကျွန်မကျောင်းတက်နေတာ တော့ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပါဘူး။ ကျွန်မမေမေ ပြီး ညီမလေးရဲ့လုပ်အားခနဲ့နေ၊ နေရတာ။ ပထွေးပီပီအံနိုင်မကျင့်နဲ့ . . .” ဟုပြောတော့၊ တောက်ခေါက်ပြီး အိမ်ထဲကထွက်သွား၏။ ဒီတော့မှ . . . ညီမကိုပွေ့ပြီး အရိုက်ခံရသည့် ကျောပြင်ကိုကြည့်မိ၏။ ရိုက်ရာကနွှစ်ချက်။

ကြည့်ရင်းနှင့် . . . ထက်ထက်အံကြိတ်သည်။

ထက်ထက် ငါးတန်းတက်သည်။ ကိုကိုသည် သူ့ဝတ္ထုရား အတိုင်း အမြဲလာခေါ်ဆဲ။ ကျောင်းအပြန်အိမ်ကိုလိုက်ပို့ဆဲ။ ပထွေး ဖြစ်သူကမကြည်ခဲ့။ အို သူနဲ့ဘာဆိုင်လဲ။ ပထွေးကပထွေးပဲ။ အဖေ အရင်းမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ထက်ထက်တို့ရိုသေခဲ့ပါသည်။

ခြောက်တန်းအရောက်၊ နွားမတစ်ကောင်ကိုမွေးဖက်ယူပြီး ခက်ခက်တစ်ယောက် . . . အလုပ်ရှုပ်တော့သည်။ ဟင်းရွက်ခူး ထွက် ရင်း၊ ထင်းခုတ်ထွက်ရင်းနှင့် မြက်နုတ်လာ။ အိမ်ကျခုတ်ကျွေးရသည့် တာဝန်က ပိုလာရှာ၏။ မွေးဖက်ပေးသူကလည်း ထက်ထက်တို့အား သနားညှာတာသဖြင့်၊ မျိုးရိုသောနွားမကြီးကို ပေးခဲ့ရှာ၏။ အမွေးက အပြာ။ နှစ်သားကျပြီးသား။ ဒီသားနဲ့ပါဆို သုံးသား။ နွားပိုက် (နွားထီး) ချည်းသာကျသည့် နွားမျိုးကောင်း။

ထက်ထက်မှာကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် မြက်ကူနုတ်၊ နွားကူ ကျောင်းနှင့် စာမေးပွဲနောက်ဆုံးပတ် ဖြေအပြီး နွားသားကျ၏။ နွားမွေး

ခြင်းသည် ထက်ထက်၏ပညာရေးအတွက် အထောက်အကူပြုရန် မွေးခြင်းကိုနားလည်ပါသည်။

မေမေမှာလည်း တောလိုက်၊ ဟင်းရွက်ခူး၊ ထင်းခွေနှင့် မနားတန်း လုပ်နေရရှာသည်။ သူတို့ပင်ပန်းလေ ထက်ထက်ဝမ်းနည်း လေ။*သို့အတွက်ကြောင့် ပညာကို အရမ်းကြိုးစားရမည်။ အပင်ပန်းခံ သူက ခံသေးသည်။ အရိပ်ထဲနေ၊ စာသင်ကျောင်းထဲနေရပြီး မကြိုးစား ပါက ထက်ထက်မှာ တာဝန်ရှိသည်မဟုတ်လား။ သူတို့တာဝန်ကျေ သလို ကိုယ့်ဖက်ကလည်း ကျေရမည်မဟုတ်လား။

ခုနစ်တန်းမရောက် မန်ကျည်းရွက်ခူးရင်း အမေတစ်ယောက် ခါးရိုးနာသွားရှာ၏။ ပြီး ညာဘက်ခြေထောက်က လုံးဝထောက်မရခဲ့။ မကြာ။ နှစ်ဝက်အရောက် အမေဆုံးပါးခဲ့သည်။ ကျောင်းထွက်ရန် စိတ်ကူးတော့ ခက်ခက်ကဦးသည်။

“မမရယ် ဆယ်တန်းရောက်ဖို့လိုတော့တာမှမဟုတ်ဘဲ။ မေမေ မရှိလဲ၊ ညီမလေးအလုပ်လုပ်ရင်း ရတဲ့ငွေနဲ့ ကျောင်းစရိတ်ရအောင် လုပ်ပါ့မယ်နော်။ ကျောင်းသာဆက်နေပါ”

ခက်ခက်က အားပေးစကားနှင့်ပြောရင်း ဝိုတော့သည်။ သည်တုန်းက ကိုကိုကလည်းအားပေးသည်။ အမေဆုံးပြီးကတည်းက ကိုကိုတစ်ယောက် အိမ်ကပြန်သည်မရှိ။ မပြတ်လာသည်။ အဲ ပထွေးလုပ်သူကတော့ စိတ်ညစ်သည်ဟုဆိုကာ အရက်ဖို့နှင့်ထန်းတော ကူးချည်သန်းချည်နှင့်။ အရက်ပြီးထန်းရည်။ ထန်းရည်ပြီးအရက်။ ဂါ သူ့အဖော်။ “ထက်ထက် နင်အားမငယ်နဲ့ဟာ။ ငါ့ရှိသားပဲ။ လိုတဲ့အကူအညီပြော ခက်ခက်ကလဲ တာဝန်ကျေရှာသေးပဲဟာ။ ဆယ်တန်းဆိုတဲ့နှစ်က နည်းတော့တာမှမဟုတ်တာ။ မအောင်ပြီးရင်

ကောလိပ်တက်။ ကောလိပ် တက်ပြီးမကြာခင်ဘွဲ့ရ။ အလုပ်ဝင်။ ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလဲ။ ငါတော့ကြိုးစားမယ်။ ဆရာဖြစ်အောင် လုပ်မယ်။ . . .”

“ကိုကိုရယ် နင်တို့ကပြည့်စုံတယ်တဲ့။ ငါတို့မှာ ဆင်းရဲမဲ့တေကြ တယ်။ နင်အသိပဲ ကိုကို။ ပြီး အမေအရင်းကရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ပထွေးနဲ့နေကြရတာ”

ထိုနှစ်မှာပင် စာမေးပွဲအောင်ခဲ့ပြီး ရှစ်တန်းတက်ကြရ၏။ အရွယ်ကရောက်လာ၏။ အပျိုဝင်စအရွယ် ညီမတွေ့မို့ ပထွေးနှင့် နေရသည်ကမသင့်တော်။ ပထွေးက အရက်သမား။ အမြဲမူးနေသူ။

ကိုကိုအဖေနှင့် ရပ်ရွာလူကြီးများက ဝိုင်းတစ်ခြမ်းရောင်းပေး ပြီး ကိုကျင်မောင်အား သူ့မိဘများထံပြန်ပို့တော့၏။ အစကတော့ ကိုကျင်မောင်က မကျေနပ်။ ဒီအိမ်ဒီဝိုင်းမှာ အမြဲပင်နေမည်ဟု ခေါ်သ နှင့်ခြင်းခဲ့၏။ သို့သော် အရင်အိမ်ထောင်နှင့် ကတည်းက အိမ်နှင့်ဝိုင်း။ ထက်ထက်တို့ညီအစ်မ၏ အဖေ၏အိမ်နှင့်ဝိုင်း။ အခုဇနီးကသေပြီ။ အပျိုဝင်စသမီးပျို နှစ်ဦးနှင့် နေရမည်ဆိုပါက လူကြားမကောင်း မသင့်တော်။ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြုဘဲမနေ။ ပြုပါက ထက်ထက် တို့အတွက်ပိုပြီး အခက်အခဲရှိမည်။ သို့ကြောင့် လူကြီးတွေက နားလည် အောင်ပြောပြီးပြရ၏။

သို့နှင့် ဝိုင်းတစ်ခြမ်းကို ရောင်းလိုက်၏။ ရသည့်ငွေကို ပေးလိုက်သည်။ ခက်ခက်တိုဝမ်းမနည်းပါ။ ခု ညီအစ်မနှစ်ယောက် တည်းရှိတော့၏။ စားရေးသောက်ရေး၊ ပြီး ထက်ထက်ကျောင်းနေရေး မပူပင်ရ။ စားမည့်သူတစ်ဦး လုပ်ကျွေးရမည့် သူတစ်ဦးလျော့သွားပြီ။ ပထွေးရှိနေလည်း အလုပ်လုပ်သည်မရှိ။ လုပ်ပြန်လည်း ရသည့်ငွေ

အရက်သောက်၊ ထန်းရည်သောက်။ အချိန်တန်ထမင်းပြန်စား။ အရက်ဖိုး၊ ထန်းရည်ဖိုးပေးရတာကပိုသေး။

သို့ဖြင့် . . . ရှစ်တန်း။ ကိုးတန်း. . .

ထက်ထက်ဆယ်တန်းရောက်ခဲ့၏။ တံ့နှစ်မှာပင် ခက်ခက်မွေး ထားဒေသာနွားလေးက လေးနှစ်ကျော်ပြီ။ နွားရှင်ဦးတင်အေးက အခြား ကိုအရောင်းမခံ။ နားလည်သူလူကြီးများ ထက်ထက်တို့ဘက်က ဆွေမျိုး မကင်းသူများကိုခေါ်သည်။ ကြေးဖြတ်ခိုင်းပြီး ထုံးစံအတိုင်း ထက်ဝက် ငွေကိုပေးလိုက်သည်။

နွားကို လေးသောင်းတန်ကြေးထား၏။ ထက်ဝက်ရမည်ဆို တော့နှစ်သောင်း။ ထက်ထက်အတွက် စာပေးစာယူတက်ဖို့ စရိတ်ရပြီ။ ခက်ခက်၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်း၊ မြော်မြင်မှုကို ထက်ထက်မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ခဲ့။ အော်. . . တာဝန်ကျေခဲ့သည့်ညီမ။

ခက်ခက်တာဝန်ကျေပါသည်။ ညီမအရင်းပီသပါပေသည်။

“ဆရာမ အဖြစ်က အဲဒါပါပဲ ငါ့တပည့်ရယ်။ ဒါကြောင့် ပညာတတ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားစေချင်တယ်။ ဆင်းရဲတာနဲ့ ပညာ တတ် မဖြစ်ပါဘူးဆိုတဲ့ စိတ်မထားရဘူး။ ပညာသင်ဖို့အတွက် အလုပ် ကြိုးစား။ ငွေရအောင်ရှာ။ ရှေ့ကိုဆက်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား. . .”

ဣန္ဒြေနှင့် တည်ကြည်စွာပြောနေသော ဆရာမထက်ထက် အား ခင်နွယ်က ရီဝေစွာနှင့် တွေ့ကြည့်နေသည်။

ခင်နွယ်သည် အရင်က ထက်ထက်တို့လိုပင်။ ဆင်းရဲရှာ သည်။ အခု ရှစ်တန်းရောက်နေပြီ။ ရှစ်တန်းအောင်သော်လည်း

ထက်ထက်က သူ့ဘဝ သူ့အခြေအနေ အမျိုးမျိုးကို ရှင်းပြရင်းနှင့် ခင်နွယ်နားလည်စေချင်သည်က သူ့စေတနာ။

“ဆရာမ ပြောသလိုပဲ။ ဆယ်တန်းအောင်တယ်။ စာပေးစာယူ ဆက်တက်ခဲ့ပြီး ဘွဲ့ရခဲ့တယ်လေ။ မြန်မာစာကို အဓိကဘာသာနဲ့ ပေါ့။ ဒါနဲ့ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှာ ဆရာမအဖြစ် တာဝန်ပြန်ထမ်းရတာ ခင်နွယ်အမြင်ပဲ။ ဆရာမသာ ဆင်းရဲလို့ ပညာမကြီးစားခဲ့လို့ အမေနဲ့ ညီမလေးက အားမပေးခဲ့ လုပ်မကျွေးခဲ့ ရှာမပေးခဲ့ရင် ဘယ်မှာ ဆရာမဖြစ်မှာလဲကွယ်။ အခု ဆရာမဖြစ်တော့ ညီမလေးကို ကိုယ်က ပြန်ပြီးလုပ်ကျွေးရတယ်လေ။ ကိုယ့်တာဝန်ပဲ ရှိတော့တာမဟုတ်လား။ သူ့တာဝန်ကကျေခဲ့ပြီပဲ”

ခင်နွယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဆရာမ ဘဝကို အတုယူစမ်း ခင်နွယ်။ လာမယ့်နှစ်မှာ ဆရာမလေ ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်မယ်။ အဲ ကိုကိုဆိုလို့ပြောရဦးမယ်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကိုကိုဟာကျောင်းက အပြီးထွက်သွားရရှာတယ် လေ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူတို့အိမ်က တောင်သူကြီးကိုး။ အလုပ်က မခိုင်။ ရှိတာကလဲ ကိုကိုတစ်ဦးတည်း။ လူငှားတွေနဲ့ပစ်ထားလို့လဲမဖြစ်။ ဆရာကြီးဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ကိုကိုဟာ အခုလယ်ထဲဆင်းထွန်နေရပြီ ခင်နွယ်။ ဒါဖြစ်တတ်တဲ့သဘာဝပဲ။ ကိုကိုတို့ဆိုရင် မပူမပင်။ ဆရာမ ဆိုရင် ခင်နွယ်သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ အားပေးတဲ့လူက အားပေးတယ်။ ကြိုးစားတဲ့လူကလဲ ကြိုးစားတယ်။ ဆရာမဆို ဘယ်ဆွေမျိုးဆီမှ အကူ အညီမတောင်းခဲ့ဘူး။”

“သဘောပေါက်ပါတယ်ဆရာမ။ ကျွန်မ ကြိုးစားပါ့မယ်။ ကျွန်မဘဝကလဲ ဆရာမလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲတာချင်းသာ တူတာ။

အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ ပြီး အစ်ကိုရယ်က ကျောင်းဆက်မထား ဘူးပဲပြော ပြောနေတော့ ကျွန်မစိတ်ညစ်တာ အမှန်ပါ။ ဒါ့ကြောင့် ဆရာမကို လာတိုင်ပင်တာ၊ ပြောပြတာပါ”

“အေးလေ ဆရာမလာပြီးရှင်းပြပေးမယ်။ ဟုတ်လား. . . က ပြန်တော့နော်။ ဆက်နေကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ. . .”

ပြန်သွားသောခင်နွယ်၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ထက်ထက် ထက်ပြင်းချသည်။ ခင်နွယ်သည် တခြားသူမဟုတ်။ ထက်ထက်အဖေ၏ ညီအစ်ရင်းက မွေးထားသောသမီး။ ညီမဝမ်းကွဲတော်သူ။ ခင်နွယ် အဖေက ထက်ထက်ကိုကျောင်းထားရမည်လား၊ ဆင်းရဲလွန်းလို့ ဦးကောက်စရာမရှိတဲ့အထဲ ကျောင်းသူစားရိုက်ကတော့မောင်။ ဆက်မထားနဲ့ ဘုပြောခဲ့သူ။

ထက်ထက်ပြန်စဉ်းစားသည်။ ငယ်ငယ်က ကိုကိုနှင့်ငှက်ပျော လှေစီးစဉ်က လှေကိုဆွဲလှည့်ပြီး။ ကိုကိုကကမ်းကို ကူးပြေးခဲ့ဖူး၏။ ဆက်ထက် လက်နှင့်ယက်ပြီးကမ်းကို အရောက်ကူးခဲ့သည့်အဖြစ်။ အကြောင်းစဉ်းစားမိတော့. . .

ဘဝတစ်ခုမှာ ပညာဟူသောအရာ။ ပြီး အခက်အခဲအားလုံး အား တက်မပါ ရွက်ဗလာ လက်နှင့်သာလျှော်ခဲ့ပြီး ပန်းတိုင် အရောက်လှမ်းခဲ့သည်ကို သဘောပေါက်စေချင်သည်။ နားလည်စေ ချင်သည်။ ရှည်လျားသော မြစ်မှာလှိုင်းထန်စဉ် တက်မပါလို့ဟု တွေဝေ နှည့်အစား လက်နှင့်လှော်ခဲ့သည် ထက်ထက်ဘဝ၊ ပြီး ခက်ခက်ဘဝ၊

အို. . .။ သည်အဖြစ်တွေ. . . ကိုကိုသိသလို၊ အားလုံး သာလည်စေချင်၏။

“စပါးသိမ်းပြီး လက်ထပ်မယ်နော်” ဟူသော ကိုကိုစကားကို ကြားယောင်မိ၏။ ကိုကိုနှင့် လက်ထပ်တော့မည်ဟု ညီမလေးကိုပြန် ပြောမိတော့ ဝမ်းသာအားရပြုံးသူက ခက်ခက်။

အပြုံးနှင့်အတူ . . . ထက်ထက်က ခက်ခက်ပါးကိုနမ်းလိုက် သည့်အချိန် . . .

ကြည်နူးမှုတွေက ရင်မှာကုဋေကုဋေပါလေ . . . ။

“ချိုးသားလေလား ခိုအသားလား”

“ဟေ့-ဖိုးချိတ်၊ ဖိုးချိတ်. . .”

“ဟေး. . .”

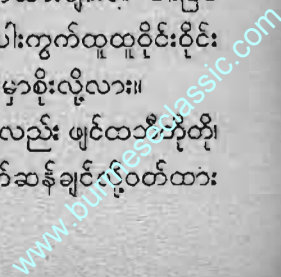
“တောလိုက်တော့မလား”

“သွားနှင့်ကွာ၊ မလိုက်သေးဘူး”

နောက်တိုးက လမ်းမပေါ်မှာရပ်ရင်းက ဖိုးချိတ်တို့အိမ်ဘက် ကြည့်ပြီးခေါ်သည်။ ဖိုးချိတ်က အိမ်ထဲကနေပြီး လှမ်းပြောလိုက်သံ ကြားရ၏။ သွားနှင့်တုံ့။ မလိုက်တေးဘူးတဲ့။ သို့ကြောင့် နောက်တိုး ထမ်းမမှတ်ဆင့် ရွာအပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

နေကမတွက်သေး။ ရောင်နီတော့ သန်းနေပြီ။ နံနက်အရှက်ဦး အချိန်မို့ တောထွက်သည့် ထွန်လှည်းမောင်းသံ တကျွံကျွံ၊ ဟဲ့ဟဲ့ဟိုးဟိုး နှင်းငေါက်သံတို့က မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်။ မြေပြင်နှင့် နွားခွာတို့ထိသံက ဆီခွပ်ခွပ်။ ထို့အတူ. . . ခြေလျင်သွက်ကြသည့် အလုပ်သမားများက သည်း ပေါက်ပြားတူရွင်း၊ ထမ်းသူထမ်းကြံနှင့်။ ပုဆိုးတိုတိုဝတ်၊ နှင်းမောက်ဆောင်းပြီးတောထွက်သည့် အညာသားများ၏ ပါးပြင် ဆက်မှာ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးရည်ပျစ်ပျစ်ကို ပါးကွက်ထူထူဝိုင်းဝိုင်း သားသည်က နေပူမှာစိုးလို့လား၊ အသားမည်းမှာစိုးလို့လား။

သူတို့နှင့်အတူ . . . အညာသူများကလည်း ဖျင်ထင်ထင်တုံ့၊ ခြေသလုံးညိုညိုပေါ်အောင်ဝတ်သည်က ခေတ်ဆန်ချင်လို့ဝတ်ထား

ကြသည်မဟုတ်။ တောထွက်ရာ ခရီးတွင်ရန်၊ အချိန်မလင့်ရန်သာဖြစ်သည်။ ဖျင်ထဘီ၊ ဖျင်အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်ပြီး နီးခမောက်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးကြီးကိုဆောင်းပြီး ပါးကွက်များကွက်ထားခြင်းနှင့်အတူ ပေါ်လွင်သော နှာတံတစ်လျှောက် ပျစ်သောသနပ်ခါးရည်ကို ဆွဲချလူးချထားသည်က ပါးကွက်နှင့်၊ နီးခမောက်နှင့်လိုက်ပါဘိသည်။

နောက်တိုးကတော့ ပုဆိုးစလွယ်သိုင်းထား၏။ ဘယ်ဘက်ပခုံးထက်မှာတော့ လောက်စာလုံးများထည့်ထားသည့် ဖျင်နီလွယ်အိတ်ကိုလွယ်ထားဆဲ။ လွယ်အိတ်ထဲမှာလေးခွက် အရန်သင့်ထည့်ပြီး နေ့လယ်နေ့ခင်းနားလျှင်၊ ပြီး လုပ်ငန်းလုပ်ရင်းဝါးရန် ဆေးရွက်ကြီးလက်တစ်ဆုပ်ကို ပလတ်စတစ်နှင့် ထုပ်ပြီးထည့်ထားသည်။

လက်ထဲမှာတော့ ပေါက်ပြားတူရွင်းပါသည်။

ယခုအချိန်သည် . . . ငရုတ်ဖို့ပေါင်း ပေါက်သည်အချိန်သီတင်းကျွတ်လဖြစ်သည်။ ငရုတ်ပျိုးပင်များကို တော်သလင်းလထဲတွင် ထွန်ကြောင်းပေးပြီး စိုက်ခဲ့သည်။ ငရုတ်ပျိုးပင်များကိုတော့ ဝါခေါင်လထဲတွင်ပျိုးသည်။ စိုက်ရွယ်လည်းရောက် စိုက်မိုးကရွာလို့ ရေအောင်မိုးအောင်သည့် တော်သလင်းလစိုက်ကြခြင်းပင်။ ယခု သီတင်းကျွတ်လပျိုးခင်းမှနုတ်ပြီး စိုက်ခင်းထဲတွင် စိုက်ခဲ့ရာ၊ တစ်လသားကျော်သည့်အခင်းကကျော်ပြီ။ တစ်လခွဲနှင့် နှစ်လပြည့်တော့မည့်အခင်းကလည်းပြည့်ကြပြီ။ သို့ကြောင့် အပင်ဖြစ်ရန်ပေါင်းပေါက်ခဲ့ကြပြီ။ ငရုတ်ပင်အခြေမှ မြေသားကို ဆွပေးပြီးအပင်ကို အားဖြစ်အောင်လုပ်ပြီးပြီး ဖို့ပေါင်းလိုက်ကြရပြီ။ ဖို့ပေါင်းလိုက်ခြင်းကြောင့် အမြစ်ဆင်းအကောင်းသည်။ တွယ်အားကောင်းသည်။ အပွင့်အသီးတင်စေသည်။ သို့ကြောင့် ဖို့ပေါင်းလိုက်ကြရသည့်အချိန်။

ရွာဝန်းကျင်တွင်တော့ ငရုတ်ခင်း၊ ဝါခင်း၊ ပြောင်းခင်း၊ ပဲမျိုးစုံအခင်းတို့က မိုးရေအဝသောက်ထား၍ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့်။

ငရုတ်ခင်းအချို့က အပွင့်ဝင်လို့အသီးဝင်ပြီ။ အချို့အခင်းများဆိုလျှင် ငရုတ်ပွင့်ပန်းဖြူဖြူလေးတို့က ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်။ အတောင့်ကလေးများက စိမ်းစိုစို။ တန်းတန်းမတ်မတ် ထွန်ထားသောကြောင့် ငရုတ်ပင်တန်းများကလည်း ညီညီညာညာနှင့်။ အညာဒေသမှ အညာမြေများပေါ်က စိုက်ပျိုးပင်များသည်လည်း အားရစရာ အားကျစရာ။

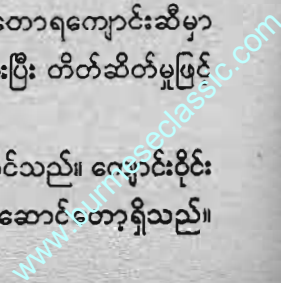
မကြာပါ။ အချို့အလုပ်သမားအဖွဲ့ အခင်းဝင်ကြပြီ။ ပေါက်ပြားများဖြင့် အပင်များအကြားပေါက်နေကြပြီ။ ပေါင်းမြက်များကို ပေါက်ရင်းမြေသားများကို အပင်မြေမှာဖို့နေကြသည်က ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ကြည့်ကောင်းနေဘိသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခွင်တွင် ငရုတ်ခင်းများကို ပေါင်းပေါက်နေကြသည်က အများကြီး။

ဘယ်ဆီကြည့်ကြည့် ဖို့ပေါင်းလိုက်နေကြသည်ချည်း . . . ။

နောက်တိုးက ဝန်းကျင်ကိုအက်ခတ်ရင်း တောရကျောင်းဝိုင်းထဲဝင်မည့် ကဇာတန်းလမ်းအတိုင်း ဝင်ခဲ့သည်။ ကဇာတန်းသည် တုလားထနောင်း၊ ဆီးပင်၊ တောနာနတ်၊ နဘူးချုံ၊ မိုးနဲချုံများက ဘေးဝဲယာကိုပိန်းပိန်းပိတ်မျှ ကာရံထား၏။ တောရကျောင်းဆီမှာ ခန်ကျည်း ပင် ကြီးများက လွှမ်းမိုးအုပ်ဆိုင်ထားပြီး တိတ်ဆိတ်မှုဖြင့် ငြိမ်သက်နေ သယောင်။

ထိုတောရကျောင်းကို တောထွက်တိုင်းဝင်သည်။ ကျောင်းဝိုင်းထဲက မှန်စီရွှေချဘုရားကိုဖူးခဲ့သည်။ ကျောင်းဆောင်တော့ရှိသည်။

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးမရှိ။ ထိုတောရကျောင်းက မြေကြမ်း၊ နတ်ကြမ်းသည်ဟုလူကြီးများကပြောသည်။ ယခုတော့ နတ်ကြမ်းသည်ထက်မြေဆိုးပေါ်၍ ပိုပြီးလန့်ကြသည်။

ကျောင်းထဲမှာကျောင်း၊ ကန်၊ ဘုရား၊ ဇရပ်၊ နတ်စင်၊ ရေတွင်းရှိသည်။ နေ့ခင်းတွေမှာတော့ ဆီမီးကပ်သူ၊ ပန်းကပ်သူတို့ရောက်လာတတ်ကြသည်ကလွဲ၍ ညဆိုလျှင်မလာရဲကြသည်ကအမှန်။ ရွာနှင့်ကလည်း မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသည်။ လူမနီး၊ သူမနီးအရပ်ကိုး။

နောက်တိုးက ဘုရားကိုဝတ်ချသည်။ မရှိဝမ်းစာအတွက် ချိုးပစ်၊ ငှက်ပစ်၊ ကြွက်တူးရသော်လည်း ဘာသာရေးကိုရိုသေသည်ကိုယ့်ဘာသာ၊ ကိုယ့်သာသနာနှင့် ကိုယ့်ဘုရားကိုယ့်ကျောင်း၊ ကိုယ့်သိမ်ကိုယ့်ဇရပ်ကို မိမိလိုဗုဒ္ဓဘာသာဝင်က မရိုသေလျှင် အဘယ်ဘာသာအဘယ်လူမျိုးက ရိုသေကြမည်နည်း။

အကဲ့သို့လ်အလုပ် လုပ်ရသော်လည်း ဘာသာရေးကို ကိုင်းရိုင်းသူကနောက်တိုး။ ဝတ်ချကန်တော့အပြီး ဘုရားကျောင်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

တောရကျောင်းအောက်ဘက်မှာတော့ တောရိုင်းမြေများရှိသည်။ စိုက်ပျိုး၍မရသည့် ကျောက်စရစ်ကုန်းမြေမို့ ထနောင်း၊ မန်ကျည်းဆီးပင်၊ ဆူးဖြူပင်၊ ကန္တာရထနောင်း၊ တောနာနတ်နှင့် ချုံနွယ်ကြီးများက မင်းမူနေကြသည်။

သည်တောကိုအမှီပြုပြီး ဝမ်းရေးဖြည့်လာသည်မှာကြာပြီ။ လုပ်ငန်းစရန် တောစပ်သို့ဝင်ခဲ့သည်။ နောက်တိုး အဓိကပစ်မည်က ချိုးငှက်။ ချိုးငှက်များက ထိုတောရိုင်းမှာပေါသည်။ ပြီး ကြွက်၊ မြွေပွေး၊ လင်းမြွေကလည်း ပေါ်မှပေါ်။ ပြီး အခြားငှက်များပါပစ်လို့ရသည်။

စားလို့ရတာ ရောင်းလို့ရတာပစ်မည်။ မိမိအလုပ်က ချိုးကိုအဓိကပစ်မည်။ ချိုးကိုဈေးမှာ အသားအဖြစ် မိန်းမကို ရောင်းခိုင်းမည်။ ချိုးကရှား၏။ အကြိုက်ပေါ၏။ ပြီး လူမမာစာ၊ ဝယ်စားသူတွေ တမေးတည်းမေးရသည့်အမျိုး။ နိစ္စ ဝှုလုပ်ရသည်က မိမိကချိုးပစ်၊ မိန်းမက ချိုးမွေးနတ်ပြီးသားအကောင်ကိုရောင်း၊ ရသည့်ငွေနှင့် ဆန်ဆီဝယ်ပြီး ကလေးကျောင်းစရိတ်လုပ်။

နောက်တိုးက တောစပ်ရောက်တော့ လေးခွကို ထုတ်သည်။ မျက်လုံးများက အပင်ထက်မှာကြည့်၏။ ချိုးငှက်တို့က ထနောင်းပင်၊ ထနောင်းရိပ်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြ နားကြ၊ အသိုက်လုပ်ကြဖို့သည်။

“တကူး . . ကူး . . ကူး”

အသံလေးလေးနှင့် မှန်မှန်မြည်သံကို ကြားရပြီ။ “အသံက သေးပြီး ကြည်လင်၏။

“အင်း . . ဒါ . . ချိုးလည်ပြောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီချိုးလည်ပြောက်က အသံသေးပြီး အသံမာတယ်။ ကြည်တယ်။ အဲ . . ချိုးလင်းပြာကတော့ အသံကူတာချင်း အသံထွက်တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသံက ဝတယ်။ ဩတယ်။ ကြီးတယ်။

ယခု အသံကြည် အသံသေးမို့ ထိုချိုးသည် ချိုးလည်ပြောက်ဖြစ်ရမည်ဟုတွက်ရင်း ထနောင်းပင်ခြေနားကပ်ခဲ့သည်။

.

နေစောင်းတော့ ပြန်ခဲ့သည်။ ချိုးအကောင်နှစ်ဆယ် ရခဲ့သည်။ ငရုတ်ပေါင်းပေါက်သူတို့ပင် ပြန်ကုန်ကြပြီ။ အိမ်ရောက်တော့ မိန်းမနှင့်အတူ ချိုးအမွေးနတ်သည်။ ချိုးစစ်စစ်က အမွေးပြာနုနု။

အမွေးနုတ်ရတာလွယ်သည်။ ပင်မအမွေးများနုတ်လျှင် နောက်ပေါက်မည် အမွေးနုမရှိ။ အမွေးနုမပေါက်။ အမွေးနုမပေါ။

ချိုးမွေးပြာပြာတို့ကို နုတ်ရင်းက မိတင်စိန်က ပြောသည်။
“ကိုနောက်တိုး၊ ကိုဖိုးချိတ်တို့ ချိုးအကောင် ငါးဆယ်ရတယ်တဲ့။ ခုနကပဲ ပြန်လာပုံရတယ်။ အိတ်ထဲထည့်လာတာ အများကြီးပဲ။ သူတို့တော့ပွဲပြီ။ နို့ နေပါဦး တော်နဲ့ ကိုဖိုးချိတ်တို့ အတူတူသွား တစ်တောထဲပစ်တာ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဟင့်အင်း ငါဝင်ခေါ်တယ်။ သွားနှင့်လို့ပြောတယ်။ ဒီကောင် ဘယ်တော့သွားပစ်တာပါလိမ့်။ ချိုးပေါတဲ့တောတွေ့လို့ ငါ့ကို မခေါ်ချင်လို့ လိမ်ပြောတာဖြစ်မှာပါ။ အင်းလေ ဒါသူတို့သဘောပဲ။ ငါက တစ်ရပ်တည်း နေဆိုတော့ ဆွေစိတ် မျိုးစိတ်နဲ့မို့ ခေါ်ရတာကိုး။”

“လူမြင်တိုင်း ကိုယ့်လိုမထင်နဲ့။ ကိုဖိုးချိတ်တို့က ဟင်းစားမပေး ပိုက်ချက်မပြချင်တာ ကျုပ်အသိ။ ကဲပါ . . . ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်”

ချိုးအမွေးများနုတ်သည်။ နောက်ရက်ဈေးထဲ ရောင်းတန် ရောင်းမည်။ လတ်တလော ရွာထဲလည်ပြီးရောင်း၏။ ကုန်ပါသည်။ အဲ . . . ကိုဖိုးချိတ်မိန်းမ မိကြွက်လည်း ရောင်းရပါသည်။ သူက မကုန်သေး။ မိတင်စိန်က ကုန်ပြီ။ ချိုးကုန်တော့ အိမ်ပြန်ခဲ့၏။ ရောင်းရငွေနှင့် ဆန်ဆီဝယ်။ ဒါ . ထုံးစံ။ စားရေးအတွက် အလုပ်လုပ်နေရသည်ကိုး။

.....

ရွာဈေးထဲထွက်ခဲ့သည်။ မိတင်စိန်ရော မိကြွက်ပါ မနေ့ကပင် လာသော ချိုးများကိုအမွေးနုတ်ပြီး ချိုးအကောင်များကို ယှဉ်ပြီး ရောင်းကြသည်။ ဈေးက စည်သထက်စည်လာ၏။ နေ့တိုင်းဈေးနဲ့ နေ့တိုင်းရောင်းရသည်။

ကိုနောက်တိုးတို့ကလည်း နေ့တိုင်းပစ်ကြရသည်လေ။

“ဟဲ့ . . . မိကြွက် . . . နင့် ချိုးတွေက အားကြီးမှ ကြီးပဲ”
“ဟုတ်”

“ဘယ်တော့ထွက်ပစ်တာလဲဟင်”

“သိဘူး . . . ကိုဖိုးချိတ်ကို မေးကြည့်”

မိတင်စိန်က စေတနာအရင်းခံနှင့် မေးသော်လည်း မိကြွက်က ဖြေချင်ပုံမရ။ “ဪ . . . မမေးချင်ပါဘူးအော” ဟုသာပြောရင်း ချိုး လာဝယ်သူများကို အကောင်အကြီးအသေးအလိုက် ဆိုဈေးရောင်းဈေး သင့်ပြီး မျှတအောင်ရောင်းလိုက်သည်။ မကြာပါ။ မိတင်စိန် ချိုးများ ကုန်သလို မိကြွက်ချိုးကောင်များလည်း ကုန်ပေပြီ။

“ကိုနောက်တိုး၊ မိကြွက်တို့လေ ချိုးတွေအားကြီးလိုက်တာ။ ငွေတွေသောက်သောက်လဲ”

“ဟာ . . . နင်ကလဲ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်စမ်းပါ”

“အီး အီး အီး . . . ကျုပ်က သူတို့ရောင်းနေတာ ချိုးသားစစ်စစ် ဟုတ်ရဲ့လားလို့”

“အိုကွာ . . . နင်ကလဲ ချိုးသားစစ်စစ် မစစ်စစ်၊ နင့်အပူ သား”

မိတင်စိန်က မိကြွက်ရောင်းတာ ချိုးအစစ်မဖြစ်နိုင်ဟု သိသယရှိပုံရသည်။ ဒါကို သိချင်စိတ်နှင့် သူ့သံသယကို ရှင်းအောင်မေး နေပြီ။ နောက်တိုးက ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောတော့ မိတင်စိန်ထပ် မမေးရဲ တော့။

“သူဟာသူ ချိုးသားစစ်စစ် မစစ်စစ် . . . ဟွန်းရှည်ဇာယ်”

.....

“ဟေ့ နောက်တိုး . . .”

တောရကျောင်းထဲအဝင်၊ ကျောင်းဝိုင်းအတွင်းရှိ ဇရပ်ပေါ်က ခေါ်သံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဖိုးချိတ်မှ ဖိုးချိတ်။ ဖိုးချိတ်က သူ့လေးခွကို ကြက်ပေါင်ကွင်း (သားရေကွင်း) နှင့် ပြင်တုတ်ရင်း ခေါ်ရင်းက ခေါင်းဆတ်ပြ၏။ ထို့ကြောင့် ဇရပ်ဆီလာခဲ့သည်။

“ဘာလဲ ဖိုးချိတ်”

“ထိုင်စမ်းပါဦးကွာ။ မင်း ခုမှလာတာလား။ ငါလဲ ခုလေး တင်မှ ရောက်တာ”

နောက်တိုးက ခေါင်းညိတ်ဖြေပြီး ဖိုးချိတ်အနီး ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

“အရင်ရက်တွေက မင်း . . . ချိုးတွေ အားကြီးရဆို”

“အင်း”

“ဘယ်တော့ ထွက်ပစ်တာလဲဟင်”

“ဒီလိုပေါ့ကွာ။ ကြံ့ရဖန်ရတာပေါ့။ အကြံအဖန်ပေါ့”

ဖိုးချိတ်စကားကို နောက်တိုး နားမလည်။

“ဘာအကြံအဖန်လဲ ရှင်းပါဦးကွာ” ဟု ပြောတော့ ဖိုးချိတ်က သူ့လုပ်ပုံကိုပုံ၊ ကြံ့ပုံဖန်ပုံ ရှင်းပြတော့ နောက်တိုး မျက်လုံးပြူးသွား သည်။ ဖိုးချိတ်က သူ့အကြံအတိုင်း သူ့နှင့်လိုက်ပြီး ပစ်ဖို့ခေါ်သည်။ နောက်တိုးမလိုက်လို။

“အင်း . . . မိကြွက်ရောင်းတာကို သံသယရှိတဲ့ မိတင်စိန်ရဲ့ သံသယတွေက မှန်နေပြီ။ သူတို့ရောင်းတာက ချိုးသားစစ်စစ်မဟုတ် တဲ့။ ခို . . . ခိုကောင်တွေကိုး။ ခိုနဲ့ချိုးနဲ့က သဘာဝမတူတာ။ တွန်သံ မတူတာကလွဲလို့ ကျန်တာက ခပ်ဆင်ဆင်။ အကောင်အရွယ်အစား အမွှေးရောင်က ပိုပြီးတူသည်။

အမွှေးနုတ်ပြီးပြီဆိုပါက ချိုးနှင့်ခိုက ခွဲမရတော့။ အမွှေးမနုတ် ခင်သာ ကွဲပြားသည်။

“အင်း . . . ဒီကောင် တော်တော်အကြံပက်စက်တာပါလား။ မတော်လောဘသားရင် ဒုက္ခတွေ့တော့မှာပဲ”

ဘဝတူလုပ်ငန်းတူမို့ ဆင်းရဲသားအချင်းချင်း စေတနာနှင့် တွေးလိုက်မိသည်။

.

“တကူးကူး . . . ကူး ကူး ကူး . . .”

ချိုးကူသံကိုကြားရသည်။ အသံက (ကူးကူး) သံမမြည်။ (ဂူး ဂူး) သံမပီသော (ကူး) နှင့် (ဂူး) အသံနှစ်သံအကြားမှာမို့ အသံက မပြတ်မသား။ ချိုးကကူဆဲ။ ကူသံကမြန်သည်။ (တကူးကူး) အသံနောက် (ကူး ကူး ကူး) အသံကဆက်နေပြန်သည်။

“အင်း ဒါ ချိုးနီပုလို့ခေါ်တဲ့ ချိုးသင်္ကန်းပဲ”

မှန်သည်။ ချိုးနီပုက အသံဝဝနှင့်အသံကမြန်၏။ သွက်၏။ မိမိပစ်ခဲ့သောချိုးလင်းပြာနှင့် ချိုးလည်ပြောက်တို့နှင့်မတူ။ အညာ အရပ်မှာချိုးအမျိုးအစားသုံးမျိုးရှိသည်။ ထိုသုံးမျိုးစလုံး တို့တောရကျောင်း မှာပေါသည်။ တို့တောမှာနေ၊ တို့တောမှာပျော်၊ တို့တောမှာပေါက်ဖွား ကြသည်ကိုး။

ချိုးသုံးမျိုးက ချိုးလင်းပြာ၊ ချိုးလည်ပြောက်နှင့် ချိုးနီပု(ခေါ်) ချိုးသင်္ကန်းတို့ပင်ဖြစ်သည်။ ချိုးအမျိုးအစား အမည်နာမကွဲပြားသလို သဘာဝ၊ ဓလေ့၊ အရောင်၊ လက္ခဏာကလည်း ကွဲပြားကြ၏။

ချိုးလင်းပြာက ခြေထောက်အနက်ရောင်သန်းသည်။ အမွှေး အရောင်က ပြာနုနုပင်။ နှုတ်သီးကရှည်ပြီး တစ်လက်မခန့်ရှိ၏။ သူ

မျက်လုံးက အဖြူရောင်ရှိသည်။ မျက်ဖြူကွင်းကွင်းရှိပြီး ဘေးကအဝါရောင်သန်း၏။ အတွင်းပိုင်းက အနက်ရောင်အဆံ့ရှိသည်။ ချိုးသုံးမျိုးထဲမှာ ထိုချိုးလင်းပြာက အကောင်အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

ပြီး ချိုးလည်ပြောက်။ ဒီကောင်တွေက ဝိုက်ကအမွေးကျားသည်။ ဇလုပ်အောက်လည်ပင်းတွင် အပြောက်များရှိသည်။ အမွေးက အနက်ရောင်။ အတောင်က အပြာခံမှာအဖြူကျားထား၏။ ခြေထောက်ကအနက်ရောင်။ ချိုးလင်းပြာခြေထောက်ထက် အနက်ပိုသည်။ နှုတ်သီးကစင်းစင်းချောချောနှင့်။ ပြီး သေးသေးရှည်ရှည်နှင့်။ ချိုးသုံးမျိုးထဲမှာ ချိုးလင်းပြာထက်အနည်းငယ်ငယ်၍ ချိုးနီပုထက် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည်။

ပြီးတော့ ချိုးနီပုခေါ် ချိုးသက်န်းပင်။ သူက အမွေးကနီသည်။ ခြေထောက်ကပိုပြီးနက်သည်။ မျက်လုံးကတော့ ချိုးလင်းပြာလိုပုံပင်။ နှုတ်သီးနက်၏။ ခေါင်းအမွေးက ပြာသည်။

နောက်တိုးတစ်ယောက် တောရိုင်းမြေတောအတွင်းဝင်ရင်း ချိုးသုံးမျိုးနှင့် ချိုးများ၏လက္ခဏာအကြောင်းစဉ်းစားရင်း ဖိုးချိတ်ကို အမှတ်ရလိုက်သည်။ အမှတ်ရရင်း မွဲပြုံးပြုံးရင်းက ချိုးအကြောင်း ဆက်တွေးသည်။

ချိုးများသည် ဥအုပါက နှစ်လုံးသာဥတာများသည်။ သုံးလုံးကဥတော့ဥ၏။ သို့သော်ရှားပါး၏။ တွေ့ခဲ၏။ ချိုးဆိုသည့်အကောင်က သစ္စာကြီး၏။ သူတို့ဥထားသောအသိုက်ထဲမှဥများကို လူ၏လက်နှင့် ကိုင်သွား၍ ဥများတွင် လူ၏လူနံ့ကျန်ရစ်ပါက လုံးဝပြန်မလာတော့။ ဥရောအသိုက်ပါစွန့်ကြသည်။ အကယ်၍ လူကသူတို့အသိုက်ကိုပုံကြည့်ရုံကြည့်သည်ကိုပင် ချိုးများမြင်သွားလျှင် သူတို့ အသိုက်ကိုစွန့်ဖတ်ကြသည်။

ချိုးများ၏ကိုယ်လုံးအနေအထားကိုကြည့်ပါ။ ချိုးလင်းပြာဆိုလျှင် . . . အမကကိုယ်ထည်ကြီးသည်။ အထီးကခန္ဓာကိုယ်သေးသည်။ ချိုးလည်ပြောက်ဆိုလျှင်လည်း အဖိုကအရောင်ညစ်သည်။ အမကနက်ပြာရောင်ရှိ၏။ နှုတ်သီးချင်းဆင်တူသည်။ ချိုးနီပုကျတော့ နှစ်ကောင်စလုံး ခန္ဓာကိုယ်တူကြသည်။

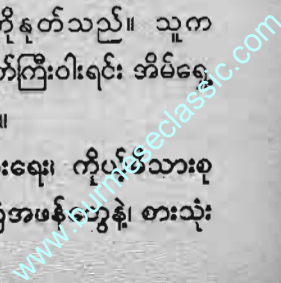
ချိုးများက အသိုက်မှာဥပြီးလျှင် နေ့အချိန်မှာအထီးက အသိုက်ကိုဝပ်ပေးပြီး ညအချိန်မှာအမကဝပ်တတ်ကြစမြဲပင်။ နှစ်သီတင်းဆိုလျှင် သားပေါက်သည်။

စဉ်းစားရင်းက တောရိုင်းထဲဝင်သည်။ စောစောက ထနောင်းပင်ထက်က ကူသံနားထောင်ရင်းက မိမိထင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ချိုးနီပုဖြစ်နေသည်။ သို့ကြောင့် ထနောင်းကိုင်းထက်ဝယ် စိတ်ချလက်ချနားရင်း တွန်နေသည်ကို အသေအချာချိန်ပြီး လေးခွနှင့်ပစ်၏။ “ဖောင်း” ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ချိုးသည်သစ်ပင်ထက်ကပြုတ်ကျလာ၏။

ဈေးဦးပေါက်တွင် ချိုးနီပုရပြီမို့ ဝမ်းသာသည်။ လာဘ်ကောင်းပြီ။ သို့ကြောင့်ဆက်ပြီးရှာ၏။ ပစ်သည်။ မဆိုးပါ။ ရှာတိုင်းတွေ့သည်။ တွေ့တိုင်းပစ်။ ပစ်တိုင်းမှန်သည်။ လုံးဝလက်မလွဲသည့်နေ့။ ပြန်ချိန်ရောက်တော့ချိုးအကောင်နှစ်ဆယ်ခန့်။

သို့ကြောင့် ဝမ်းသာအားရပြန်သည်။ မိတင်စိန်က ချိုးအသေများကိုရေတွက်ရင်း ပြုံးသည်။ ကျေနပ်သည်သဘော။ ငွေတွေရတော့မည်မဟုတ်လား။ ပြုံးရင်းကချိုးအမွေးများကိုနုတ်သည်။ သူက ငင်ပန်းလာသည်မို့ ရေဝအောင်သောက်၊ ဆေးရွက်ကြီးဝါးရင်း အိမ်ရှေ့တွင်ပျစ်ထက်တွင် ပက်လက်လှန်ရင်းနားသည်။

“အင်း ဖိုးချိတ်၊ ဖိုးချိတ်၊ ကိုယ့်စီးပွားရေး၊ ကိုယ့်ပိုသားစုစားရရေးတစ်ခုသာကြည့်ပြီး အလိမ်အညာအကြံအဖန်တွေနဲ့ စားသုံး

သူ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်၊ အကြောင်ရိုက်ပြီး လှည့်ဖျားလှည့်စားတာတော့ မင်းလွန်ပြီထင်တယ်ကွာ။ မရှိဆင်းရဲလို့ သူများအသက်သတ်၊ သတ်ပြီး ရောင်းစားရတဲ့ဘဝ။ ဒီလိုဘဝကိုပိုင်ဆိုင်ထားတာတောင် လိမ်သေး ညာသေးဆိုတော့ . . . အင်း”

စဉ်းစားရင်း၊ တွေးရင်းနှင့် . . .

.....

“မင်းကလဲကွာ။ လိုက်ခဲ့ပါဆိုနေ” ဟု ဖိုးချိတ်က အဓမ္မ ခေါ်သည်။ မလိုက်လိုပါဟုငြင်းရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဖိုးချိတ်က တောလမ်းကတစ်ဆင့် ရွာဆီပြန်ကွေ့သည်။ ရွာထိပ်ရှိဘုန်းကြီးကျောင်း သို့ ဝင်ရာ လူသွားလမ်းဆီသွားနေသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက ချောင်းမြောင်းကြည့်ရင်းနှင့် နောက်ယောင် ခံလိုက်ခဲ့၏။ မိမိလိုက်လာကြောင်း ဖိုးချိတ်မသိ။ ရွာဦးကျောင်းသည် ရွာထိပ်ဟုဆိုသော်လည်း ရွာနှင့် အနည်းငယ်သာလှမ်းသည်။ ပြီး ကျောင်းဝန်းကျင်ကကျယ်၏။ ကျောင်း၏အရှေ့ဘက်မှာ ဇရပ်နှစ်ဆောင်၊ ဘုရားငါးဆူရှိသည်။ ပြီး တမာပင်၊ မန်ကျည်းပင်၊ သနပ်ပင်၊ ဂျုတ်ပင်များ ဝန်းရံထားသည်။

ပြီး . . . ထိုဝန်းကျင်၊ ထိုကျောင်းခိုင်းထဲတွင် ခိုတွေ့ပေါသည်။ ခိုများကညည်းတွားဖြည့်ရင်းက ဘုရား၊ ဇရပ်နှင့် အပင်များထက်တွင် နေကြသည်ကအမှန်။ ခိုညည်းသံက စိတ်ညစ်စရာကောင်းလှသည်။

“ဂလူး၊ ဂလူး၊ ဂလူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး”

အသံကဂဝယ် (ဂ)သံလည်းမကျ၊ (အ) သံလည်းမပီသည့် အသံ။ (ဂလူး) သံကိုနှစ်ချက်၊ သုံးချက်ဆက်ပြီးညည်း၏။ ပြီး ထိုအသံ

အဆုံး (ဂူး ဂူး) ဟု (ဂူး) သံနှင့် အဆုံးသတ်သည့်အသံက ပျင်းရိ စိတ်ညစ်စရာအပြည့်။ ပြီး (ဂူး) သံသည် တုန်တုန်ခါခါနှင့်ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်။

ခိုများက အသက်အရွယ်အစုံ၊ အကောင်အစုံနှင့် ဖိုမသံက ကျောင်းဝန်းကျင်တွင်မြည်ကြ ညည်းကြရင်း အစာလုနေကြသည်။ ပျံသည့်ခိုကပျံ၊ အပင်ထက်နားသည့်ခိုကနားကြ။ မြေပြင်မှာအုပ်စုဖွဲ့ ရင်း အစာရှာသည့်ခိုကရှာ။ ခိုများကခေါင်းနှင့်လည်ပင်းကိုဆတ်ခနဲ ခါရင်း၊ ဟိုစောင်းသည်နှင့် လုပ်သည်က ကြည့်ကောင်းသည်ထင်၏။

နောက်တိုးက ကျောင်းခိုင်းအစွန်တောစပ်ရှိမန်ကျည်းပင်ကြီးကို ကွယ်ပြီးရပ်ကြည့်သည်။ ထိုအချိန် ဖိုးချိတ်ကအတောင်ဆယ်တောင် ခန့်အကွာအဝေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ တံပိုးကျွပ်အဖျားချွန်ပြီးသား ဝါးမာတိုင်နှစ်တိုင်ကိုစိုက်လိုက်သည်။ ဝါးမာအရှည်က တစ်တောင် ကျော်ခန့်ရှိမည်။ ဝါးမာကိုလက်ကိုင်တုတ်နှင့် ရိုက်တော့မြေပြင်ထက်မှာ တစ်ထွာသာသာခန့်အငုတ်ကျန်၏။ ထိုအငုတ်နှစ်ချောင်းဆီဘက်ကို နွဲ့ဘက်တွင် တပ်ဆင်အသုံးပြုသည့်ကြက်ပေါင် (သားဓရပင်)များ ချည်သည်။ နှစ်တိုင်ကိုတစ်ပင်စီချည်ပြီး တိုတစ်ပင်စီ၏အဖျားကို သွပ်နန်းကြိုး တုတ်တုတ်နှင့်ဆက်ပြီးချည်၏။ ကြက်ပေါင်ပင်နှစ်ပင် အကြားမှ သွပ်နန်းကြိုးကို ဖိုးချိတ်ကတိုင်နှစ်တိုင်ဖွဲ့ကြားမှ ခပ်လှမ်း လှမ်း၊ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းခြောက်လှမ်းအကွာကို ဆွဲယူပြီးငုတ်ဖြင့် ထိန်းလိုက်၏။

ပြီး အသင့်ပါလာသောပြောင်းဖူးစေ့၊ ဂျုံစေ့များကို စောစော ထတိုင်နှစ်တိုင်အကြားပက်ကြလိုက်၏။ မကြာပါ။ ခိုများကအစာများကို လှူကောက်ကြပြီ။ ခိုဆိုသည်သတ္တဝါက အစားအသောက်မလိုသည်။ အစားကြီးသည်။ အစားကြီး၊ အစားမက်သလောက် ပါးနပ်မှုမရှိ။

ရန်သူအရိပ်အခြည်မသိ။ သူတို့ဝမ်းဝရေးသာ အသိက။

ထိုစဉ် သွပ်နန်းကြီးဆိုကို ဖိုးချိတ်ကထိုင်ပြီးစောင့်နေသည်။ သွပ်နန်းကြီးသည် ဘေးကကြက်ပေါင်ပင်ဆွဲအားကြောင့် မောင်းတင်ထားသလိုဖြစ်နေပြီ။ ကြေးနန်းပင်ပြေးမည့် ရိုက်တော့မည့်အရပ်အတွင်းမှာ သတ်ကွင်းအတွင်းမှာတော့ ခိုတို့က အငမ်းမရစားနေကြ၏။

ရုတ်တရက် ဖိုးချိတ်က ကြက်ပေါင်ပင်ဆွဲအားနှင့်အတူ အလည်တည့်တည့်က သွပ်နန်းကြီးကို လွှတ်လိုက်သည်။ အရှိန်နှင့်ပြေးသွားသောသွပ်နန်းကြီးသည် အလျားလိုက် "ဝိုး"ခနဲ အပြေးခိုများကို "တဖြန်း... ဖြန်း..."ဖြင့် ခြေထောက်များကို ဖြတ်ရိုက်နေသလို အချို့အစာငုံကောက်နေသောခိုများ၏လည်ပင်းများကိုလည်း ဖြတ်ရိုက်နေပြီ။

လန့်ပျံသည့်ခိုကယုံ၊ မယုံနိုင်သည့်ခိုကမယုံ။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကိုကြည့်ပြီး နောက်တိုးအကြိတ်လိုက်သည်။ ဖိုးချိတ်က ခိုအသေများနှင့် မသေမရှင်ခိုများကို ဆာလာအိတ်အဖြူထဲထည့်၏။ နောက်ထပ် နှစ်ခါခန့်ထောင်လိုက်တော့ အကောင်ငါးဆယ် ခန့်ရသွားပြီ။ ဖိုးချိတ်က ခိုအသေအရှင်များထည့်သည့်အိတ်ကိုထမ်းပြီး ပြန်သွားသည်။

ထိုခိုများကို အမွှေးနုတ်ကြမည်။ ခြေထောက်ကိုဖြတ်ကြမည်။ ပြီး ချိုးသားစစ်စစ်ဟု လိမ်ရောင်းတော့မည်။ စားသုံးသူတို့ကို လိမ်တော့မည်။ အကြံကကြီးပါတိတော့။ စဉ်းစားမိပါသည်။ ယခင်ရုတ်တွေကအကောင်များသည်လည်း ခိုများသာဖြစ်ရမည်။

"အင်း ဖိုးချိတ်ရယ်။ မရှိဆင်းရဲလို့လုပ်စားတာကို ငါအပြစ်လို့မဆိုပါဘူး။ အခု မင်းသတ်နေတာက သာသနာ့ကျောင်းဝိုင်းထဲက ဘုန်းကြီးတွေမွေးထားတဲ့ လွတ်လပ်နယ်မြေကခိုတွေပါကွာ။ ဘုန်းသားတော်တွေဖြစ်တဲ့ ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ခိုတွေကိုခိုးသတ်ရင် သာသနာတော်နဲ့ဘုန်းကြီးတွေကို ဖော်ကားရာရောက်ပါတယ်။ ဒါ မင်းသိမှာပါ။ မင်းတို့ငါတို့က ကိုယ့်ဘာသာ၊ သာသနာနယ်မြေကိုမလေးစားရင် ဘယ်သူဘယ်လူမျိုးကလာပြီး လေးစားကြမှာလဲ။ မင်း သာသနာ့နယ်မြေကကျောင်းဝိုင်းကိုရော၊ ကျောင်းဝိုင်းထဲက သတ္တဝါတွေကိုပါ အရိုအသေနဲ့အလေးထားသင့်ပါတယ်။"

တွေးရင်းပြန်ခဲ့၏။ ထိုနေ့က နောက်တိုးချိုးမရ။ ဖိုးချိတ်မိန်းမမိကြွက်က ရွာထဲလည်ပြီး ချိုးသားဟုရောင်းနေပေပြီ။ "လာနော်၊ လာနော်။ ချိုးသားတွေ၊ ချိုးသားတွေ" တဲ့။ ဟစ်ရင်း ရောင်းသည့်အသံက ရင်မှာကြေကွဲမိပြီလေ။

မကြာပါ။ သုံးရက်ခန့်တွင် ကျောင်းထိုင်ဦးဇင်း၊ အခန်းနေဦးဇင်းများနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအချို့ထံမှ သတင်းစကားကြားရသည်။

"ကျောင်းကဘေးမဲ့ပေးထား၊ မွေးထား၊ ကျွေးထားတဲ့ခိုတွေ ပျောက်ကုန်ပြီ။ ခိုသူခိုးတွေရှိတယ်။ စုံစမ်းပေးကြစမ်းပါ။ အကောင်ပေါင်းထောင်ချီရှိတဲ့ခိုတွေ၊ ခုတော့ ဆယ်ကောင်ခန့်ပဲကျန်တယ်။ အဲဒီရပ်အထက်အဆောင်ဘုံပေါက်ထဲမှာသာ ခိုကြီးတွေကျန်လာတယ်။ အပင်ကြီးတွေဆီမွေးထားတဲ့ခိုတွေမရှိတော့ဘူး" ဟု ပြောနေကြပြီ။

အမှန်ကိုအမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောချင်ပါသည်။ ဖွင့်မပြောဘဲ နေလျှင် မိမိမှာတာဝန်ရှိသည်မှန်း နောက်တိုးသိပါသည်။ အဓိက တရားခံသည် ဖိုးချိတ်။ ဖိုးချိတ်သည် ကျောင်းကခိုတွေကိုခိုးပြီး ရောင်းစားနေတာကြာပြီ။ လေးခွန့်ပစ်သည်။ ကြက်ပေါင်ကွင်းထောင် နည်းနှင့်စောင်သည်။ ပြီး ကြက်သတ်ဆေးကျွေးနည်းဖြင့် ထောင် သည်။ ပိုက်အုပ်နည်းဖြင့် ဖမ်းသည်။ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်ထောင်ခဲ့ပြီး ရောင်းစားခဲ့ပြီ။ “ချိုးသားစစ်စစ်တွေ . . . တဲ့”

နောက်ရက် တောစပ်မှာ ဖိုးချိတ်နှင့်ဆုံကြသည်။ နောက်တိုး ကလည်း ချိုးပစ်အထွက်ဆုံကြခြင်းဖြစ်၏။ ရွာဦးကျောင်းက ခိုသူခိုးများ ကိုချောင်းနေ၍ တောဘက်ထွက်လာပုံရ၏။

“မင်း ရွာဦးကျောင်းကသတင်းသိပြီးပြီလား”

“အဟင်းဟင်းဟင်း” ဟူ၍သာရယ်ရင်း မလုံမလဲဖြင့် ခေါင်းငုံ့နေသည်။

“ဒီမယ်ဖိုးချိတ်။ ကျောင်းကခိုတွေပျောက်နေခြင်းရဲ့ အဓိက ရန်သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာသိတယ်။ မင်းပဲကွ”

ဖိုးချိတ်ကဘာမျှမပြော။ အတော်ကြာသည်အထိ နှုတ်ဆိတ် နေကြသည်။

“အေးကွ။ အဲဒီတုန်းက မင်းကိုခေါ်သားပဲ”

“ဒီမယ်ဖိုးချိတ်။ မင်းမိန်းမမိကြွက်ရောင်းတဲ့အကောင်တွေ ကြည့်ပြီးကတည်းက ချိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာသိပါတယ်။ ခိုအကောင်တွေ ကို အမွေးနုတ်၊ ခြေတွေဖြတ်ထားတာဆိုတော့ ချိုးသားထင်နေကြတာ ကိုး။ တကယ်တော့ကွာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ၊ သာသနာပိုင်ဆရာတော်က သာသနာပိုင်းထဲဘေးမဲ့လွတ်ထားတဲ့ အသက်ရှိသတ္တဝါတွေကို မင်း မသတ်သင့်ဘူး”

“ဘာလဲနောက်တိုး။ ငါတို့အလုပ်ဖြစ်နေတာကို မနာလို တာလား”

ဖိုးချိတ်ဒေါသထွက်နေပုံရသည်။ အသံကမာမာ။ ပြောစကားက ရန်စကား။

“အဟင်း။ စိတ်မဆိုးနဲ့ဖိုးချိတ်။ ငါကစေတနာနဲ့။ မင်းလုပ် မင်းခံပေါ့ကွာ။ အနေသာကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ၊ သာသနာ ထိရင် ငါမခံနိုင်ဘူး။ ခုဟာ ငါပြောခဲ့သလို သာသနာနယ်မြေက ဘေးမဲ့ခိုတွေကိုသတ်၊ နည်းအမျိုးမျိုးကြုံ၊ ပြီး ခိုသားကို ချိုးသားလို့လိမ် ရောင်းပြီး မသိသူတွေက ချိုးသားအစစ်လို့ထင်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် စားကြတယ်။

ဒီမယ် ဖိုးချိတ်၊ ခိုသားဆိုတာလူတိုင်းနဲ့ မတည့်ဘူးကွ။ ပြောရရင်အနာကြီးရောဂါဖြစ်မယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသွေးအသား ဟာ ငုပ်ပြီးနေတတ်တယ်။ အဲ - ငုပ်နေတဲ့အချိန် ခိုသားကိုစားကြည့်။ ချက်ချင်းပဲ ကိုယ်ပျက်တတ်တယ်။ ဒါ - ရောဂါအခံ ရှိသူအတွက် ပထမဆုံးအန္တရာယ်ပဲ။ ခိုသားဟာ ဘဝဟောင်းက ရောဂါတောင် ပြန်ပြီးပေါ်တတ်တယ်လို့ အယူအဆရှိကြတာ မင်းအသိ”

အကျိုးအကြောင်း အဆိုးအကောင်းပြောပြတော့ ဖိုးချိတ်က ဘာမျှပြန်မပြော။ နောက်တိုးက ဆက်ပြီးရှင်းပြသည်။ ချိုးငှက်နှင့် ခိုငှက်တို့ ကွာခြားချက်များ အကြောင်း။

“ခိုမွေးကအပြာ။ တောင်ပံအမွေးက အပြာနှင့် အဖြူကြား။ တောင်ပံအတောင်ရဲ့ အဖျားပိုင်းမရောက်ခင် အဖြူစင်းပါတယ်။ ခြေ ထောက်အရောင်ကအနီ။ ပြီး - နှုတ်သီးကအနက်ရောင်၊ နှာယောင် ကောက်တယ်။ နှာရိုးမောက်တယ်။ မျက်လုံးက အနီရောင်ရှိတယ်”

ထိုအကြောင်းများ ပြောရင်းကစဉ်းစားတော့ မိကျောင်းမင်း
ရေကင်းပြသလို ဖြစ်ခဲ့၏။ အားလုံးသိပြီးသား။ သိပေမယ့် မချီအောင်
လုပ်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်များအတွက် ဆက်ပြီးပြောသည်။

“ချိုးနဲ့ခိုတို့ရဲ့အမွေ၊ အသား၊ ခြေထောက်၊ ခေါင်းက
မျက်လုံးအထိကွာတယ်။ အဲ - မသိသူတွေကတော့ ခိုကိုချိုးထင်ပြီးဝယ်
စားကြမှာအမှန်ပဲ။ အေး - မင်းမိသားစုဝမ်းရေးအတွက် လူတွေကို
ဒုက္ခပေးချင်ပါနဲ့ကွာ။ စားသုံးသူတိုင်း ရောဂါအခံမရှိဘူးလို့
မသိနိုင်ကြဘူး။ ရောဂါအခံရှိရင် မြန်မြန်ဖြစ်တယ်။ အဲ - မရှိရင်
သွေးဆူတတ် ယားတတ်တယ်။ စားတိုင်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါမဆိုလိုဘူး။
ရှင်းရှင်းပြော ရရင် ခိုသားက လူနဲ့အတည့်နည်းတယ်။ လူတွေကလဲ
ရောဂါဖြစ်မှာကြောက်ပြီး ရှောင်ကြတယ်”

“ပြီးတော့ အဓိကခွဲကြည့်ရင် ခေါင်းနဲ့ခြေထောက်ပဲ။ ချိုးခြေ
ထောက်ကသေးတယ်။ ခိုရဲ့ခြေထောက်က တုတ်တယ်။ ချိုးရဲ့အသား
တဝင်းတယ်။ အိတ်တယ်။ ချိုတယ်စိမ့်တယ်။ အသားနုတယ် အရသာလဲ
ရှိတယ်။ လူနဲ့လဲတည့်တယ်။ ခိုရဲ့အသားက နက်ပြာပြာနဲ့ပါ။ ပြီးတော့
ခိုတစ်ကောင်ကို အမွေးနုတ်ကြည့်။ အမွေးကြမ်းမကုန်ခင်မှာ
အောက်ကခိုအမွေးလေးတွေ အစီအရီရှိတယ်။ ပေါက်နေကြတယ်။
အမွေးနုတ်လိုက်ရင် ရှင်းရှင်းကြီး မနေဘူးဆိုတဲ့ သဘော။
အမွေးစုကျန်တယ်လို့ဆိုလိုတာပေါ့ကွာ။ အဲ-ချိုးကိုအမွေး နုတ်ကြည့်။
အမွေးကြမ်းအောက်မှာ အမွေးနုမရှိဘူး။ ရှင်းရှင်းပဲ၊ နုတ်ပြီးရင်
အသားပေါ်တယ်။ ခိုရဲ့ရင်အုပ်က အသားပေါ်တယ်။ အသားလွှာထူ
တယ်။ မာတယ်။ ညိုညိုညစ်ညစ်နဲ့ပေါ့ကွာ။”

“အဲ - ကျန်သေးတယ် . . . ချိုးရဲ့အမြီးကရှည်တယ်။ ခိုရဲ့
အမြီးက တိုတယ်လေ။ ချိုးအမြီးရဲ့ အပေါ်ယံအမွေးက အနက်ရောင်။
အောက်ကဖြူတယ်။ ခိုကအမြီးပြာတယ်။ တိုတယ်။ ဒါတွေက
အမွေးမနုတ်ခင် နှစ်ကောင်ယှဉ်လိုက်ရင် တွေ့ရတဲ့အချက်တွေပဲ။
ဖအား-မင်းတို့က အမွေးတွေနုတ် ခြေထောက်ကို ဖြတ်ပြီးမှ ရောင်းတာဆို
တော့ ချိုးလို့ထင်ကြတာပေါ့။ ခေါင်းဆိုတာကလဲ အမွေးပြောင်အောင်
နုတ်ထားတော့ ချိုးခေါင်းလို့ပဲ ထင်နေကြ တယ်။ နှုတ်သီးပြောင့်တာ၊
ကောက်တာ၊ အရောင်ကွဲတာ၊ အတိုအရှည်နဲ့၊ နှာယောင်ကောက်တာ
မကောက်တာ၊ မောက်ခြင်းမမောက်ခြင်းကိုတော့ ဘယ်သူက
အသေအချာကြည့်နေကြမှာလဲ။ မကြည့်ဘူး။ သိလည်းမသိကြဘူး။

အေး - မင်းရပ်တန်းကမရပ်ဘဲ ကျောင်းဝိုင်းထဲက ခိုတွေ
ဖမ်းပြီးလုပ်နေရင်တော့ ရပ်ထဲရွာထဲကို ခိုနဲ့ချိုးကွာခြားချက်ကိုရင်ဖွင့်
မယ်။ ပြီး - ရုံးကိုလဲတိုင်မှာပဲ။ မင်း - စဉ်းမား။ မင်းလို မတော်လောဘ
ထားရင်၊ ငါသွားနေကျ တောရကျောင်းထဲက ငှက်မျိုးစုံကိုပစ်၊
ပစ်ပြီးရောင်းမှာပေါ့ကွာ။ ဒါ - သာသနာ့နယ်မြေကို ဝါချစ်လို့ ဒီနယ်က
သတ္တဝါတွေကို မသတ်တာပဲ။”

ပြောလိုသော ဆန္ဒ၊ သိလိုသောစေတနာ၊ ကောင်းစေချင်
သော မေတ္တာစကားများကို ရှည်လျားစွာပြောခဲ့၏။ သို့သော် - ဖိုးချိတ်
ဘဝင်ကျခြင်းမရှိ။ ကျေနပ်ပုံမရ။ စကားအဆုံးမှာ ဖိုးချိတ်တောရိုင်း
ဘက်ထွက်သွားသည်။

“အင်း - အသိမရှိရင် နားလည်မှုဆိုတာ ကင်းဝေးပါပြီ
ပါလား။ အင်း . . .”

၁၃၈ ရင်းစောင်းရင်းဆွဲဆောင်မြဲအိုးလွယ်နှင့် အခြားဝတ္ထုတို့များ

သုသာန်မြေကအထွက် ကိုဖိုးချိတ်၏သမီး မိတာ၏ ငိုသံ ကြောင့်အတွေးစများ ပြယ်သွား၏။ ကိုဖိုးချိတ်၏ အလောင်းမြေချခဲ့ ပြီ။ ဘုန်းကြီးများဖြင့် ရေစက်ချအမျှဝေခဲ့ပြီးပြီ။ အသုဘပို့သူများ ရွာဆီပြန်ကြပြီ။ မိကြွက်သည် တက်မတတ်ငိုဆဲ။

ကိုနောက်တိုးတစ်ယောက် ရွာဆီပြန်ခဲ့ရင်းက သုသာန်မြေကို အကြည့်။ ကိုဖိုးချိတ်၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိပြန်သည်။ တကယ် တော့ ကိုဖိုးချိတ်ဆုံးခဲ့ပြီ။ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းက ခိုများပျောက်သည် စောင့်ဖမ်းတော့မည်ဆိုတော့ ကိုဖိုးချိတ်ကဆက်မလုပ်။ နှစ် နှစ်၊ သုံးနှစ် ခန့် တောထဲထွက်ခဲ့ပြီး ချိုးပစ်သေး၏။ အဲ - မကြာပါ။ ခိုပျောက်ကိစ္စ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ရှိသည့်အချိန် ဇရပ်ခေါင်ပေါ်က ခိုများကို ညကြီး မှာ တက်ခိုးသည်။ ဇရပ်ခေါင်ကပြုတ်ကျပြီး ညာဘက်ခြေထောက်သွင် သွင် ကျိုးခဲ့ပြီး၊ အိပ်ရာထဲလဲခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ခန့်ကြာခဲ့၏။ ဟော ယခု ကိုဖိုးချိတ်ကိုယ်ရောင်ရောဂါ၊ ခြေထောက်ဒဏ်ရာက တန်ပြန်ပေါ် သည့် ဝေဒနာများ၊ မျက်လုံးကလည်းဇရပ်ပေါ်ကအကျ ခိုက်မိ၍ သေခါနီး၊ တစ်နှစ်အလိုမှာ ကွယ်ခဲ့သေးသည်။

ဪ ခိုသားကို ချိုးသားဟုလိမ်ရောင်းသည့်ကိုဖိုးချိတ် . . . ယခု သေရှာပြီလေ။ နောင်ဘဝ နောင်သံသရာဖြစ်လေရာဘဝမှာ . . . ငရဲလား၊ အဝိစိလား . . . အသူရကာယ်လား၊ ပြိတ္တာဘုံလား . . . ။

ခွေးဖြစ်မလား . . . ဝက်ဖြစ်မလား . . . အနီဘုံများထဲက ဘုံတစ်ခုခုကို ရောက်မည်ကအမှန်။ မတော်လောဘဖြင့် ကျောင်းဝိုင်း ထဲက ခိုများကိုသတ်၊ ချိုးသားဟုလိမ်ရောင်း။ မိမိကတော့။ ကိုနောက်တိုးသည်လည်း သားသတ်ငါးသတ်မလုပ်တော့။ အကျွတ်

တရားရခဲ့ပြီ။ ဘဝကိုအမှားနှင့် အမှန်၊ အဆိုးနှင့် အကောင်း ခွဲခြား တတ်ပြီ။ ချိုးနှင့်ခိုတို့ကွာခြားချက်ကို သိသလို၊ ဘဝ၏အနှစ်သာရသည် ဘယ်အရပ်မှာရှိသည် မရှိသည်ကို သိပါပြီ။ လုပ်ခဲ့သည့် အကုသိုလ် အတွက် မိမိလည်းခံရဦးမည် . . . ။

အကုသိုလ်အလုပ် ရပ်ပြီးကတည်းက ကိုဖိုးချိတ် ခိုများ ခိုးသတ်သည့် ရွာဦးကျောင်းမှာ ကပ္ပိယလုပ်လာတာ နှစ်ကြာပြီ။ ယခု ခိုများပွားများနေပြီ။ အကောင်တွေမနည်း။ ထိုခိုများကို ကိုနောက်တိုး နေ့စဉ်အစာကျွေးရင်း ကုသိုလ်ယူနေသည်ကို ကိုဖိုးချိတ် သိမည် မဟုတ်။

“အယက်အကန်ခံလို့ . . .”

ကားသည်မုံရွာမြို့မှ ထွက်လာ၏။ ပြိုင်ခြင်းအလား အရှိန်နှင့် မောင်းလာသောကားသည် မြို့ထွက်ရှိ ဟမာပင် ကုက္ကိုပင်များအား နောက်တွင်တစ်ရိပ်ရိပ်ကျန်ရစ်စေသည်။ ကားတီးအောက် မည်းပြောင် ပြောင် ကတ္တရာလမ်းသည် ကြည့်လိုက်လျှင် မျက်စိမူး၊ ခေါင်းမူး စေသည်အထိ ကားအောက်သို့ လျင်လျင်မြန်မြန် တိုးဝင်နေသည်။

ဘေးဘီကိုကြည့်ရင်း စိုးကျော်ပါလာသည်။ လူများကုန်များ ကအပြည့်၊ ဆန်အိတ်၊ ဆားအိတ်နှင့် ပစ္စည်းထည့်ခြင်းများကကျပ်ကျပ် သိပ်သိပ်။ ခရီးသွားတို့က ကိုယ့်အဖော်နှင့်ကိုယ် စကားဖောင်ဖွဲနေ ကြ၏။ လုပ်ငန်းဆောင်တာအကြောင်း၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး အကြောင်း။

“အင်း - ချောင်းဦး-မကျီးဘုတ်ကားလမ်းပေါက်တာ သွားရ လာရ သိပ်အဆင်ပြေတာနော်”

အဘိုးကြီးတစ်ဦးက ကွမ်းစားရင်း သူ့အနီးရှိ မိန်းမကြီးကို ပြောရင်း ဝန်းကျင်ကိုကြည့်နေ၏။ ဇနီးသည် ဖြစ်ဟန်တူသည့် ထိုမိန်းမကြီးက “ဟုတ်ပါတော်။ အဆင်ပြေလိုက်တာ။ ကားလမ်းရော ရထား လမ်းရော” ဟုဆိုရင်း ခေါင်းပေါင်းစနှင့် မျက်နှာကိုသုတ် လိုက်၏။

ကားသည် မြန်နုရွာကိုကျော်ခဲ့၏။ ရွာ၏အရှေ့ဘက်ဆီမှာ ဦးညှင်းသမ္မုဒ္ဓေ မြတ်စွာဘုရားအားပူးမြော်ရ၏။ ထိုအတူ အရှေ့ထဲ ဆီမှာတော့ ဗောဓိတစ်ထောင်၊ သည့်အရှေ့ တောင်ကုန်းမို့မို့ဆီမှာ ဗောဓိတစ်ထောင် ရွှေသာလျောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးက မြောက် အရပ်အား ခေါင်းတော်မူထားကာ အနောက်ကို မျက်နှာတော် လှည့်ထားပြီး ညာဘက်လက်တော်အားထောက်ကာ ခေါင်းတော်တင် ထားပြီး ပြုံးတော်မူဟန်နှင့်။ ဘယ်ဘက်လက်တော်က နံစောင်းတော် ပေါ်မှတစ်ဆင့် သွယ်တန်းထားပြီး တင်ပါးတော်ပေါ်ဖြန့်တင်ထား သည်။

ကားသည် မကြာခင် ခင်မွန်၊ ချောင်းဦး၊ မြို့အပြင် အရောက် မန္တလေး၊ မုံရွာ၊ ပခုက္ကူလမ်းဆုံရောက်ခဲ့သည်။ တောင်အရပ်ကို မောင်းခဲ့၏။

“လူလေး မီးခြစ်မပါဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော်ဆေးလိပ်မသောက်တတ်လို့ မပါဘူး”

စိုးကျော်အနီးမှလူက လက်တို့ရင်းမေးသည်။ စိုးကျော်က မပါဘူးဟုဆိုတော့ အခြားလူများထံငှားသည်။ ကားပေါ်ဆေးလိပ် မသောက်လို၍လားမသိ။ မည်သူကမျှ မီးခြစ်ထုတ်မပေး။

“မေ့လာတာပါကွာ။ အရင် မီးခြစ်အမြဲပါတာကွာ။ အင်း - မသောက်တာပဲကောင်းပါတယ်” ဟုပြောရင်း ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဘူး ကို အိတ်ထောင်ထဲပြန်ထည့်သည်။ စိုးကျော်ကြည့်မိတော့ အိတ်ထောင်ထဲမှာ ငွေတွေကအပြည့်။

ကားသည် မုန်ချိုရွာကို ကျော်ခဲ့ပြီ။ ပြီး ခရီးသည်များကို ချတန်ချ၊ တင်တန်တင်။

နောက် ငါးလုံးတင်၊ မထိသာ၊ မင်းဂေါင်၊ မကျီးခွ စသည့်ရွာများတွင် အစဉ်လိုက်ချခဲ့သည်။ ချောင်းဦးမြို့နယ်ဆုံးပြီး၊ မကျီးခွတောင်ဘက်၊ မကျီးဘုတ်ရွာသည် မြောင်မြို့နယ်အနောက်ပိုင်း။ မကျီးဘုတ်သို့ ဝင်တော့မည်။ မသုဒ္ဓရာဇ်ဘုရား မရောက်မီ ပေါက်အင်းရေတင်စီမံကိန်းကိုဖြတ်ခဲ့၏။ မြစ်ဧကတင်စီမံကိန်း၊ ရေစပေးသည့် ကန်ပေါင်ပေါ်ဝယ် ရေတင်စက်ကြီးများရှိသည်။ ထန်းလုံးမျှရှိ ပိုက်ကြီးများက မြေသားပေါင်မြင့်မြင့်ပေါ်ဝယ် မေးတင်ထားပြီး ရေများကို အန်ထုတ်ပေးနေရှာ၏။ အနောက်ဘက်မှာတော့ ပေါက်အင်းရေပြင်ကျယ်ကျယ်ကညီညာညာ။ မကြာ။ ဘုရားကိုကျော်အပြီး၊ မကျီးဘုတ် တွင်ကားရပ်သည်။

“ကဲ - မကျီးဘုတ်အဆင်းတွေ ဆင်းမယ်”

စိုးကျော်ဆင်းလိုက်ပြီး လွယ်အိတ်ကိုပြင်လွယ်သည်။ ကားခေါင်းပေါ်က သေတ္တာကိုချခိုင်း၏။ ကားစပယ်ယာက အမိုးပေါ်တက်ပြီး သေတ္တာကိုချပေးသည်။

“ဘာပါသေးလဲညီလေး”

“ဘာမှမပါ ပါဘူး။ ဒီသေတ္တာတင်ပါ။ . . .”

“ဟုတ်ပြီ။ ကျန်ရစ်မှာစိုးလို့ . . . ကဲ မောင်းမယ်ဆရာ။ ရွှေမန်းအဆင်း၊ ကျားအိုအဆင်းတွေပြင်ထားမယ်။ ပရိမ္မအဆင်းတွေလဲ အရန်သင့်လုပ်ထား။ ကျောက်ရစ်မှာ ဂိတ်ဆုံးမယ်။ ဆွဲထားဆရာရေ” ဟုစပယ်ယာက မနားမနေပြောရင်းရှိစဉ် ကားကတစ်ရိုက်ထိုး မောင်းသွား၏။

* * * * *

သေတ္တာကိုမရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဝင်ခဲ့၏။ ဆိုင်ရှင်မသန်းစိန်က အပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက်သည်။

“မောင်ကျောင်းသား ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပထမနှစ်တော့ ပြီးလာပြီ” ဟု ပြောရင်း ချိုဆိန်တစ်ခွက်မှာသည်။ မကြာ။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ စမူဆာတစ်ပွဲလာချသည်။ ဆိုင်အတွင်း လူရှင်းနေသည်။

“ချိုးကိန် . . .”

အသံကြောင့် စိုးကျော် နောက်လှည့်ကြည့်မိ၏။ ထိုလူက လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြုရင်းမှာသည်။ ကားပေါ်တုန်းက စိုးကျော်ထံ မီးခြစ်ဌားသောသူပင်။ စိုးကျော်ကြည့်နေစဉ်ပင် ထိုလူက စိုးကျော်ထိုင်ရာ စားပွဲသို့ပြောင်းထိုင်သည်။ ထိုလူအတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လာချ၏။ ထိုလူက ခုံပေါ်နံ့ခိုးခြစ်ကိုယူပြီး အိတ်ထဲက စီးကရက်ကူးကိုထုတ်ကာ တစ်လိပ်သူး မီးညှိပြီး တစ်ရှိုက်မက်မက်ဖွာသည်။

“သောက်လေ မုန့်ပါစားပါကွ”

ဆေးလိပ်သောက်ရင်း လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်မျှကာ ထိုလူကပြောသည်။ “ဟုတ်ကဲ့ ဦးလဲသောက်ပါ” ဟု စိုးကျော်က ပြောရင်းသောက်လိုက်သည်။ ထက်ဝက်ခန့်ကို တစ်ခါတည်း မော့ပစ်လိုက်ပြီး စမူဆာတစ်ခု ကောက်ဖွားလိုက်၏။

“ဦးလဲစားလေ . . .”

စမူစာ ပန်းကန်ပြားနှင့် ချဉ်ရည်ဘူးကို ထိုလူရှေ့တိုးပေးလိုက်သည်။ ထိုလူက ဆေးလိပ်အတိုကို ခြေနှင့်နင်းချေပစ်ပြီး စမူစာတစ်ခုကောက်စားသည်။

“ငါတူက အဲ လူလေးကဘယ်ရွာကလဲ”

“တွင်းကြီးက”

“ဪ ဟုတ်လား” ဟု စိတ်ဝင်စားဟန်ပြုရင်း စိုးကျော်ကို စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“ဪ လူလေး နာရီမပတ်ဘူးလား။ ကျောင်းသားဆိုတာ နာရီလေးတော့ပါမှ”

စွေစွေစူးစူးကြည့်ရင်း ထိုဧည့်သည်ကို ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်နာမည်စိုးကျော်ပါ။ ခေါ်ရပြောရတာခက်နေရင်။

လူလေး လူလေးလို့ခေါ်ရတာ စကားပြောရင်း ထောက်တောက် တောက် ကြီး။ စိုးကျော်တဲ့”

“ဪ မောင်စိုးကျော်တဲ့လား”

စိုးကျော်က လက်ကျန်လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မော့သောက် ပစ်လိုက်၏။

“ဦးနာမည်ကကော . . .” ဟု လက်သုတ်ပဝါနှင့်ပါးစပ် ကို သုတ်ရင်းမေးလိုက်သည်။

“အင်း . . . ဦးနာမည် ကျော်စိုး”

“ဟာ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ပြောင်းပြန်ပါလား” ဟု စိုးကျော် က ရယ်ရင်းပြောသည်။

“နာရီကို ပတ်တော့ပတ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဝယ်နိုင်ပါ ဘူးဗျာ။ အမေကမုဆိုးမ။ တစ်ကောင်ကြွက်။ ဆင်းရဲတယ်”

ပြောရင်း ကျသင့်ငွေကိုရှင်းရန် အိတ်ထောင်ထဲနှိုက်သူက စိုးကျော်။ ဦးကျော်စိုးဆိုသူက လက်ကာပြရင်း သူ့အိတ်ထဲမှ ငါးရာတန် တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်မသန်းစိန်က လက်ဖက် ရည်နှစ်ခွက်ဖို့၊ စမူစာသုံးခုဖိုးအားတွက်ပြီး ငွေပြန်အမ်းသည်။

ဦးကျော်စိုးက နာရီကိုငဲ့ကြည့်သည်။ သုံးနာရီထိုးတော့မည်။

“စောပါသေးတယ်ကွာ။ အဖန်ရည်သောက်ရင်း အေးအေး ဆေးဆေးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ်”

“မင်း ရွာကိုဘာနဲ့ပြန်မလဲ”

“လှည်းကြုံတွေ့ရင်လဲ သေတ္တာကိုတင်မယ်။ ခြေကျင်လျှောက် မယ်ပေါ့။ မကြုံရင် သေတ္တာကိုဒီမှာထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်ပြန်မှာ။ နောက်ရက်မှ သေတ္တာကို လာယူရဲ့ပဲ”

အရှေ့ဘက်ခပ်မိုးမို့ ကားလမ်းပေါ်မှာ ဗုံရွာမှပခွတ္တူကားကြီး များ၊ ပခွတ္တူမှမန္တလေးသွား ကားကြီးများက လူအပြည့်ကုန်အပြည့်နှင့်။ သွားကြပြန်ကြ။ တက်ကြဆင်းကြ။ “ဝူးဝူး” သောကားသံက ဝန်းကျင် ကိုပျံ့လွင့်ဆဲ။ စက်ဘီးသမားများ တောင်မှမြောက် မြောက်မှတောင်သို့ စီးနင်းကြဆဲ။

ဦးကျော်စိုးက အဖန်ရည်အိုးအားငဲ့ပြီး ပန်းကန်ကိုကောက် ကာကိုင်ရင်းရှိသည်။ အဖန်ရည်ကို မသောက်ဘဲ စိုးကျော်ထံသို့သာ ကြည့်နေသည်။

“မောင်စိုးကျော်က ဆင်းရဲသလား”

“အဟင်း . . . ပြောပြီးပါပကောဦးရယ်။ နာရီမပတ်နိုင်တာ ကိုကြည့်”

ပြောရင်းက ဘယ်ဘက်လက်အား ထောင်ပြသည်။ ပြီး လွယ် ထားသော လွယ်အိတ်အတွင်းမှ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ထုတ်ပြီး ဖတ်လိုက်သည်။ ဒီမဂ္ဂဇင်းက ဗုံရွာက ဝယ်လာသောစာအုပ်။ ကြာပြီဖြစ်သောစာအုပ်။ တန်ဖိုးက တစ်ဆယ်ကျပ်ပင်ပေးခဲ့ရသောစာအုပ်။

“စာပေကို ဝါသနာပါသားပဲ”

၁၄၆ ရင်းထောင်ရင်းဆွဲဆောင်မြဲအိုးလွယ်နှင့် အခြားဝတ္ထုတို့များ

“ဟုတ် . . မဂ္ဂဇင်းအစုံဖတ်တယ်။ ပြီး စာရေးလဲဝါသနာ ပါတယ်။ ဆယ်တန်းအောင်လို့ စာပေးစာယူတက်တာတောင် ပြန်မာစာ အမိလနဲ့တက်တာ။ နောင်တစ်ချိန် စာပေလောက ဝင်ချင်တယ်။ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်တယ်. . .”

“ဪ . . .” ဟု ထိုလူစိမ်းက ကွေ့ငေးငေးနှင့် ကြည့်ကာ အဖန်ရည်ခွက်ကိုသောက်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။ ခါးကြားမှ အမွှေး စုတ်ဖွားတဘက်ကို ထုတ်ဖူးပြီး မျက်နှာကိုသုတ်နေ၏။ ပြီး စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီးဖွာနေသည်။ စိုးကျော်က မဂ္ဂဇင်းထဲ အာရုံနှစ် ထား၏။

“အခု . . ကဗျာလေး ဝတ္ထုလေးရေးသလား”

စိုးကျော်က ခေါင်းညိတ်အဖြေပေး၏။

“ပါဖူးသလား မောင်စိုးကျော်။ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲ စာစောင်တွေ ထဲမှာ”

“ရွှေသွေးဂျာနယ်ထဲမှာတော့ ကဗျာပါဖူးတယ်။ အဲ . . ဝတ္ထုလေး နှစ်ပုဒ်လဲပါဖူးတယ်။ အခု မဂ္ဂဇင်းကြီးတွေဘက် ရေးကြည့်မလို့”

“ကောင်းတယ်။ ရေးပေါ့ကွာ” ဟုဆိုပြီး အသံတိတ်သွားကြ၏။

“ရေးချင်ရင်များများဖတ်။ အတုယူ၊ ရေးပုံရေးနည်းရှာ”

“ဟုတ်” ဟု တိုတိုပင်ဖြေရင်း မဂ္ဂဇင်းကို ဆက်ဖတ်သည်။

အတော်ကြာမှ ထိုလူအားပြောမိ၏။

“ကျွန်တော် ဘဝအကြောင်းပေါ့လေ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးပြီး မဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်ခုမှာ ပို့ထားတာ နှစ်လကျော်ပြီ။”

“ဪ . . ပါလာရင် ဝမ်းသာစရာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ပါစေချင်လို့ရေးတာ၊ ပါရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပေါ့။ အဲဒီထဲမှာ အမေအကြောင်း၊ ပြီး ကျွန်တော်အကြောင်း၊ ဝန်းကျင် ကြောင်း၊ ကံကြမ္မာအကြောင်း ဖွဲ့ရေးထားတာ”

“ဟုတ်လား” ဟုဆိုရင်း ထိုလူက စီးကရက်ကိုဖွာဆဲ။
“ဦးကို ပြန်ပြောမလား၊ အချိန်ရပါသေးတယ်” ဟု ပြောရင်း နာရီကို ကြည့်သည်။

* * * * *

ကားသမ်းပေါ်မှာ ကားများ စက်ဘီးများက ဥဒဟိုသွားလာဆဲ ရှိ၏။ သူတို့ဘက်ဆီလှမ်းကြည့်ရင်း စိုးကျော်ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ထိုလူကတော့ စီးကရက်တစ်လိပ်ထပ်ညှိပြီးဖွာရှိုက်ဆဲ။ “အဖေဆိုတဲ့ လူကို ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကတည်းက မမြင်ဖူးတာ။ အခုအချိန်ထိ ဆိုပါတော့ . . .”

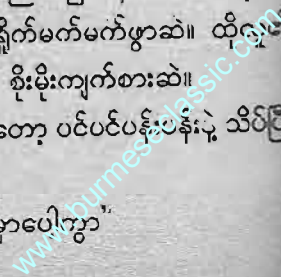
နားထောင်ရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ စိုးကျော်မျက်လုံးများက ခွိုင်းဝေစွာဖြင့် ရီဝေဝေ။ “ကျွန်တော်လူလားမြောက်လို့အသိဝင်စ၊ အဖေရယ် အမေရယ်ဆိုတဲ့စကား ပြောတတ်စမှာ အဖေဘယ်မလဲ၊ ဘယ်သွားလဲ၊ သူများငဘွမှာ အဖေဆိုတာရှိတယ်။ သားတို့မှာ အဖေ မရှိဘူး။ အဖေဆိုတာ ကယ်သူလဲ။ ဘယ်မှာလဲမေးရင် အမေကမကြိုက်ဘူး အဲ . . အမေရဲ့အဖြေကတော့ အဖေဟာ ကျွန်တော်မမွေးခင်ကတည်းက သေသွားတယ်တဲ့။ ဒါ . . အမေရဲ့အဖြေ . . .”

“ဪ . . .”

ထိုလူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး နားထောင်ရင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထပ်မီးညှိပြီး တရှိုက်မက်မက်ဖွာဆဲ။ ထိုလူ၏ မျက်လုံးများ က စိုးကျော်မျက်နှာပေါ် စိုးမိုးကျက်စားဆဲ။

“အမေဟာ လင်သေမုဆိုးမဆိုတော့ ပင်ပင်ပန်းပန်း သိပ်ပြီ ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြစ်ခဲ့တယ် ဦးလေးရဲ့”

“အင်း . . အင်း . . ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ”

“မနက်မလင်းခင် ထမင်းထချက်။ ဆွမ်းတော်ဖို့ခွေးပြီး ကျွန်တော်စားရအောင် အကြော်တစ်ခုနဲ့ထားခဲ့တယ်။ ပြီးရင်အကြော် တောင်းရွက် ဈေးထဲဖောက်သည်ယူ၊ ရွာထဲလှည့်ပြီး ရောင်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝလေ။ ဟို ကျွန်တော်သိပ်ပြီးငယ်တဲ့အရွယ်ကဆိုရင် အမေဟာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ဖက်ကချီရင်းနဲ့ ဈေးရောင်းခဲ့ရသူဆိုပါတော့”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်ရင်းသာရှိသည်။ ဘာမှဝင်မမေး။ ထိုလူ ၏ အကြည့်တို့က သိလိုသည့်ဆန္ဒများသာ လွှမ်းမိုးနေသည်ဟု စိုးကျော် ထင်သည်။ စိုးကျော်ဘဝကို သနားသည်လား၊ စာနာသည်လား။ သို့မဟုတ် . . . ကူညီမှုတွေ ပေးချင်ပြီလား။

“အရွယ်ရောက်လို့ ကျောင်းဘက်ချိန်မှာ လွယ်စရာလွယ်အိတ် မရှိလို့ အမေဟာ သူ့ထာဘီခပ်သစ်သစ်တစ်ထည်ကို ကတ်ကြေးနဲ့ကိုက်။ လွယ်အိတ်ပုံစံရအောင် လက်နဲ့ချုပ်၊ အဲဒီအထိ ဘဝကဆိုးခဲ့သူပါ။ ဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်ကငယ်တာကိုး။ လွယ်အိတ်ရပြီးရော၊ လွယ်အိတ်မလွယ်ရရင် ကျွန်တော်က ကျောင်းမလိုက်ဘူးလို့ငိုပြီး ပြော ခဲ့တာကိုး။ လွယ်အိတ်လဲရရော စာအုပ်ကမရှိပြန်ဘူး။ အဲဒီတင် အမေက ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ ရွာထဲသွား ဂျုံပေးယူခဲ့တယ်လေ။ ဂျုံပေးဆိုတာ ဂျုံတွေကိုရိတ်သိမ်းချိန်မှာ ကောက်သင်းကောက်ပြီးမှ ပေးရတာကိုပြောတာ။ အမေကဂျုံတစ်တင်းဖိုးယူပြီး ကျောင်းဝင်ကြေး စာအုပ်ဖိုးတွေပေးခဲ့ရတာတယ်။ အဲ . . . အမေဖြစ်တဲ့သူက အပြုံး မပျက်ခဲ့။ မပြုစုခဲ့ရှာဘူး”

“မိဘမေတ္တာကိုးကွ။ သူ့ခင်ပွန်းမရှိတဲ့နောက် မောင်စိုးကျော် ရဲ့တာဝန်ဟာ လူလေးရဲ့အမှေတာဝန်ပဲပေါ့ . . .”

စိုးကျော်ကမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး၊ လွယ်အိတ်ထဲပြန်ထည့် လိုက်၏။ ကားလမ်းဆီကြည့်နေသည်။ လူသံသွာသံ၊ ကားသံတို့က ညည် ဆူဆူ။

“နောက် ကျွန်တော်အရွယ်ရောက်ခဲ့ လူလားမြောက်ခဲ့တယ်ဆို ပါတော့။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ အမေကပညာကြိုးစား၊ ပညာတတ် ဖြစ်အောင်လုပ်။ အဲဒါကလွဲပြီး ဘာမှမပြောဘူး။ ကျွန်တော်အသိလေ ဝင်စ၊ အရွယ်ရောက်ကတည်းက သိပ်ပြီးမပူစာတော့ဘူးလေ။ ထမင်း ဟင်းလဲ ကြေး(ဂျိုး)မများဘူး။ ဆန်မရှိလို့ ဘယ်အချိန်မှပဲချက်ချက် မဆောင့်ဘူး။ အဲ ဟင်းချက်ရင်လဲ ဘာဟင်းချက်လဲ မမေးဘူး။ ရှိတာ နဲ့ပဲစားခဲ့တယ်။ ဒါ ကျွန်တော်ပါးစပ်အကျင့်။ ဝသီ။ ဓမ္မရုပ်ပီဇီလေ ပါးစပ်ဆိုတာ ကောင်းဘာလေးတော့ တောင့်တတာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်အကျင့်၊ ဝမ်းအချင့်တဲ့။ ပါးစပ်ကိုအလို မလိုက်ခဲ့ဘူး”

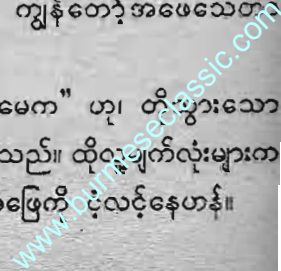
စိုးကျော်စကားကိုနားထောင်ရင်းက ထိုလူပြုံးသည်။ သူ့အပြုံး သည် သရော်သောအပြုံး၊ လှောင်သောပြက်ရယ်ပြုသောအပြုံးမဟုတ်။ လေးစားသောအပြုံး၊ ဂုဏ်ယူသောအပြုံးဟု ကြည့်ရင်းက စိုးကျော် တွက်မိ၏။

“နောက်တော့ ကျွန်တော်ရှစ်တန်းရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနှစ် မှာပဲ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကမေးရင် ငိုခဲ့တဲ့မေးခွန်းမေးခဲ့တယ်လေ”

“လူလေးက ဘာမေးခဲ့တာလဲ”
 စိုးကျော်က ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်၏။ ထိုသူအား စူးစူးရှရှကြည့် လိုက်သည်။

“အဟင်း၊ ဟင်း . . . အမေ၊ ကျွန်တော့် အဖေသေတာ တကယ်ပဲလား။ အဲဒီမေးခွန်းပဲ”

“ဘာပြန်ဖြေလဲကွ။ ဟင်း အမေက” ဟု၊ တီးပွားသော စီးကရက်အား စားပွဲပေါ်တင်ချေရင်းမေးသည်။ ထိုလူ့ချက်လုံးများက ဝင်းလက်တောက်ပနေ၏။ စိုးကျော်၏အဖြေကို ငဲ့လင့်နေဟန်။

“အမေကတော့သေပြီပဲပြောခဲ့တာချည်းပဲ။ ကျွန်တော်မေးစဉ်က အမေဟာမျက်ရည်ကျခဲ့သေးတယ်နဲ့တူတယ်။ အမေမျက်လုံးတွေစိုနေတာမျိုး။ ငိုထားတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“အင်း ငိုဖူးတာမျိုးကွာ။ မင်းက အဖေကိုမေးတော့ မင်းအမေက သူ့လင်သားကိုပြန်ပြီးသတိရ ပြန်ပြီးလွမ်းဆွတ်မှာပေါ့”

“ဒီလိုမေးတိုင်းငိုခဲ့တာဆိုတော့ နောက်ကျွန်တော်မမေးခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီနှစ်ပဲရွှစ်တန်းအောင် ကိုးတန်းဆက်တက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ရွာမှာအစိုးရအထက်တန်းကျောင်းခွဲ ဖွင့်တာမကြာသေးဘူးလေ။ ရွာအထက်တန်းကျောင်းဖွင့်တော့ ဒီရွာဖြစ်တဲ့မကျီးဘုတ်၊ ကျားအို၊ ရွှေပန်း စတဲ့ရွာကကျောင်းလာတက်ကြတယ်။ ရွာနဲ့နီးတဲ့ ပရိမ္မရွာကလဲ အထက်တန်းနဲ့၊ ပြီးကျောက်ရစ်ကလဲ အထက်တန်းကျောင်းနဲ့ပေါ့”

ထိုလူက ပြောစကားနားထောင်ရင်းက စီးကရက်တစ်လိပ် ထပ်ညှိပြီး ဖွားရွိုက်ပြန်၏။ “တိုတိုပြောရရင် ကျွန်တော်ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ဘယ်။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကိုတော့ ပရိမ္မမှာသွားပြီးဖြေကြရတယ်လေ။ အဲဒီနှစ်အောင်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော်သိချင်တဲ့ အဖေအကြောင်း သိခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့”

“ဆိုပါဦးကွ။ ဘာတွေများသိခဲ့တာလဲ” ဟု မေးသံက ဘုန်းရီနေမှန်း စိုးကျော်သိလိုက်၏။

“တကယ်တော့ အမေက ဒီရွာသူပါ။ အမေမိဘတွေဟာ အမေအိမ်ထောင်ကျအပြီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို တိမ်းပါးသွားခဲ့ရတာတယ်လေ”

“ပြန်... ”

“နောက်အမေအိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်။ အဖေနဲ့ရခဲ့တယ်ဆိုပါတော့အဖေဟာ ဒီရွာသားမဟုတ်ဘူး။ စီးပွားရေးတော်တယ်တဲ့။ မုံရွာနားကရွာတစ်ရွာကဆိုပါတော့။ အဖေဟာ ကျွန်တော်တို့ရွာကို ပွဲစားဘဝနဲ့ဂျုံဝယ်ရင်းက အမေ့ဘဝ အမေ့လှမှာ ရစ်မှူးခဲ့တာနဲ့တူတယ်။ အမေ့ဘဝဆင်ရဲတာ မိဘမဲ့တာ ဒါတွေသိပြီးသနားလာရာက အမေ့ကိုချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တာတဲ့။ အဟဲဟဲ အမေကချောခဲ့တာကိုး”

စိုးကျော်ကပြောရင်းမှ ပြုံးမလိုလိုနှင့်တည်သွား၏။ သက်ပြင်းချသည့်။

“ထားပါတော့ တရားဝင်လက်မှတ်ထိုးပြီး ယူခဲ့တယ်။ အဲမိဖုံဖုံတော့ လာတော့မတောင်းခဲ့ဘူး။ အဖေက ဂျုံတွေဝယ်လိုက်၊ သူ့ရွာပြန်လိုက်။ ကူးချည်သန်းချည်ပဲ ဆိုပါတော့။ ဒီတုန်းကတော့ အမေ့ဘဝ၊ ကြော့နေတာပေါ့လေ”

စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ကတ္တရာလမ်းပေါ် သွားလာနေသော ကားများအားအဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်သူက စိုးကျော်။

“နောက် ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ဝန်အဖြစ်လွယ်ခဲ့ရရှာတယ်။

“အင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတင် ရက်စက်တဲ့အဖေ၊ စိမ်းကားတဲ့အဖေဟာ အမေ့ကိုပစ်ပြီး နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်လို့ သိရတယ်။ ဒီသတင်းကလဲ အမေ့ဆီက သိရကြားရတာမဟုတ်ဘူး။ ဘေးကပြောခဲ့တယ်လေ။ အမေကတော့ အဖေအကြောင်းမေးတိုင်း သေတာချည်းပဲ။ သူ့ဘဝမှာ အဖေဆိုတာ မရှိဘူးပေါ့။ ဒီလိုပဲ အခု ကျွန်တော်စာပေးစာယူတက်နိုင်ပြီ။ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ အမေတာဝန်ကျေပြီ။ အခုရအလုပ်ရပြီးရင် ကျွန်တော့်အလှည့်ကျန်တော့တယ်။ အခုမူကိုလုပ်ကိုင်ကွေးရဦးမယ်လေ။ ကျွန်တော်ကလဲ အမေ့ကို သနားတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ လင်ရှိမဲ့ဆိုမက ဘွဲ့တဲ့အထိ ကျောင်းထားပေး လို့ပဲ။ ဒီတော့ တာဝန်မကျေတဲ့ အဖေဆိုတဲ့လူရဲ့ အသံကြားကိုမကြား ချင်တော့ပါဘူးဗျာ။ ခုကျွန်တော်ကြိုးစားမယ်။ ဘွဲ့ရအောင်ယူ။ စာပေ ဘက်ကူးမယ်။ ဒါ လွှဲငှာတိုင်းဆုံးဖြတ်ချက်”

စကားပြောနေစဉ် တွင်းကြီးရွာဘက်မှလာသော ကျောက်ခင်း လမ်းအတိုင်း ကိုသန်းကွန်း၏ လှည်းမောင်းလာသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုလူ အားပစ်ထားခဲ့ကာ၊ သေတ္တာကိုလှည်းပေါ်တင်လိုက်၏။ တင်ပေးပြီး ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့၏။ ထိုလူကငုတ်တုတ်။ စီးကရက်သောက်ဆဲ။

“ကဲ ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ် ဦးလေး”

စိုးကျော်ကနှုတ်ဆက်သော်လည်း ထိုသူကပြန်နှုတ်မဆက်။ စိုးကျော်ကိုသာငေးကြည့်နေရှာသည်။

“ကျွန်တော်ရေးတဲ့ဝတ္ထု ဒီလတော့ပါမယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကလောင်အမည်က...”

“စိုးကျော်-တွင်းကြီး လို့ပဲရေးတာပါ။ နောင်လဲ ဒီအမည်နဲ့ပဲ ရေးမယ်”

ထိုလူက ခေါင်းဆတ်ရင်းရှိသည်။ သက်ပြင်းချသံပြင်းပြင်း ကို ကြားရ၏။

“ဪ ဦးလေးလဲ ခရီးဆက်ရဦးမယ်မဟုတ်လား။ သွား တော့လေ။ ကျွန်တော်လဲ ပြန်ဦးမယ်...”

“အေး...” ဟူသော အဖြေစကားများ လှိုင်းထသွားသည် ထင်၏။

စိုးကျော်တစ်ယောက် ထိုလူအားကျောပေးခဲ့၏။ ထိုလူ ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်ဆဲဟုပင်ထင်သည်။

.....

ဒီလထုတ်မဂ္ဂဇင်းတွင် “စိုးကျော်-တွင်းကြီး” ဟူသောဝတ္ထုပါ ရှိ ကိုခင်မောင်လတ်အရ ရှာဝယ်ခဲ့သည်။ ပြီး ပွဲရုံအတွင်း စားပွဲတွင် ဖိမ်နဲ့ဖတ်ခဲ့၏။

ပြီးခဲ့သည့်လက တွင်းကြီးကိုလာခဲ့သည်။ ကားပေါ်တွင် စိုးကျော်နှင့်ဆုံခဲ့၏။ စိုးကျော်က သူ့ဘဝကို ပြောပြခဲ့ရှာသည်။ ကိုခင်မောင်လတ်အနေနှင့်လည်း နာမည်အရင်းကို မပြောခဲ့။ စိုးကျော် ကိုလိမ်ခဲ့ရ၏။

ဦးကျော်စိုးဟု ပါးစပ်ထဲတွေ့သည့် နာမည်ပြောခဲ့မိသည်။ စိုးကျော်က သူ့ဘဝကို ရင်ဖွင့်ခဲ့သည်။ ဦးကျော်ကို မြင်ကတည်း က ရင်ခုန်ခဲ့သည်ကအမှန်။ သူ့မျက်နှာပေါက်အနေအထားကို ကြည့်ပြီး မိအေးနွယ်၏သား ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ယူဆခဲ့၏။ မိအေးနွယ်၏ ငယ်ရုပ်နှင့်နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပုံဖော်ကြည့်မိဖူးသည်။ တူသမာ ချွတ်စွပ်။

ကိုခင်မောင်လတ်တစ်ယောက် မိအေးနွယ်ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ် ကတည်းက ပစ်ပယ်ခဲ့သည်ဟုဆိုက ဆိုလို့ရသည်။ စိမ်းကားသည်ဟု ပြောကပြောလို့ရသည်။ ကိုယ်ချင်းမစာသည့် ကိုယ့်အပြစ်၊ အဖြစ်။

နောက်အိမ်ထောင်သည် သူလိုပင်ကြွယ်ဝသူ။ ဒီတော့... မိအေးနွယ်ကို ပစ်ထားခဲ့သည်။ ခု သားပင် စာပေးစာယူတက်နေပြီ။ သည်ဘဇာအထိ ရုန်းကန်ပြီး ကျောင်းထားတာ သတ္တိမသေးလှ။

စိုးကျော်သည် မိမိ၏သား။ မိမိ၏ရင်သွေး။ အပစ်ပယ်ခံဘဝလေး။ နို့ထဲကကြာ။

“သေပြီ၊ မရှိတော့” ဟုမိအေးနွယ်နှင့် သားကသူတို့ဘဝထဲမှ ထုတ်ပယ်ထားသည်ဟု သိရတော့၊ မိအေးနွယ်ဆီအရောက် မသွားခဲ့။ စိုးကျော်နှင့်တွေ့ပြီး ကားကြုံနှင့်ပြန်ခဲ့ရသည်အဖြစ်။ သွားချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒအား မနည်းမျှိုသိပ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

အေးချမ်းပြီး တည်ငြိမ်ပြီဖြစ်သော၊ သူ့အားမေ့နေပြီဖြစ်သော သူတို့ဘဝလေးများအတွင်း မှန်တိုင်းတစ်ခုအဖြစ်၊ ဝင်မမေ့လိုပြီ။ စိတ်မဆင်းရဲစေလိုပြီ။

ကိုယ့်မှာလည်း ဇနီးနှင့်သားနှင့်။

ကိုယ်ကလျစ်လျူရှုပစ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ သစ္စာမဲ့ခဲ့ပြီပဲ။ သူတို့ကျေနပ်မည်လား။ ကျေနပ်မည်မဟုတ်။ အဲ . . . သားရဲ့မျက်နှာကို မြင်ခဲ့ရခြင်းကပင် ကံကောင်းခဲ့၏။ သားကတော့ အဖေမှန်းမသိရှာ။ သားပြန်သွားပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်အားမေးတော့ . . . “ဒါ မိအေးနွယ်ရဲ့သားလေ . . . တွင်းကြီးကပေါ့” ဟုပြောတော့၊ ရင်မှာတုန်ခါသွားမိသည်။ အစကတည်းက သားဟု ရင်ထဲမှအလိုလိုသိနေသလိုလို။ ခု ပိုသေချာသွားသည်။

ကိုယ့်ရဲ့မိုက်မှားမှုလား။ သူတို့၏ ဝင်ကြွေးလား။

ကိုယ်၏သစ္စာပျက်မှုလား။ သူတို့၏ကံကြမ္မာလား . . .

မဂ္ဂဇင်းထဲ၌ပါသော သား၏ဝတ္ထုနာမည်ကို ကိုခင်မောင်လတ်တိုးညှင်းစွာဖတ်လိုက်၏။

“အယက်အကန်ခံလို့ . . .” တဲ့။ ခုတော့ သတ္တိနှင့်ခွဲ၊ ဇွဲနှင့်လုံ့လ၊ လုံ့လနှင့်ကြိုးစားမှု၊ ကြိုးစားမှုနှင့်အောင်မြင်ခြင်း။ သားတို့ မိအေးနွယ်တို့ “ဗေဒါပုံအံကိုခဲ၊ ပန်းပန်လျက်ပဲ . . .” ဟူသော ကဗျာ

အတိုင်း အောင်မြင်မှုတွေရပေးတော့မည်။ ကိုခင်မောင်လတ်ဝမ်းသာပါသည်။ အောင်မြင်မှုပန်းပွင့်က သားတို့ဘဝ၏ ရှေ့လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ . . . ။ မဝေးတော့ပြီ။

သို့သော် မအောင်မြင်ခင် သူပစ်ပယ်စဉ်က . . .

မိအေးနွယ်တစ်ယောက် ဆင်းရဲပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် လှုပ်ရှားလာသည့်အကြောင်းများ သား၏ဝတ္ထုအတွင်းဖတ်ရသောအခါ ကိုခင်မောင်လတ် မျက်ရည်ကျလာသည်။ ဇနီးမသိအောင်ငိုခဲ့ရပြီ။

စိတ်မကောင်းရုံမှတစ်ပါး။ ငိုရုံမှတစ်ပါး။ နောင်တ ရရုံမှ

တစ်ပါး။

(ဇာတ်လမ်း၌ပါ- မိခင်နွယ်ကိုသာ ညွှန်းပါသည်။)

တွင်းကြီးသား တင်ဝင်းဦး